Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.
Series VIII: Scrapbooks, 1902-1964, undated.
Sub-series A: Clippings Scrapbooks, 1902-1964, undated.

Reel	Box	Folder
231	111	63

Clipping scrapbook, 1951.

Western Reserve Historical Society
10825 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106
(216) 721-5722
wrhs.org

American Jewish Archives
3101 Clifton Avenue, Cincinnati, Ohio 45220
(513) 487-3000
AmericanJewishArchives.org

MICROFILM EDITION // SCRAPBOOK 63 (p. 1

2. clipping, Zionist meeting to be held in Jerusalem. July 1, 1951.
 -"- About the congress elections July 6, 51.
3. -"- Ben Gourion addresses AHS and other Zionists aug. 8, 1951.
 -"- World Zionist Congress in Jerusalem opens. Aug. 12, '51
 -"- Hebrew, AHS talks at a press conference in Jerusalem. 8-13-51
 -"- AHS leads split among Zionists Aug 10, '51.
 -"- World Zionists Congress in Jerusalem. August 13, '51.
4. -"- Hebrew, AHS talks the conference in Jerusalem. aug. 13, '51.
5. -"- Hebrew the 23rd Zionist Congress will open 8-14-51
 -"- Conflict renewed betw AHS & Ben-Gourion. Aug 13, 1951.
6. -"- Hebrew the 23rd Zionist Congress opens. August 15, '51.
7. -"- Hebrew - Criticism on the congress decisions concerning AHS.
 -"- Ben Gourion opposes AHS's views. Aug. 15, 1951
8. -"- Hebrew, the 23rd Jerusalem, Zionist Congress. August 16, 51.

9. Clipping, Hebrew, Criticism of Ben-Gourion against AHS. 1951

-"- Waiting for AHS to speak at the congress. 8-16-51

-"- AHS dissappears from the council.

-"- French, AHS accuses mappai. Aug. 16, '51.

10. -"- S AHS of the Jerusalem Conference. Aug 17, 51

11. & 12. -"- S Hebrew, AHS's original speech at the conference. Aug 17.

12. -"- Hebrew, In AHS's favor. 8-17.

-"- AHS puts his issue in the congress. Aug. 18, '51.

13. -"- S Hebrew, AHS's speech at the congress. 8-17-51.

14. -"- S Hebrew, Golda Meir opposes silver ~~and silver oppose each other~~. 8-17-51

-"- Dr. Goldmann address the congress. Aug 19 T

-"- Dispute over Zionism. Aug. 10, 51

15. " Hebrew, AHS spends Shabbath in Jerusalem. 8-19-51

" S Hebrew Goldmann & Silver in dispute. 8-19-51

16. " AHS wanted for chairman of Zionist General Council. Aug-22-51

South Africans act to settle American & Israeli Zionists viewpoints. 8-24-51.

Hebrew Union suggested between American & Israeli Zionists. 8-23-51

17 & 18 " Yiddish 8-25-51

clipping A compromise sought on Zionist issue. 8-26-51 p. 3

18. " Hebrew, ~~the~~ voting in the Zionist congress. 8-27-51

" Congress is set to adjourn. 8-28-51

19. " World Zionists in conflict with Israeli Zionists. 8-29-51

" The progressives break congress of General Zionists. 8-26-51

20. ? Progressives evade unification offer. 8-27-51.

21 ? ~~Speeches by AHS and Golda Myerson oppose~~ ~~each~~ Golda Myerson opposes AHS in speeches. 8-29-51

22. clipping Yiddish 8-29-51

" Hebrew AHS leaves Israel ~~without~~ unexpectedly.

23. " AHS's ~~own~~ views against those of Ben-Gurion. 8-31-51

" Hebrew The American Zionist prevent AHS from being elected. 8-30-51

" ~~Last day of~~ Congress ends with disputes ~~remaining~~ remaining. Sept 2-51.

24. " AHS returns to Cleveland. 9-5-51

" ~~22~~ AHS left out of Zionism. 9-5-51

" Yiddish, 9-2-51

25 Yid. " 9-5-51

26. " Hebrew Afterthoughts about behavior toward AHS. 9-7-51

26. clippings. The Jerusalem Congress. 9-9-51
27 " Yiddish 9-10-51
" Future status of U.S. Zionism is questioned. 9-10-51
28. " Yiddish 9-11-51
" Credit and debit in the Jerusalem Congress. 9-11-51
? Goldstein's speech about the congress. 9-17-51
28a " German, 9-13-51
28b ? Neumann's speech, about cooperation with Israel cabinet. 9-19-51
Hebrew, ~~Halstead~~ Forrestal's attitude toward Israel. 10-21-51
29 " Yiddish 9-19-51
photo, AHS in the Temple museum. 10-12-51
30. ? AHS supports Truman's naming of ambassador to Vatican. 10-23-51
clippings. --- 10-22-51
31. " Truman acclaims Judaism's center. 10-28-51.
" AHS ~~speaks~~ says Judaism can't rest on Israel. 10-28-51
" AHS begins 35th year at the Temple. 11-3-51
32. " AHS addresses American Jewry. 11-8-51
33. " Hebrew, discussion about Z.O.A. 11-12-51
" AHS gives sermon at the Temple. 11-12-51

33. clipping Forrestal's diaries reveal AHS's actions. 11-51

34. -"- AHS to preach on Thanksgiving at church of the Master. 11-17-51

photo AHS greeted at Tulsa airport.

clippings AHS in Tulsa. 11-26-51.

35 " AHS addresses the Temple Congregation. 11-22-51

" Union thanksgiving services 11-23-51

" Mantor displeases Ben-Gourion. Nov. 30-51

36. " crises in Bond drive. 11-30-51

" AHS gives a speech. 12-6-51

" Montor opposes Ben Gourion. 12-7-51

37 " Senator Morse talks about World Jewry. 12-6-51

38 "s Yiddish, 12-51.

" . AHS appeals to US. government. 12-16-51.

" Ben Gourion addresses the Knesset. 12-15-51

39 " Yiddish Dec. 16, 51.

" AHS speaks at the Temple. 12-31-51.

" Hebrew, AHS will not be ~~involved~~ active in ZOA 12-19-51

40 " Yiddish 12-21-51

41 AHS interview 12-20-51

	clipping	AHS's address highlights UJA congress 12-51
42	"	UJA drive.
	photo -	AHS at UJA.

WRHS

ZIONISTS TO DRAFT NEW WORLD POLICY

Meeting Aug. 14 to Debate Aim of Organization as Result of Birth of State of Israel

Special to THE NEW YORK TIMES.

TEL AVIV, Israel, July 1—Zionists from forty-five countries will assemble in Jerusalem, Aug. 14 to open the first World Zionist Congress since the establishment of the State of Israel in 1948.

This will be the twenty-third congress since 1897, when the first congress in Basle, Switzerland, drew up a program affirming that "the object of Zionism is to establish for the Jewish people a public and legally assured home in Palestine." Now that this goal has been achieved, the Zionists will have to decide "where do we go from here?"

None of the 495 delegates is expected to suggest that the Zionist Organization has become an anachronism since the establishment of the Jewish state. The view of the Zionist leaders is that the birth of Israel on May 14, 1948, did not represent the fulfilment of Zionism but merely created the instrument for the implementation of its mission. The mission, as seen here, is the solution of the Jewish problem in the world through the settlement of dispersed Jews in their homeland.

In the discussion of a new program to replace the Basle program, two issues are expected to come to the fore:

1. The term "Kibbutz Hagaluyot," as against "Kibbutz Galuyot." Prime Minister David Ben-Gurion and other Israelis have been using the former term, which means "Ingathering of the Exiles," and is taken to mean that the entire Diaspora should be liquidated and all Jews transferred to Israel. Most foreign Zionists have been using the more moderate term, which means "Ingathering of Exiles." They take the view that the aim of Zionism is to transfer to Israel only Jews who are compelled or who choose to leave their present homes.
2. Extremists will try to make it clear in the Jerusalem program that the aim is to re-establish the Jewish state in its historical boundaries. This would embarrass Government leaders like Foreign Minister Moshe Sharett, who are striving for a peace treaty with King Abdullah, whose Hashemite Kingdom of Jordan is in the territory coveted by these Zionist irredentists.

Another matter to be settled at the congress is the question of the Zionist Organization's scope and authority. Before Israel gained its independence, the Zionist Organization was the supreme policy-making instrument in all matters affecting the Jewish National Home. Rabbi Abba Hillel Silver, as chairman of the United States section of the executive branch, and Mr. Ben-Gurion, who was chairman of the Jerusalem section, had equal voices in shaping policy.

But after Mr. Ben-Gurion became Prime Minister of a sovereign Israel, he pointedly declined to consult his former colleagues on policy.

His position is that the rescue of Jews from Communist and Moslem countries and their transfer to Israel is as much the responsibility of the Jews of the United States as those of Israel. The only compensation foreign Zionists have a right to expect is an assurance that they may come to Israel if they choose, he holds, and until they choose to migrate, they should have no voice in shaping Israeli policy.

Leading the fight against Mr. Ben-Gurion will be Dr. Silver, who resigned the chairmanship of the Jewish Agency's American section in 1949 after Mr. Ben-Gurion had supported a non-Zionist, Henry Morgenthau Jr., against him in the dispute over control of the United Jewish Appeal.

Dr. Silver maintains that the non-Zionists who jumped on the bandwagon in 1947 when it became fashionable to support Israel cannot be depended upon to continue their support. Only a Zionist organization can be relied upon to back Israel through thick and thin, he feels. Therefore, he argues, Mr. Ben-Gurion's plan which virtually would reduce the Zionist Organization to a fund-raising body, may prove disastrous.

The American Zionist leader wants the Government of Israel to accord a special status to the Zionist Organization by means of a legislative act. He wants power of execution and policy-making for the Zionist Organization in spheres of activity the Government would entrust to it—such as immigration and land settlement, propaganda work abroad and the training of prospective immigrants.

The division on the relationship between the Zionist Organization and the Israel Government is not between foreign Zionists and the people of Israel, but between political supporters of the Mapai (Socialist) party, which controls the Government, and the Opposition.

WHAT WAS WRONG WITH THE CONGRESS ELECTIONS?

Results and Motives Analysed

Topical Israel Commentary by S. M. Levin

NOTHING can disguise the fact that the Congress Elections in Israel were something of a farce. Apologists have been doing their best to convey a picture of an enthusiastic poll, animated interest, a keen contest and a resounding victory, but it all sounds unconvincing. It is not my purpose to attempt to justify the boycott of the elections by the General Zionist and Mizrachi Parties. As far as this article is concerned, I would rather remain neutral on that score. Generally speaking, it is not wise to boycott an Election, and only the most serious of reasons can justify such a step. It is not my present purpose to weigh up the reasons and decide whether they are adequate, but rather to analyse the results objectively, and then give my own observations which will obviously not be unbiased.

About 650,000 shekolim were sold in Israel for the current elections. This is a country which is party-conscious to an abnormal degree. One of the biggest evils is the fact that education from primary standards is divided along party lines. There is a strenuous and sometimes bitter struggle perpetually being waged to direct newcomers to various political ideologies. The usual election (parliamentary or municipal) attracts a poll of between 85 per cent. and 90 per cent. The proportion of illiterates and politically immature people in this country is exceedingly low, and everyone therefore is aware of what is going on and wants to have his say.

The number of 650,000 does not represent the total number of eligibles, which is in the vicinity of 850,000. In other words it does represent those who went out of their way to acquire a Shekel or for whom someone else made a special effort to acquire one. One would have expected, therefore, that the percentage poll would have been rather high. Instead, it was 42 per cent., just under a quarter of a million votes.

Naturally, the percentage should have dropped, because of the fact that two important parties abstained from voting, but the Mizrachi and the General Zionists cannot account for 50 per cent. of the voters in this country, and could not have made all that difference. No, the causes are far more deep-rooted. It is quite clear that not all the 650,000 were genuine sales, and many were accounted for by bulk purchases. One type of bulk purchase, of course, is quite in order. There are organisations in South Africa that include the price of a Shekel in their membership fee and hence every member automatically acquires one. Of course, in such cases the members are still free to vote for whom they please.

In the case of the Histadruth, which automatically purchases over 125,000, the organisation itself is a contender in the elections. Mapai uses its bare majority in the Histadruth to stand officially as the Histadruth Party, and not simply as Mapai.

ANOTHER TYPE OF BULK PURCHASE.

But, as I hinted last time, there is another type of bulk purchase—purchase in blank. This possession of spare Shekolim enables parties to hand out the franchise to any of their friends who may have omitted to acquire the Shekel originally, or who may have lost theirs. It serves another purpose also. The number of Congress delegates depends upon the number of Shekalim sold. For every 3,000 Shekalim Israel can send a delegate. This quota is half the Diaspora quota, which is 6,000. In early years there was every justification for this double representation. The Yishuv was small, it was waging a bitter struggle, it had to carry out in effect the decisions of policy adopted by Congress, and it was only right that it should have a substantial say in shaping that policy. To-day, with over a million Jews in the country, and with an entirely new set of problems for the Zionist Organisation, one can justifiably query whether this loading of the dice is still fair. However, it is constitutional, and it means that Israel is going to send 216 delegates out of about 460. Estimates vary regarding the number of Shekalim rumoured to have been falsely sold in this country. I have seen the figures put as high as 200,000. If this is true, it means that Israel will be sending 70 delegates to Congress more than she is entitled to, and as Mapai got 50 per cent. of the votes, it will have about 35 surplus delegates. The number of delegates, of course, depends on the number of Shekalim sold, and not the number of voters.

If one put the number of genuine Shekalim at about 450,000, then the percentage poll goes up to about 60 per cent., which is reasonable in view of the boycott and in view of the fact that many hundreds of voters who bought Shekalim individually, must have lost them in the several months that intervened, and were thus unable to vote.

THE BACKGROUND.

Now what is the background to all this? It goes back to the birth of the State, and to the debates, that have been continuing without interruption ever since, regarding the future of the Zionist Organisation and its relationship to the State. Very few people can be completely objective in political matters, and one notices self-interest and prejudice much less in a Western Democracy than in a country like Israel, where political manoeuvrings are regarded as part of the way of life. In the wrangles of party politics, no one's behaviour can ever be above criticism; even statesmen like Gen. Smuts and Pres. Roosevelt, when involved in the murky business of party strife, made statements or committed acts far below the level which they normally attained on the world scene. Here in Israel there is often less reserve than there would be in South Africa, and people are far less unabashed. If one criticises Ben Gurion's actions in this light, for instance, one does not necessarily overlook his greatness as a statesman or as a leader of his people.

It has been clear for a long time that Mapai would not dominate the next Congress. Unfortunately, very few voters were to remain in Europe, and the balance of power lay with American Jewry, where Mapai is proportionally weak. It, therefore, became in the interests of Mapai to weaken the independence of the Zionist Organisation. Unhappily, Israel was dependent upon the goodwill of world Jewry, and in particular American Jewry, and hence activities in the Diaspora dare not cease for a moment. We, therefore, had the amazing spectacle in America where leaders of the Jewish Agency set up a Campaign machinery run by non-Zionists and some former anti-Zionists, brushing the old and tired leadership to one side.

MAJESTIC JUSTIFICATIONS.

This attempt to discredit ardent champions of the Zionist cause resulted in a dropping-off of revenue. We heard all sorts of majestic justifications. Zionists were not to be permitted to interfere in the internal affairs of Israel, and the distinction of Zionists and non-Zionists was a matter of the past. The fact remains that Ben Gurion chose, in an hour of emergency, to confer with a host of newcomers from the States, and to ignore until the last moment, when the nature of the insult was quite clear, a man like Rabbi Abba Hillel Silver. Even on his recent tour of America, Ben Gurion has made it quite clear where he stands. As a parting slap in the face, he warned American Zionists, so to speak, to keep their opinions to themselves, and made the strange statement which, when paraphrased, means that Zionists should be careful not to interfere in matters which affect the State of Israel and American Jewry as a whole. In other words, whereas the financial contributions of American Jewry are indispensable, their counsel is not.

Opponents of this point of view have been pressing for the recognition of special status for the Zionist Organisation, and the granting of a charter, raising its settlement activities to a privileged level. People will advance all sorts of arguments as to whether the Agency should get this status or not, but in nearly every case the arguments are based upon whether the commentator wants to see a strong Zionist Organisation, in which Mapai is a minority, or not.

Lately Mapai has changed its tone somewhat. While attempting to minimise the influence of the Agency, it has nevertheless been anxious to ensure that it controls the Congress. The double value of the Israel Shekel, plus the facility to score an exaggerated victory in the Elections, provided the solution; hence the eagerness to achieve the maximum results. I do not criticise the Election Committee for carrying on in spite of the boycott. This was their plain duty. By advertisements, banners strung across the streets, and radio announcements, and a last-minute extension of polling hours, the public of Israel were urged to go to the polls. Even so, a little over a thousand voters turned up for each delegate that this country will be sending.

It is still premature to state what the effect will be on the Congress as a whole, but as a dress rehearsal for the Knesset's Elections, the Congress ballot was a flop. So large a proportion of the country did not take part that it can hardly provide moral encouragement, even to the victors. Herut received unwonted support but, obviously included in its figures, were large numbers of floating votes, which would have gone to the General Zionists, had they stood. Perhaps the most positive lesson to be learned from the figures is the weakness of the Progressive Party, which could only muster five per cent. in the absence of the General Zionists, and which, therefore, must obtain less when facing opposition from this quarter as well.

ZIONIST ENVOY STATUS BACKED BY BEN-GURION

TEL AVIV, Israel, Aug. 8—Prime Minister David Ben-Gurion said today he favored legislation that would accord diplomatic status to a representative of the World Zionist movement. This status, he said, would begin Aug. 14. The Prime Minister's statement represented a concession to Rabbi Abba Hillel Silver and other American Zionists who had requested a special charter for the World Zionist Congress opening Aug. 14. The Premier's statement represented a concession to Rabbi Abba Hillel Silver and other American Zionists who had requested a special charter for the Zionist movement. However, in effect it also rejected their bid for recognition of the movement as the exclusive representatives of world Jewry.

Mr. Ben-Gurion said that to merit this diplomatic status Zionist leaders would have to undertake:

1. To give unqualified support for the gathering in of exiles, development of the country, promotion of security and coalescence of immigration, regardless of their attitude toward the party in power in Israel.
2. To accept as the aim of Zionism the education of their children in Hebrew.
3. To assist Israelis to promote a campaign abroad to train Zionist youths for settlement in Israel.

RABBI SILVER LEADS SPLIT AMONG ZIONISTS

JERUSALEM, Aug. 9 (AP)—Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland tonight led a split in the World Confederation of General Zionists.

The confederation includes all General Zionist groups that form the center of the World Zionist Congress. The congress will convene here Tuesday.

The dispute began at a confederation conference on the question of seating the Israeli General Zionist delegates who had boycotted the Zionist Congress elections and, therefore, had no formal delegates.

Rabbi Silver and other delegates of the Zionist Organization of America, who support the Israeli General Zionists, favored seating the "unelected" Israeli delegates.

The matter was referred to a committee. It has not found a solution. Meanwhile, Rabbi Silver led his group out of the conference hall and convened a separate meeting at the King David Hotel. There he expressed the hope that a "stronger General Zionist would emerge from the split."

ZIONISTS TO ASSAY ROLE AT CONGRESS

Redefining of Aims and Place in Relation to Israel Will Be Issues at World Parley

By SYDNEY GRUSON

Special to THE NEW YORK TIMES.

JERUSALEM, Aug. 12—An attempt to redefine the aims of Zionism and to relate them to the existence of the state of Israel will begin here Tuesday evening with the opening of the twenty-third World Zionist Congress—the first since the state was established.

It will not be an easy task for the congress. There is a basic conflict over the conception of the future role of the world Zionist movement between the two most powerful groups represented here—the leaders of Israel and United States Zionists.

Stripped to its essentials the conflict comes down to this: What limitations should be placed on the activities of the Zionist movement particularly as they affect the internal affairs of the state of Israel?

David Ben-Gurion, Israeli Prime Minister, would sharply reduce the scope of the movement's activities, particularly since the strongest single unit within the world Zionist Organization, the Zionist Organization of America, has formally identified itself with the central Zionist political party here.

Ideological Coloring

This has given an ideological coloring to the conflict, for many of the participants are turning it, in their eyes, into a struggle between the Right and Left for a measure of control in the future economic and political development of Israel.

In effect, the majority of United States Zionists are seeking to retain an active policy-making role in certain fields to be defined at this congress. They concede that Zionism's role has changed with the establishment of Israel but challenge the conception of their future solely as fund-raisers.

Involved in the conflict is an issue only beginning to come out in the open between the Israelis and Jews abroad—whether, with the existence of Israel, a Zionist must be prepared to settle here or whether he can remain a Zionist abroad except in the most restricted meaning of the word.

"Zionism has had a long useful life and should now be given a decent funeral," a prominent Israeli official said here recently. "We Israelis, who pay taxes, maintain an army, fertilize the desert and bring in hundreds of thousands of new immigrants, cannot be expected to brook interference from Diaspora Jews [the Diaspora refers to the dispersion after the Babylonian captivity].

"We bear the brunt of the burden. We ought not to be expected to allow outsiders to choose where to establish new settlements, how to care for new immigrants or otherwise run the country for us."

Issue of Funds From Abroad

This is a somewhat exaggerated picture of what the Mapai Socialists, Israel's leading political party headed by Prime Minister Ben-Gurion, regard as the aims of the United States Zionists grouped around Rabbi Abba Hillel Silver in demanding a decisive voice in the spending of funds raised in the United States.

Because a great deal of Israel's development is dependent on economic aid from abroad the Zionist organization will get a larger role than Mr. Ben-Gurion and his colleagues would ordinarily be prepared to accord it. Observers expect that the struggle will be fought out mainly on the formulation of a new Jerusalem program to replace the outdated one drawn up at the first World Zionist Congress at Basle in 1897.

Unaltered at twenty-one subsequent congresses the Basle program set out for Zionism the aim of establishing a Jewish national home.

The draft of the Jerusalem program prepared by the executive body of the world Zionist organization for presentation to the congress states:

"The aim of the Zionist organization is the unity of the Jewish people by the gathering in of the exiles in the Land of Israel and by the strengthening of the state of Israel."

To carry out the program the executive body drew up a sixteen-point plan. It includes immigration, the absorption of immigrants, agricultural development, education for pioneering among Jewish youth abroad and the spreading of the Hebrew language and Hebrew culture.

It also provides for the Zionist organization to undertake certain political activities and to collect funds for all these purposes. A committee will be established to coordinate the overlapping activities of the Zionist organization and the Israeli Government.

The basic conflict also includes the proposed legal status to be accorded the Zionist organization by the Government and the Parliament of Israel. Both sides have agreed that a special status should be [illegible], but [illegible] a considerable distance apart on the structural changes in the Zionist organization to be discussed at the congress.

ד"ר סילבר מאשים את מפא"י במגמת חסול התנועה הציונית

„מפעל מלווה העצמאות בארה"ב – נכשל"

„לא תהיה קונפדראציה ציונית אם לא יבוא איחוד בין הציונים הכלליים ובין הפרוגרסיבים בארץ, ובמקרה זה יסבלו מאוד הפעולות הפוליטיות והכספיות למען ישראל בארצות־הב־רית", אמר אתמול ד"ר א. ה. סילבר במסיבת עתונאים בירושלים, בהוסיפו שהוא מביע בזה דעה אישית. מר סילבר הדגיש כי המ־דובר הוא באיחוד לאלתר, בהצביעו על הקונגרס הציוני הכ"ג שבו צריך היה המעשה הזה לבוא לידי ביטוי.

מר סילבר הסביר כי למעשה הוחלט לקיים במסגרת הקונפדראציה את שתי המפלגות רק עד לועידה הבאה והיא הסביר, **כי הפילוג שהיה קיים בין שתי המפלגות בא־רץ השתקף מאוד לרעה ב־פעולה הפוליטית והכספית ב־אמריקה.**

„המשך קיום הפילוג יעמיק את ה־מלחמה התמידית שבין שני הגופים ומצב זה אין לסבול להבא. איני ד־אג על־ידי כך לציונים הכלליים אלא לגו־רלה של ההסתדרות הציונית באמריקה, שלדעתי צריכה גם להבא להיות הצינור העיקרי לכל פעולה למען ישראל", הדגיש ד"ר סילבר.

„איגוד אוהדי ישראל"

מר סילבר ייחד את הדיבור בנקודה זו, בהטעימו כי יש אנשים החושבים שהגיעה השעה לחסל את התנועה הציונית בתפוצות ובמקומה להקים מעין „איגוד אוהדי ישראל". מר סילבר התריע נגד מגמה זו ואמר כי ההסתדרות הציונית צריכה להמשיך ולמלא את התפקיד הגדול לדאוג למדינת ישראל ולעשות למענה בשדה המדיני גלתת לה תמיכה כלכלית, כדי שתוכל להמשיך במפעל של קיבוץ גלויות; **אך הוא נתקל במגמה בקרב המפלגה השלטת בישראל, לחסל את התנועה הציונית, בגלל הפחד שהציונים באמריקה רוצים להשפיע על הפוליטיקה הפני־מית בישראל.** מר סילבר דחה את הרעיון הזה בהטעימו כי אין כל רצון אלא, שהציונים האמריקאיים חושבים כי יש לאפשר להם השפעה בחיבנית היהודית. המגמה של חיסול התנועה הציונית בתפוצות" כבר נתנה את או־תותיה טען מר סילבר, **באמרו כי מפעל המלווה באמריקה נכ־של משום שרצו לבצע אותו לא על ידי ההסתדרות הציו־ניות שם.**

מר סילבר אמר, כי הקונגרס הציוני הכ"ג יצטרך לדון בשאלת הסטאטוס של התנועה הציונית והוא הביע את דעתו כי יש לתת לתנועה את הצ'אר־טר שיהפוך את התנועה כצינור ה־יחידי המקשר את יהדות התפוצות ומדינת ישראל.

מר סילבר דחה את האשמת מפא"י, כי הזדהות ההסתדרות הציונית באמ־ריקה עם הציונים הכלליים פיר־שה הזדהות עם מפלגה אנטי פועלית. **„אני מצהיר בזה כי אהדנו תמיד את תנועת העבודה ב־ארץ ותמכנו בה וכן נמשיך לעשות זאת גם להבא.** כי אנו יודעים את ערכה של תנועת העבודה למען בנין הארץ. אין זה נכון שאנו תנועה אנטי פועלית", אמר מר סילבר. כן אמר שהוא בעד המשך עקרון החלוציות והוא הוסיף ש„רצוי כי עשרת אלפי צעירים יהודיים יעלו לישראל וישפיעו כאן ברוח החופש ה־אמריקאי".

אשר להרכב הנהלת התנועה הציונית להבא אמר מר סילבר שהוא בעד „רכב הנהלה מצומצמת, מורכבת מומחים.

MONDAY, AUGUST 13, 1951

Attempts Still Being Made To Heal General Zionist Breach

An eleventh-hour attempt to heal the breach in the ranks of the World Confederation of General Zionists was made yesterday by the organization's Chairman, Dr. Israel Goldstein, when he called for a "decisive" meeting today of the seven-member negotiating committee. The committee was appointed on Thursday to decide on the seating of the Israel General Zionists at the Confederation's conference, but has not met since that day.

Late last night, however, it appeared unlikely that the meeting would be held. Mr. Benjamin Browdy, President of the Zionist Organization of America, who together with Mrs. Shoshana Persitz, represent the Israel General Zionists' viewpoint in the committee, told *The Post* that it was "quite doubtful whether Mrs. Persitz would attend and rather doubtful whether I will." Mr. Browdy added he was "doing everything to get the two sides together," but that he wanted to feel that "something could be accomplished" before he entered another meeting."

Earlier, Dr. Goldstein addressed the Confederation meeting at Bet Shalom. It was attended, as on Friday, by Hadassah's Zionist Congress delegates, a minority of the Z.O.A. delegates, the Progressive Party of Israel, and the General Zionist parties of Britain and Commonwealth countries in addition to many delegates of Latin-American and European countries.

G.Z. Demands

Dr. Goldstein disclosed that Mrs. Persitz "in conversations" had laid down two conditions which would have to be met before either she or Mr. Browdy would attend the committee's session. These were:

1) the granting of 60 seats to the Israel delegates, and
2) a pledge by the Progressives not to participate in a new Coalition Government without the General Zionists.

Dr. Goldstein declared that it had not been clear whether the acceptance of both points had been demanded, or whether one would suffice, but that from "other conversations" it appeared that the acceptance of the first condition would be sufficient. He added that Mr. I. Dunsky of South Africa and Dr. M. Goldstein, of the Argentine, both members of the negotiating committee, were leading the conciliation efforts.

Progressives' Viewpoint

After a number of delegates made it clear that their attendance at the meeting should not be interpreted as support of the Progressive Party here, Mr. Moshe Kol, a Progressive Party leader, announced that it was taken for granted that the Confederation was not backing his Party, and that such support was not expected. He was strongly applauded.

Mr. Kol reported, however, that his Party was not willing to negotiate with the other faction on the question of joining an Israel Government, since it was an internal political issue between two local political parties.

At the "rump meeting" of the Israel General Zionists and its supporters, which consist in the main of Z.O.A. delegates, Dr. Abba Hillel Silver asserted that there would be no Confederation unless the General Zionist and Progressive parties in Israel reunited.

Dr. Silver declared that the existence of two warring General Zionist parties in Israel could no longer be tolerated. When the two separate parties were approved in 1948, it was on the understanding that it would be temporary until the next Congress, i.e, till now. "We come here to force a reunification of the two parties. If we go back to America without having accomplished this, we will fight among ourselves during the years to come instead of working for Israel."

V XXV pt. 2

Haboker 8-1-35

ד״ר סילבר בועידת הקונפדרציה

„הפגיעה בתנועה הציונית בארה״ב גרמה לכשלונות מדיניות החוץ הישראלית"

— מאת סופר „הבוקר" בירושלים —

„מגמתנו בקונגרס זה להקים תנועה ציונית חזקה בעלת כח מדיני רב ולהניח בסיס לתכנית ציונית לדור שלם אשר בו יש להגשים במלואו את החזון הציוני. בשאלת הקונפדרציה, הרי ברור דבר אחד: בלי איחוד מלא בין שתי המפלגות בישראל לא תהיה קונפדרציה". —

הכריז אתמול בפגישת עתונאים בירושלים הד״ר אבא הלל סילבר בגוללו את תכנית ציוני אמריקה לקונגרס זה.

יש להחזיר לציונות את הפרסטיג׳ה

מר סילבר אמר: לפי הצעתנו יש להחזיר לציונות בארה״ב ובעולם כולו את הפרסטיג׳ה, הסמכות והיכולת שאבדו לה באשמת אישים מישראל מאז קום המדינה.

צ׳ארטר לחיזוק הציונות

תבענו צ׳רטר וסטאטוס יואיל ובקשנו לחזק ע״י כך את התנועה הציונית. כיום תובעים דברים אלה אותם האנשים שלחמו בנו קשות לפני שלוש שנים. כאשר תבענו את הדבר בזמן המאבק על המדינה באו״ג ובארה״ב היתה תנועה ציונית חזקה בארה״ב שהשפיעה הרבה מאד. **היהדות האמריקנית הכירה בנו כנציגי העם היהודי והממשלה האמריקנית היתה מוכרחה להתחשב בנו.** אני בטוח כי לפי תכניתנו יוייסו מחדש הכוחות שישנם בתוך היהדות האמריקנית ויביאו תועלת לישראל.

בזבוז הכוח הציוני

במשך השנתיים האחרונות בוזבז כח זה ללא צורך. **במקומו מבקשים מנהיגים בישראל להקים ארגון „ידידי ישראל" שאינו קיים. פרוש הדבר — במקום „תנועה הציונית והחלשת ישראל מבחינה מדינית וכלכלית.** מתן סטטוס להסתדרות הציונית הוא בעל ערך ויחד עם זה, תבוא חקיקת החוק ויגלה גם רצון טוב מצד ממשלת ישראל שתראה בציונות צינור ההשפעה היחידי המקשר אותה עם היהדות בעולם. אם לא כן לא שווה חוק זה את הניר שיכתב עליו.

הפולמוס עם בן גוריון

בהתפלמסו עם ראש הממשלה אמר מר סילבר: „רגילים להשיב לי כי אני מבקש להתערב בעניני המדינה וכי מדינת ישראל ריבונית ועצמאית. מי שקבע דברים אלה אינו אלא מסלף את העובדות. **אני טוענים כי מגיעה לנו השפעה על התנועה הציונית בדרך הנהלתה. אנו מגייסים את האמצעים ואיננו רוצים להיות עומדים מהצד.** אם דרושות דוגמאות אומר כי מעולם לא נדרוש לעצמנו זכויות של חברי כנסת. אם ישראל תרצה לערוך מילוות בוואל־סטריט אנו לא נתערב. אבל, אם מבצעים מלווה אגרות עצמאות ורוצים לגיים את היהדות בארה״ב לשם כך חובה להיועץ בנו. כן חובה להיועץ בנו גם בענינים מדיניים המחייבים גיוס כוח מדיני, ציוני ויהודי לטובת ישראל.

אחוד הפרוגרסיביים עם הכלליים או הפרדה מוחלטת

בשאלת הקונפדרציה יש לנו החלטה של הועידה האחרונה באטלנטיק־סיטי שהטילה עלינו לאחד את הפרוגרסיביים ואת הציונים הכלליים. אם לא כן יש להפרידם לחלוטין ולהפסיק את המשחק. קיום שתי מפלגות בישראל השפיע לרעה על המצב הארגוני והמדיני של התנועה בארה״ב.

תביעה לביטול „השקל הכפול"

בעניני השקל הכפול שישראל נהגית ממנו לגבי הגולה — תבע מר סילבר את ביטולו בקונגרס.

ישראל היתה צריכה בעצמה לבטל דבר זה כגילוי רצון טוב כלפי הגולה. הקונגרס הציוני הוא מוסדה של הציונות בעולם ולא הציונות בישראל. מר סילבר סבור כי את זכות הבחירה יש לתת רק לציונים המאורגנים ולא לקוני שקל מקריים.

ציוני אמריקה אינם מתנגדים למעמד הפועלים

להלן דחה הד״ר סילבר את הודעותיו של ראש הממשלה שהכריז כי ציוני אמריקה הם מתנגדי מעמד הפועלים. „הדעה זו איננה נכונה. הזדהות ציוני אמריקה עם הציונים הכלליים בישראל אינה יכולה להתפרש כך ע״י הרובד הראשי של מדינת ישראל. ההסתדרות הציונית היא מפ״גה מתקדמת וליברלית ואיננו מתנגדים למעמד הפועלים. ד״ר סילבר הוסיף: „אינני יודע למי דרושות הכרזות כאלה. מכל מקום יתכן שיש להודעות אלה ערך תעמולתי מקומי אולם בגלל זה אסור לראש הממשלה להדביק תו זה לאלפים רבים של ציונים מסורים.

אשר לקונפדרציה אומרים כאן כי יקימו באמריקה מפלגה פרוגרסיבית. בארץ דמוקרטית אין למנוע דבר זה. שאלה היא אם ארגון זה יפעל למען ישראל כי קיום מפלגה בלבד אינו אומר דבר.

מגולה לתפוצה

בתשובה לשאלה בענין „גולה ותפוצה", שציוני אמריקה מבקשים להבדיל ביניהן, אמר ד״ר סילבר כי הגדרות אלה באו לא מציוני אמריקה הנושאים בגאוה ואומץ את ציוניותם אלא דווקא מפי ראש ממשלת ישראל.

אשר להקמת הנהלה חדשה לסוכנות היהודית ושיתוף הלא ציונים בה אמר שהוא בעד קואליציה רחבה בה תהיה נציגות לכל הגופים הציוניים. באשר לשיתוף לא ציוניים הרי אין בדבר כל תועלת מעשית. כפי שהוכיח הנסיון אפשר לנצל את הכוחות הלא ציוניים למטרות ציוניות אבל לשם כך אין כל הכרח להכניסם לסוכנות היהודית.

ד״ר סילבר במסיבת עתונאים

„לא תתכן קונפדרציה בלי איחוד בין הפרוגרסיבים והכלליים בישראל"

מתפלמס עם בן־גוריון בקשר לדבריו נגד הציונות בארה״ב

— מאת סופר „הבוקר" בירושלים —

„את הכוח המדיני של הציונות בעולם ואת הכוח המדיני של יהודי אמריקה פרטו לפרוטות. מחובתנו לגיים מחדש כוח זה לעזרתה המדינית והכלכלית של המדינה. אני בטוח כי אילו היה קיים כח מדיני זה כפי שהיה קיים בשנת יצירת המדינה לא היו באים הכשלונות המדיניים הרבים שנפלו בחלקה של מדיניות החוץ הישראלית — הכריז ד״ר אבא הלל סילבר בנאום „מצע הציונים הכלליים" בועידה של הקונפדרציה אתמול.

בהתלהבות ובתשואות סוערות וקימת הקהל התקבל ד״ר סילבר בהופיעו בנאומו בועידה שהיה לאבן פינה לתכנית הציונית הכללית. הנואם קרא את הציונות הכללית למפעל ההיסטורי הגדול של הדור, מילוי החובה הקדושה של הציונות.

אם חושבים ברצינות ליישב בארץ תוך תקופה קצרה עוד ארבעה מיליון יהודים אזי לא ייעשה הדבר על ידי פירוק הכח המדיני הציוני אלא על ידי חישולו. הציונות הכללית חייבת להלחם להשלטת משטר במדינה שיאפשר את ביצוע החזון הזה. **נוכח הכשלונות החמורים רואים רק עכשיו עד כמה צדקנו באזהרותינו שלא לפגוע בתנועה הציונית. כיום ברור לכל אחד כי מדינת ישראל הוחלשה מבחינה כלכלית ומדינית כאחת. זה מורגש באו״ם, בוואשינגטון, ב„סטייט דפרטמנט" ובמקומות אחרים.** הגיעו הדברים שממשלה ידידותית כמו הממשלה האמריקנית פוטה מדרכה של תמיכה במדינה לדרך של נייטראליות ההופכת לתמיכה באויבי ישראל. חזרנו לתקופת ימי לוי הנדרסון ב„סטייט־דפרטמנט". מבחינה מדינית לא השגנו דבר מאז המדינה. אין שלום, הגבולות לא קבועים, מצבה של ירושלים לא ברור. התבוסה בענין החולה, סואץ וכל יתר השאלות. **אני בטוח כי אלמלא לא פורק הכח הציוני אזי היה המצב אחר. כי המסיבות מגלות כי הכח היהודי בארה״ב — ריכוז של חמישה מיליון יהודים באזורים אסטרטגיים — קובע הרבה לגבי עמדתה של הממשלה האמריקנית.**

שני כחות באמריקה — לטובת המדינה

באמריקה פעלו שני כחות שהכריעו לטובת המדינה: דעת הקהל שנוכח כי הציונות לוחמת לענין מוסרי צודק והכח הציוני המאורגן שהוקם לאחר הקונגרס האחרון. הציונות התחזקה באותה תקופה. השפעתה גדלה לא רק ברחוב היהודי שנכבש כולו אלא על הממשלה האמריקנית. **לפי הוראות מישראל וע״י נציגים מישראל הוחלש כח זה ותהליך זה מבקשים להמשיך בו.** ישראל באמצעות הצירים שלה ומשרד החוץ אמרה לנו: „אל תתערבו. זה שטח שלנו". אנו לא התערבנו. אבל הורנו כי להתגבר על הקשיים המדיניים אפשר רק באמצעות השפעת היהדות האמריקנית שהציונות חייבת לארגנה, לחנכה ולרכזה.

להלן הכריז ד״ר סילבר:

„אין תענוג גדול יותר ל„סטייט דפרטמנט" מאשר ביטול התנועה הציונית על ידי המדיניות הישראלית". הוא ראה בציונות המדינית בארה״ב כח לוחם הפועל נגד תכניותיו. כח זה לא יכול היה להפגע על ידו אך הוא נפגע ע״י קברניטי מדינת ישראל".

ד״ר סילבר המשיך בשורת אשמות נגד מדיניות ישראל ותבע את שינוייה בקונגרס הציוני הזה. הוא קבע: „עד עכשיו נעשה הכל להורדת כבוד הציונות. מצב זה חייב להפסק. ראש הממשלה שבא לארה״ב מכריז שאין הציונים מייצגים את ישראל במקום שהיה צריך לאמר את ההפך בכדי לעודד את הציונות אם לא להודות לפעולתם ונדיבותם במשך שנים רבות".

התכנית הכלכלית

בהמשך נאומו עמד על התכנית הכלכלית שהדגיש כי ענין זה נוגע מאד ליהודי אמריקה הרוצים בהקמת משק שהם מאמינים בו. רק כח ציוני נאמן וקנאי לאמונתו יכול להביא לשידוד המערכות החדש. בסוף נאומו תבע את ביטול השקל הכפול. כן תמך בהשארת האוטונומיה לקרן הקיימת הראל ומוסד זה „הוא כעין שטח מפורז בתוך התנועה הציונית".

על העליה החלוצית מארה״ב

בפרק מיוחד התעכב על עליה חלוצית מארצות הברית. הוא הדגיש כי ישנה תקוה גדולה לעליה כזו אשר תפרה את ישראל. הוא בטוח כי רבבות יעלו אם תנועה ציונית תחנך אותם וגישת ההסתדרות הציונית לעליה זו תהיה שונה מהשיגרה הואיל וחלוצי אמריקה אינם כחלוצי מזרח אירופה. יהדות אמריקה יכולה לשלוח כחות מקצועיים. „כח ומוח לפעולה" שהמדינה מתפללת אליהם. המתנגדים לעליה זו אומרים כי דבר זה עלול ליצור אנטישמיות אבל על הציונות לקבל סיכון זה.

נימוק זה אינו נכון כי בארץ חפשית יכול כל אדם להגר לכל מקום שירצה. רבבות אמריקנים יוצאים את מדינתם לכל קצות תבל. הנואם תבע מהציונות הכללית שקבלה בקונגרס האחרון לפני המדינה את השלטון בציונות והביאה להקמת המדינה שתגלה אומץ רוח ועוז לביצוע החזון הציוני.

עם גמר נאומו של מר סילבר חלה הפסקה בועידה לפעולות הועדות. הועידה תתחדש ביום החמישי בבוקר.

הדיונים בועידה

במשך יום אתמול התנהלו דיונים בשאלת הקונגרס בהם השתתפו נציגים מארצות שונות.

בויכוחים השתתפו בין השאר: ד״ר ס. מרגושיס (ארה״ב), שדרש קיום הסתדרות ציונית עולמית חזקה, וענפה, שלה תהיה זכות לחוות דעה בעניני ישראל. „איננו רוצים להתערב בעניני האדמיניסטרציה הפנימית, אולם אנו תובעים את הזכות להשתתף בעיצוב דמותה של הארץ הזאת".

גב׳ ארצ׳יבלד סילורמן (ארה״ב) הזכירה כי הכלל: „אין מסים בלי נציגות" צריך לשמש גם את היחסים בין ההסתדרות הציונית ובין המדינה. היא קבלה מרה על היחס מצד הממשלה כלפי הנח״ל.

ד״ר דרפקין (צ׳ילי) דורש הסתדרות ציונית חזקה. „כל שותף יש לו זכות לחוות את דעתו על הנעשה בעסק המשותף".

העו״ד ש. אוסישקין (ישראל) הרצה על בעיות „הקרן הקיימת לישראל" ושיען, לקיום האוטונומיה של מוסד ותיק זה, בעל מסורת והמקובל על כל חלקי העם ובעל גישה בלתי מפלגתית בכל עניניו. מר אוסישקין הציג את עמדת הקרן היסוד בשאלת מיזוג הקרנות ותמך ביצירת קרן אחידה ישראלית שתספק את האמצעים לבנין הארץ.

היו״ר ד״ר קליי קידם בברכה את צירי הקונגרס מאפריקה הצפונית, ה״ה מרקס וטולידנו (טנג׳יר) ואת מר רובש (קזבלנקה). מילא אחריו סגן יו״ר עירית ירושלים אליהו אלישר, שהדגיש את חלקה של העדה הספרדית בישוב ובעם ישראל כולו ואת תרומתה לבנין הארץ.

הופעה רבת רושם היתה של מר מוריס מאי ממשלחת ארה״ב שהסביר כי לפי דעתו הגיע הזמן לספר ליהודי אמריקה את האמת על ישראל בעוד ששנים רבות חשב כי יש להסתיר את המציאות מהיהודי האמריקני שמא יזיק הדבר לציונות.

„פירוש חדש של ישעיהו ולא של קרל מארקס"

מר מאי, שהוא בעל השפעה רבה בהסתדרות ציוני אמריקה, הכריז: יהיה ברור, יהודי אמריקה אינם מבקשים עצות כלכליות מישראל ולא עצות מדיניות. אולם ישראל חייבת להשפיע על הגולה ועל יהודי אמריקה מבחינה רוחנית דתית. לכן לא דרושים לנו פירושים חדשים של קרל מרקס אלא פירוש חדש של ישעיהו.

פעם, כאשר עברתי בארץ בראשון למאי, ובפעם הראשונה בחיי ראיתי מבול של דגלים אדומים. החלטתי לא לספר זאת בארה״ב אבל עכשיו, לא אמלא את שליחותי אם לא אספר כי בארץ זו מקיימים משטר שהוא זר לרוב יהודי ארה״ב. מצד אחד פורצת האפיקורסות ומצד שני מקיימים אוטוקרטיה. שני הדברים כאחד הם נגד דעתם של יהודי אמריקה. הוא התקיף את „הדסה" שנוקטת עמדה פוליטית לצד מפא״י נגד הציונים הכלליים. יש לספר לנשי „הדסה" בארה״ב מה פועלת „הדסה" מבחינה פוליטית.

„דמוקרטיה פגומה"

גם לגבי משטר המדינה יכולה היהדות האמריקנית לתרום רבות. **אני משוכנעים כי מה שהציל את הדמוקראטיות באנגליה וארצות הברית היא שיטת שתי מפלגות ולא האנרכיה כמו בצרפת ומדינות אחרות השמות את הדמוקרטיה לניתוך. במקום זה הולכת ישראל בדרך הפגומה של הדמוקרטיה.** היהודים באמריקה חייבים לדעת זאת. בכח השפעתם לשנות את פני הדברים. **אינני נכנס לפולמוס עם הפרוגרסיביים. אבל הם מציעים מה שמפא״י מציעה. באמריקה לא יודעים זאת.** יחד עם הפעולה המעשית אנו חייבים להתעלות מבחינה רוחנית. עלינו להעלות סמל חדש להפחת רוח בציונות. עלינו לחדש את סמלו של בית המקדש השבוי בידי זרים. הגולה תובעת מישראל שינוי ערכין. ליהודי אמריקה הזכות המלאה לתבוע זאת. על הציונים הכלליים לצאת למסע כיבוש של יהודי אמריקה. זה לא נתן לביצוע אם לא נספר להם את האמת מישראל.

WRHS

הקונגרס הציוני הכ"ג ייפתח היום ב-4 אחה"צ בירושלים

Haaretz 8-14-51

בטכס ליד קברו של מייסד ההסתדרות הציונית, יוזם רעיון הנציגות הלאומית־עולמית של עם ישראל והוזה המדינה העברית, ד"ר בנימין זאב הרצל, ייפתח היום בשעה 4 אחה"צ הקונגרס הציוני הכ"ג — הראשון בארץ־ישראל והראשון לאחר הקמתה של מדינת ישראל.

לישיבתו הראשונה יתכנס הקונגרס הערב בשעה 8 ב„בנייני האומה". ישיבה זו תהיה גם היא בחינת טכס, ויישמע בה דבר נשיא המדינה, ד"ר חיים וייצמן.

לאחר הרצאת־הפתיחה של יו"ר ההנהלה הציונית בירושלים, מר ברל לוקר על הנושא „מבאזל לירושלים", ימסור ראש הממשלה, מר דוד בן־גוריון, את „דבר המדינה לתנועה הציונית", יו"ר הכנסת הראשונה מר יוסף שפרינצק את ברכת הכנסת. וראש „יריה" מר ש. ז. שרגאי את ברכת עירית ירושלים. צירי הקונגרס הראשון — ד"ר מאיר אבנר, פרופ' ד"ר יוסף קלויזנר וד"ר י. שלים, — ישאו את ברכותיהם. הישיבה תסתיים בהרצאתו של יו"ר ההנהלה הציונית־אמריקה, ד"ר נחום גולדמן, על „עם ישראל ומדינת ישראל".

מחר בשעה 9.30 בבוקר ייפתחו הדיונים על סדר־היום של הישיבה השניה, הכולל בחירת נשיאות הקונגרס, הדו"ח של בית־דין הקונגרס על בדיקת המנדטים, ובחירת הועדה המתמדת. עוד באותה הישיבה ייפתח — ללא „המבוא" המקובל של הרצאות ודינים וחשבונות של ה[illegible] המחלקות — הויכוח הכללי על הנאומים וההרצאות, שנשמעו בישיבה הראשונה.

הויכוח הכללי יימשך בישיבות אחר הצ[illegible] הערב וביום ד'.

הרצאות ראשי המחלקות

הישיבות שיתקיימו מחרתיים (יום ה') בבוקר, אחה"צ ובערב, יהיו מוקדשות להרצאות חברי ההנהלה היה לוי אשכול ויהודה ברגינסקי על „התיישבות, קליטת עולים ופיתוח הארץ", ולויכוח על ההרצאות האלו. ביום ו' בבוקר ישמע הקונגרס הרצאות של חברי ההנהלה מר אליהו דובקין (י־שלים) והגב' רוז הלפרין (ארה"ב) על „התנועה הציונית, ארגונה ועמדתה ובעיות הנוער והחלוציות", ושל חבר ההנהלה מר חיים גרינברג (ארה"ב) על „עבודת חינוך ותרבות בגולה". הויכוח על ההרצאות הנ"ל יעסיק את הקונגרס במשך כל יום ו' ובישיבות הבוקר ואחה"צ.

ביום א' בערב תתקיים — לאחר בחירת הועדות (לפי הצעת הועדה המתמדת) — אזכרה לנעדרים מאז הקונגרס הכ"ב, היינו החל מדצמבר 1946.

ביום ב', 20.8, בבוקר, ירצה לפי התכנית חבר ההנהלה מר יצחק רפאל, על „קיבוץ גלויות בהתגשמותו". הויכוח על הנושא יימשך עד הערב. מאחר שלאותו יום נקבעו טכס־הנעילה של הכנסת הראשונה וטכס־הפתיחה של הכנסת השניה, לא מן הנמנע, כי יחול שינוי בתכנית הקונגרס.

„הסבוב הראשון" של מושב מליאת הקונגרס יסתיים יום ג'. בו ידון הקונגרס — על יסוד הרצאה של חבר ההנהלה מר משה קול — על „ההון הלאומי — הקרנות והמגבית". במסגרת זו תידון, כנראה, גם בעיית הריאורגניזציה של הקרנות הלאומיות.

„תחנת־ביניים" — הועדות

פרק־הזמן מיום ד' הבא עד מוצאי שבת של השבוע הבא יהיה „קודש" לועדות, וישאר פנוי מישיבות המליאה.

דוחו־ת וסיכום

הקונגרס יחדש את מושבו ביום א', 26.8, בבוקר, עם שמיעת הדו"ח וחשבונות של הועדות, הויכוח עליהם וההצבעות.

„סיבוב שני" זה, הנועד להימשך עד יום ג', 28.8, בערב, יופסק רק ביום א', 26.8, בערב, בהרצאה על „יובל החמשים של הקק"ל".

נעילת הקונגרס

ביום ג', 28.8, בשעה 9.30 בערב, יתכנס הקונגרס לישיבתו האחרונה, שבה ייבחרו ההנהלה הציונית החדשה, הועד־הפועל הציוני, בית־דין הקונגרס ומנהל המשרד לבקורת.

לפי המשוער, יינעל הקונגרס ביום ד' אחר חצות הלילה.

ב. לוקר לקראת הפתיחה

„בראש מורם ובגאוה בלב באה ההנהלה הציונית לקראת הקונגרס הציוני הכ"ג, מאחר שהנהלה זו הרבתה לעשות והספיקה להביע לידי הישגים רבים בתקופה שבין הקונגרס הקודם ועד עתה", אמר אתמול במסיבת־עתונאים מר ב. לוקר, יו"ר ההנהלה. מר לוקר ציין, כי למעשה התפוררה ההנהלה הציונית, שנבחרה בקונגרס הציוני הקודם בספטמבר 1946, כשרוב חברי ההנהלה נכנסו לממשלה ורק מר א. קפלן נשאר גם בממשלה וגם בהנהלה כסמל האחדות שבין שני הגופים.

באותה מסיבה מסר הד"ר גולדמן על השאלות, שבהן ידון הקונגרס.

בשאלת קבלת „תכנית ירושלים" במקום „תכנית באזל" יהיה בודאי ויכוח וברור, שלא תתקבל תכנית חדשה להסתדרות הציונית ברוב גדול, אלא רק אם תימצא נוסחה מתאימה.

כן ידון הקונגרס בשאלת הסטאטוס לתנועה הציונית. ויכוח יהיה בודאי בתביעה, שנבוא מצד רבים, לקבוע את הסטאטוס על יסוד העקרון, שיהא הרכב הממשלה בישראל מה שיהא, תצטרך ההנהלה הציונית לשתף פעולה עם הממשלה.

במסגרת הדיון בשאלות עליה והתיישבות, שאלת הארגון, הפעולות בארצות הגולה וכו', יהיה במיוחד דיון גם על המשך החלוציות והגברת התנועה החלוצית.

הקונגרס ידון גם בשאלת הריאורגניזציה של ההסתדרות הציונית על־ידי הקמת הסתדרויות ארציות, ומה התפקיד שיישאר למפלגות הציוניות במקרה זה. כמו־כן יהיה דיון בשאלת השקל והשקל הכפול בארץ וכן בשאלת הקרנות.

בית־דין הקונגרס יוציא הבוקר את פסק־הדין על הבחירות לקונגרס הציוני בישראל. בית־הדין ישב אתמול שלוש ישיבות רצופות ודן בשאלה זו. כפי שנודע, הובאו לבירור 148.000 שקלים, אשר ב־27.000 מהם נמצאו השוברות בלתי־מתאימים לגוף השקל.

לא תתקיים קבלת־פנים ב„גן השושנים"

עיריית ירושלים החליטה שלא לקיים מסיבת קבלת־פנים לצירי ואורחי הקונגרס הציוני הכ"ג ב„גן־השושנים", בניגוד להחלטה קודמת בנידון זה.

ביטול קבלת־הפנים מטעם העיריה נעשה לאחר שלשכת הקונגרס סירבה להזמין את חברי מועצת עיריית ירושלים, המארחת את הקונגרס הציוני, לישיבת הפתיחה.

לא ישתתפו נציגי מדינות־חוץ

שום נציג מדינת־חוץ לא ישתתף בטכס־הפתיחה התגיגי של הקונגרס הציוני הכ"ג נמסר לסופר „הארץ". הערר נציגויות החוץ נובע מתוך אי־שלוח הזמנות לצירויות כצד הנהלת הסוכנות היהודית. היה חשש, שמפני מעמדה המיוחד של ירושלים לא ייענו נציגי חוץ מסויימים להזמנות. וכדי לא לתת פתחון־פה לטרוניות אחרי־כן, כאשר חלק הנציגים יבוא לפתיחה וחלק לא — הוסכם בדעת הכל, שלא להזמין נציגי מדינות־חוץ לישיבת הפתיחה.

[illegible] אחרוני הצירים

בין אחרוני הצירים לקונגרס, שהגיעו לישראל אתמול נמצאים היה מוריס אנגבאום, יוסף טננבאום וסלומון כהן מארצות הברית, הגב' לוסה קגיל מונצואלה, מר הארי לנדוי מבריטניה, הגב' שרה גוטליב מארצות הברית, הגב' ולדה דייטלר מקנאדה.

כרטיסים למוזמנים

לשכת הקונגרס מודיעה: כל המוזמנים לישיבה הראשונה של הקונגרס מתבקשים לקבל את כרטיסיהם במשרדי הסוכנות היהודית בירושלים עד שעה 1 בצהרים היום.

לאחר שעה זו לא יחולקו כרטיסים.

SPLIT TO BE AIRED AT ZIONIST PARLEY

Conflict Between Ben-Gurion and Silver Will Be Renewed at Jerusalem Congress

By SYDNEY GRUSON

Special to The New York Times.

AUG 14 1951

JERUSALEM, Aug. 13—The World Zionist Congress opening here tomorrow night is expected to see a renewal of the bitter political fight between Israeli Prime Minister David Ben-Gurion and Rabbi Abba Hillel Silver, one of the leading Zionists in the United States and a probable candidate for the Presidency of the World Zionist Organization.

The struggle between the two men who [illegible] equal power as joint chairmen of the Jewish Agency for Palestine before creation of the state of Israel is implicit in a policy issue to be decided by the Congress—whether, as Rabbi Silver contends, the Zionist movement should have broad power as the channel for all important Jewish activities abroad on behalf of Israel, or, as Mr. Ben-Gurion desires, its activities should be restricted to a much narrower role.

This is a reflection of the issue on which Mr. Ben-Gurion and Rabbi Silver broke after establishment of the state. It was Mr. Ben-Gurion's position that if Rabbi Silver wanted a voice in Israel's affairs, he had to settle here.

Rabbi Silver has not formally announced himself as a candidate for the Presidency of the World Zionist Organization but his chances are being canvassed by his supporters and a determined effort to elect him will be made if negotiations now under way give any promise of success.

Chances Considered Slight

His chances are considered slight unless he can rally support of both the left-wing Mapam faction and the Orthodox Mizrachi. Mr. Ben-Gurion controls the votes of the Mapai Socialists, who will have 167 of the 452 seats in the Congress. Mapam has fifty-nine votes and the Mizrachi sixty-seven.

The bulk of Rabbi Silver's support comes from the World Confederation of General Zionists who, however, are divided into the General Zionist and Progressive party factions. The latter will not support Rabbi Silver.

The confederation has split badly in pre-Congress discussions to the extent that the two factions have been holding separate meetings. The issue that drove them apart was the number of seats to be allotted to the Israeli General Zionists within the deliberations of the confederation's conferences.

Since seats were to have been distributed on a basis of representation in the World Congress and since the Israeli General Zionists boycotted the Congress elections, the Progressives held that they were not entitled to representation within the confederation.

Although Rabbi Silver did not mention Mr. Ben-Gurion by name, there was no doubt where the criticism he voiced at a press conference and a General Zionist meeting here yesterday was directed.

He blamed the weakening of Zionist influence in Washington and at the United Nations since the establishment of Israel for what he described as a drift in the State Department policy toward neutrality in the Near East, which, he said, "is not always friendly to Israel."

Rabbi Silver attributed past effectiveness of Zionism in the United States to the justness of the movement's cause and its organizational strength.

"If the mobilized force of organized American Jewry had not been undermined," he said, it could have been extremely helpful to the cause of Israel's foreign relations. The Israeli Government, however, wanted non-interference from United States Zionists in political matters, he added, and "nothing pleased Washington more."

הארץ

משרדי „הארץ" בתל־אביב	ת.ד.	טלפון
המערכת וההנהלה: רחוב מזאה 56	233	6331-4
סניף לקבלת מודעות: רחוב אלנבי 62	233	6331-4
ירושלים: רחוב הסולל, בית אמינוב	273	4245-6
חיפה: מרכז מסחרי חדש, בית פלאפריק	396	4511
סניף הדר הכרמל: רחוב הרצל 48	398	4512

המוציא לאור: הוצאת עתון „הארץ" בע"מ; דפוס „הארץ" תל־אביב, מזאה 56. האחראי: י. פינקלשטיין. אין המערכת אחראית לתוכן המודעות וטסמנן. אין המערכת מחזירה כתבי־יד שלא נתקבלו לדפוס. דמי החתימה: 1 ל"י לחודש

HAARETZ, Daily Newspaper, Tel-Aviv, Israel. P. O. B. 233; Telephone 6331—34

המחיר 35 פר' / שנה ל"ג / תל־אביב, יום ד' י"ג אב תשי"א / VOL. XXXIII / 9730 / AUGUST 15, 1951

הנשיא סיים התייעצויותיו

במשך יום אתמול נסתיימו השיחות בין נשיא המדינה ד"ר ח. וייצמן לבין נציגי הסיעות הקטנות בכנסת השניה על הקמת הממשלה החדשה.

הנשיא נפגש אתמול עם נציגי „אגודת ישראל", „המזרחי", רשימת הספרדים, התימנים ושתי רשימות ערביות.

כעת יסכם הנשיא את פרטי השיחות ומשערים, שכעבור יום־יומיים יזמין את מר ד. בן־גוריון, כראש הסיעה הגדולה ביותר בכנסת, כדי להטיל עליו את הרכבת הממשלה.

בין „אגודת ישראל" ל„פועלי אגודת ישראל" היו חילוקי־דעות על שיתוף פעולה בכנסת. פעיל בענין זה הרב י. מ. לוין.

מחר קבלת־פנים מטעם הממשלה

ממשלת ישראל עורכת קבלת פנים לכבוד צירי הקונגרס הציוני הכ"ג, מחר, ביום ה', י"ד באב (16.8) בשעה 6.30 אחה"צ ב„גן השושנים".

הקונגרס הציוני הכ"ג נפתח אתמול בירושלים

טכס־הפתיחה בהר־הרצל

הר הרצל, בו טמונות עצמותיו של מיסד הציונות, ד"ר בנימין זאב הרצל, היה אתמול במת חזיון לטכס־הפתיחה הנרגש ורב־הרושם לקונגרס הציוני הכ"ג, הנערך 54 שנה לאחר הקונגרס הראשון בבאזל, הפעם בבירת עם ישראל הקדומה, העיר ירושלים.

הדגלים המתנופפים, בהם דגל הקונגרס הציוני הראשון, דגל הרצל — מגן־דוד זהוב על רקע כחול־לבן ובצלעותיו „מלמעלה לו שבעת כוכבי הרצל ואור־אריה יהודה באמצע" — החיילים הדוגלים את הנשק ליד קבר המנהיג הציוני, ראש ממשלת ישראל ותיקי התנועה הציונית, שרי המדינה וחברי הנהלת הסוכנות היהודית, כשתי רבבות מוזמנים ואורחים מרחבי ארץ ומכל ארבע כנפות עולם, והשיר האדיר של „התקוה", הנישא מכאן למרחקים — היו מסגרת ההוד הראויה לטכס הזה, שבו נפתח רשמית הקונגרס הציוני הכ"ג.

...דים. כיום הזה, אילו אמרתי זאת בקול רם, כי אז היתה התשובה צחוק כללי. אולי כעבור חמש שנים, בטח כעבור 50 שנה, יראה כל אחד את אמיתות האימרה הזאת".

אחרי הקראת קטעי דבריו של הרצל, הושרו פסוקים מתהלים, והטכס התקרב אל סיומו. המקהלה קראה בקולות יחיד, שחזרו אחריו קולות המקהלה, את מגילת־היסוד של מדינת ישראל. הושר הפרק בתהלים „בשוב ד' שיבת ציון היינו כחולמים", ואחרי כן קרא מר פרידלנדר מפרק ל"ז של יחזקאל הנביא: „הנה אני לוקח את בני ישראל מן הגויים" ובהגיע לקטע „כי ניחם ד' עמו ועניו ירחם", פתח החזן בר־זכאי בתפילת „אל מלא רחמים", תחילה לזכר מיסד הציונות בנימין זאב הרצל — מנהיגנו הדגול מיסד הציונות וחוזה מדינת היהודים" — ואחר כך הזכיר את כבבות אלפי ישראל, שנפלו על קידוש השם...

הפרות־סדר קשות

שוטרים וסדרנים הקפידו על הסדר, אך היו הפרעות קשות בגלל אי־ציות. המקומות בשורות הראשונות נתפסו, ושרים וחברי ההנהלה של הסוכנות נאלצו לחפש להם מקום לשבת. אי־הסדר הזה פגם לא מעט ברוממותו ופשטותו של הטכס, טכס־הפתיחה של הקונגרס הציוני הכ"ג.

מנאום הרצל

חברי המקהלה קראו, בזה אחר זה, — ויש שחזרו זה על דברי חברו — מנאום־הפתיחה של הרצל בקונגרס הציוני הראשון, שבו אמר: „הציונות שואפת להקים לעם ישראל בית־מולדת בארץ־ישראל מובטח לפי משפט הכלל". ואחר־כך קטעים מיומנו של הרצל: „בבאזל יסדתי את מדינת היהו־...

נאומי ראשי המדינה והתנועה בישיבת־הפתיחה ב„בניני האומה"

כל הנאומים והמשאות בישיבת־הפתיחה — של נשיא המדינה, ראש הממשלה ושני יושבי־ראש ההנהלה הציונית — עמדו בסימן ההתקשרות ההדדית, הגורלית והחיונית, של המדינה העברית וכלל האומה, שאת כיסופי־ציון שלה מסמלת ומגשימה ההסתדרות הציונית.

יו"ר ההנהלה הירושלמית, מר לוקר, רמז כראשון על בעית ה„סטאטוס", בדרשו הכרה רשמית בפונקציות של התנועה הציונית שהיא מצידה מצוה לשתף פעולה ללא סייג עם ממשלת ישראל.

ראש הממשלה מר בן־גוריון עמד על רעיון השותפות הגורלית של המדינה הן עם התנועה הציונית והן עם כל האומה — בלי לעמוד על בעית הסטאטוס לעמקה ולפרטיה; ואילו יו"ר ההנהלה הציונית באמריקה, ד"ר נ. גולדמן העמיק בהרצאתו גם את האידיאולוגיה הציונית על רקע התמורות, שחלו בחיי העם והישוב...

נ"ה תתקיים „ישיבת הנשיאות של הועד הפועל הציוני, שתורון בהרכב נשיאות הקונגרס. כזכור, הוצע ד"ר נ. גולדמן כנשיא הקונגרס ועל־ידי 14 סגנים. חלק מן הסיעות לא הספיק למסור עד פתיחת הישיבה את שמות החברים כנציגים בנשיאות.

ישיבת הפתיחה נסתיימה בשירת „התקוה". עם תום הישיבה הועמדו לרשות הצירים והאורחים בישיבת־הפתיחה עשרות אוטובוסים לשם נסיעה חזרה לתל־אביב ולמקומות אחרים.

לוקר: „מבאזל עד ירושלים"

„שחרור ציון ותקומת המדינה אינם משימת דורנו בלבד", — אמר מר ברל לוקר, יו"ר הנהלת הסוכנות היהודית...

דבר הנשיא

„מדינה אינה מטה בפני עצמה. הנגו עם עתיק מדי, ורבות חזינו בעליות וירידות בהיסטוריה, כדי שניתפס לגינוני העצמאות המדינית. המדינה מהווה בשבילנו את התריס הכרחי לשמירת בטחוננו ועצמאותנו, להבטחת אורח חיינו ולמתן אפשרות ליצוב דמות חברתנו, בהתאם לשאיפות והאידיאלים שלנו. והנוא שאיפות ואידיאלים אלה דוקא הם המהווים את מהות תפקידנו ומטרתנו" — פסוקים אלה מהווים את הרעיון העיקרי בברכת ד"ר חיים וייצמן, נשיא מדינת ישראל, לקונגרס הציוני הכ"ג, שנקראה על ידי ד"ר יהודה כהן, יועצו המדיני של הנשיא.

לאחר הבעת צער על אי אפשרות להשתתף בקונגרס ושיגור ברכה לצירי הקונגרס הכ"ג, נאמר בברכת הנשיא:

„יש בזה משום סמליות רבת־משמעות, שהקונגרס ציוני לא נתכנס עד כה במולדתנו העתיקה, בטרם שבה אלינו מחדש. לא פעם היו נסיונות בעבר לכנס את הקונגרס בארץ ישראל, ולא עלה הדבר, מחמת התנגדותם של גורמי חוץ. רק היום, משזכינו לריבונות במולדתנו, מתכנס הקונגרס ב־...

בן־גוריון על השותפות בין המדינה, האומה והתנועה הציונית

„מדינת ישראל וההסתדרות הציונית הן שותפות גורל לגאולת העם, לבנין הארץ ולביצור המדינה לשם מילוי תפקידיה ההיסטוריים, ועל מדינת ישראל ועם ישראל לטפח ביחד את ערכי־הנצח של הרוח היהודית על אדמת ישראל, אך הרשויות והתחומים הם נבדלים הבדל מהותי ויסודי, ואין לערבבם או לטשטשם" — עקרונות אלו העמיד ראש הממשלה, מר ד. בן־גוריון, במרכז החלק השני והפרוגרמאטי של הנאום, שבו מסר בישיבת־הפתיחה את דבר ממשלת ישראל אל הקונגרס הציוני.

מר בן־גוריון לא נגע בעצם בעית „הסטאטוס", ולא כל שכן בפרטיו החוקתיים, המדיניים והמינהליים.

החלק הראשון והיותר ארוך של הנאום היה מוקדש לסקירה היסטורית מקיפה.

כוחות המניע של העם

בראשית דבריו סקר ראש הממשלה את הישגיה הצבאיים והמדיניים של המדינה בשלוש שנות קוממה הראשונות — הוגשמה ההבטחה שניתנה לאבות „ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים", עלית ששים ובוא יהודים ומעלה מ־64 ארצות, שביניהם...

החישו תהליך זה — כחורבן יהדות אירופה — מכבידים על פתרון הבעיות. „ניתוק הקשר עם יהדות רוסיה — ניתוק ארעי, כפי שמקווה כלל האומה — מטיל גם הוא את צילו על ביצוע המשימה".

„גם עצם קיבוץ הגלויות יוצר קשיי הגשמה עצומים, ככל שגדלים האוכלוסיה והצורך להשרשתה הפרודוקטיבית, מחריפה תלותנו הארעית בי־בוא. „קשה לאין תיאור היא מיזגתו התרבותית של קיבוץ הגלויות הרב־גוניות".

המדינה והתפוצות

„מדינת ישראל היא ככל המדינות לגבי צורותיה החיצוניות. אך נבדלת...

המטרות הבוערות

השותפות הזו דרושה ראשית כל לפתרון 3 מטרות — קיבוץ גלויות ומיזוגן, פיתוח הארץ ובנינה המהיר, נרכת העובדה, ש־80 אחוז של אדמתנו עודם שוממים.

היחסים ההדדיים

כל יהודי הרוצה לעלות ארצה — קובע מר בן־גוריון — זכאי לעלות, בזכות חוק השבות. אך ורק עם השלמת עלייתו הוא נהפך לאזרח ישראל, בעל חובות־אזרח ובעל זכויות־אזרח גם יחד. ואילו „יהודי בגולה אינו אזרח, ואין לו זכות של אזרח וחובות של אזרח במדינת ישראל".

„לעומת זאת אין למדינת ישראל כל סמכות ומרות לגבי היהודים היושבים בארצות אחרות. אין היא מדברת בשלם, ביצוע מלוא רצונו ויכלתו של עם ישראל להיגאל. מדינת ישראל לא תתקיים, אם לא תקיים בעת ובעונה אחת את שני התנאים, אשר כאילו סותרים אך למעשה הם רק משלימים זה את זה — היותה ככל מדינה והיותה שונה מכל מדינה. בניגוד למדינת ישראל, אין עם ישראל יחידה בינלאומית בעל סמכות רי־...

(הסוף בעמ' 2, טור 1)

...נחמיה והגיעו לאחר 2500 שנים לי מולדתם הקדומה. כשאין היא עוד סטרפיה כבימי עזרא ונחמיה, אלא מדינה יהודית ריבונית", וסיבול מזימתם של אויבי היהדות לעקור את ירושלים ולהפרידה ממדינת ישראל. „ואילו ביצור הישגים תלוי עתה „במאמציהם וביכולתם המשותפים של עם ישראל ומדינת ישראל".

„שלשה מאורעות בראשית כוננו את אומתנו ועיצבו את דמותה כעם עולם — יציאת מצרים, מעמד הר סיני, כיבוש הארץ על ידי יהושע בן נון, ועל יסוד חוויות יסוד אלו היו כחות המניע של העם וחייו מזה 3300 שנה. — צמאון לחיי חרות וקוממיות, ברית נצח עם יעודי ספר הספרים, וקשר בל ינתק עם הארץ היעודה".

„אולם באמונה ובגבורה סבילה בלבד לא היינו נושעים", המשיך ראש הממשלה, וגולל לפני הקונגרס את תולדות הנסיונות לישוב הארץ, במשך הדורות...

א. קפלן: 34 מיליון דולאר במזומנים נתקבלו מהמלווה

עד חודש אוגוסט נתקבלו מאגרות „מלות־העצמאות" בארצות־הברית 74 מיליון דולאר בהתחייבויות, מהם 34 מיליון דולאר במזומנים — מספרים אלה מסר אתמול שר־האוצר, מר א. קפלן, בישיבת הממשלה.

בשבוע השלישי של ספטמבר תתקיים בוואשינגטון ועידה לארגון הפעולה להמשך מפעל „מלוה־העצמאות". נציגי הממשלה שישתתפו באיתה ועידה, ייקבעו בעוד־שבועיים, לפי המשוער על ידי הממשלה החדשה, מסר אתמול דובר הממשלה.

בין השאר נמסרה אתמול בישיבת הממשלה אינפורמציה בענין ההענקה של ממשלת ארצות הברית לישראל.

הסגר סואץ והזמנת ועידת־הפיוס

שר־החוץ, מר משה שרת, מסר על ההתפתחויות שחלו במדיניות־החוץ, בעיקר במצב העניינים מסביב להסגר המצרי בתעלת סואץ, וכן בשאלת הזמנה של ועדת הפיוס, שהגיעה למשרד החוץ בשבת שעברה. הממשלה תקיים על כך דיון בשבוע הבא.

תיאום בבניה

בן קבעה אתמול הממשלה הסדר בדבר בנית בנינים ממשלתיים, כדי שהדבר ייעשה תוך תיאום עם התיכנון הכללי...

בישיבת הממשלה

בישיבתה השבועית אתמול שמעה הממשלה מפי שר־האוצר על המצב של „מלוה־העצמאות" בארצות הברית.

שר־החוץ מסר על התפתחויות, שחלו במדיניות־החוץ.

נקבעו התנאים לעיכוב בניה של בנינים הנבנים על־ידי רשויות ממשלתיות.

נקבעו כללים לעיסקות (טרנסאקציות) מטעם המדינה על־ידי משרדי הממשלה השונים.

חשש לדחייה נוספת בענין הסגר סואץ במועצת־הבטחון

מאת א. גלבלום, שליח „הארץ" בארצות־הברית

ניו־יורק, 14 (מיוחד ל„הארץ"). האמריקאים חזרו והבטיחו למשלחת הישראלית, כי הם מתכוונים באמת לדרוש הצבעה בענין תעלת סואץ ביום ה' (מחר), מאחר שצגריר ארצות־הברית בקאהיר לא הצליח בשיחותיו עם מדינאי מצרים להפיק תוצאות ממשיות.

המצרים הציעו לשגריר האמריקאי, מר קאפרי, הצעות מעורפלות, ונראה, שהם מתכוונים לגרום לדיחויים נוספים.

בחוגי האו"ם חוששים לעמדת זו, פן „אחת המשלחות", בהסכמת האמריקאים, תבקש דיחוי נוסף.

מקורות אלה מוסרים, כי האמריקאים עוים מתכוונים להימנע מהחלטה סופית ועלולים להשתמש בביקורו של מר אוריאל הארימן בקאהיר, שלפי־פתה נקבע לשבוע הבא, בתואנה לדיחוי זה...

כי מר עלי מאלפר, הנציג האמריקאי בועדת־הפיוס, יבקר בקרוב בישראל ובמדינות־ערב, כדי לדון על הזמנת הועדה לועידת פאריס.

ד"ר באנץ' עשוי להתמנות מתווך

מאת א. גלבלום, שליח „הארץ" בארצות־הברית

מרכז האו"ם, 14 (מיוחד ל„הארץ"). ד"ר ראלף באנץ' עשוי להתמנות שוב כמתווך בענין ארץ־ישראל, אם יתקבלו המלצות...

ריילי לארץ

דוגלס ידרוש להגדיל את הסיוע לישראל

...המלצת הועדה כלולה בדו"ח הרשמי שלה, שנתפרסם היום, על תכנית־הסיוע הכללית לארצות־חוץ, המסתכמת ב־7.848.750.000 דולאר.

ירדן מעיינת בהזמנה

ממשלת ירדן מעיינת בהזמנה, שנשלחה על־ידי ועדת־הפיוס, אך עדיין לא קיבלה החלטה בנידון זה, הודיע אתמול ראדיו המזרח הקרוב.

עלי פלמר לישראל וערב

סוכנות־המודיעין הערבית מוסרת.

רידג'ווי מסביר את עמדתו

טוקיו, 14 (ר' ויו. פי.). הגנראל...

סטוקס נפגש עם מוצדק

פרטי הסכם־הנפט החדש בעיראק

...לפי המחירים הנוכחיים, תקבל עיראק 35 שילינג ו־6 פאנס (4.97 דולאר) לטונה במשך שנת 1951, והמחיר יועלה החל משנת 1953 ל־39 שילינג ו־6 פאנס (5.53 דולאר). חברות הנפט יספקו לבית־הזיקוק של הממשלה את כל הנפט הגלמי הדרוש לתצרוכת הפנימית במחיר של 5 שילינג ו־6 פאנס.

השמרנים רוגזים

מאת אדווין לוח, סופר „הארץ" בלונדון

לונדון, 14 (מיוחד ל„הארץ"). בעוד ראש הממשלה הבריטית, מר קלמנט אטלי, שטס היום מנורווגיה לאנגליה, דן במשבר־הנפט הפרסי עם מיניסטר החוץ־הבריטי, מר הרברט מוריסון, הגינו השמרנים התקפה חריפה על „תכנית סטוקס".

חלק חשוב מדעת־הקהל הבריטית, בייחוד מבין השמרנים, מתייחס לתכנית זאת כאל „מכירה כללית" גמורה לפרסים ומפלה דיפלומאטית גמורה לבריטים. חוגים אלה מציינים, כי לפי תכנית סטוקס, כפי שהודיעו עליה עד עתה, מקבלת פרס לא רק את הנפט, אלא גם את המיתקנים הבריטיים, את אניות־הנפט הבריטיות ואת סידורי־המכירה הבריטיים — למעשה כמעט הכל. אין להתפלא — אומר הבריטי מן הרחוב — כי הפרסים כפי שנמסר, מחייכים בשביעות־רצון, אחרי שנודעה תכנית סטוקס.

סאלח ג'אבר בעד איחוד ירדן ועיראק

סאלח ג'אבר, ראש „המפלגה התחברתית הלאומית", אמר בשיחה, שהוא תומך ברעיון של איחוד ירדן ועיראק. בהוסיפו, שאיחוד זה הוא בהתאם לתקנון החבר הערבי.

סאלח ג'אבר אמר עוד, שמפלגתו תומכת במצרים בסכסוך תעלת־סואץ.

תובע שיתוף גרמניה בתכניות־ההגנה

הודו לא תשתתף בועידת סן־פרנציסקו

טוקיו, 14 (ר' ויו. פי.). הודו לא תשתתף בועידה לחוזה־השלום עם יפאן בסאן־פראנציסקו בספטמבר ונראה שתחתום על חוזה נפרד עם יפאן זמן־מה אחרי כן — אמר ...

„כנענים" ניסו לפזר כרוזים

ההד בארה"ב

מאת א. גלבלום, שליח „הארץ" בארצות־הברית

ניו־יורק, 14 (מיוחד ל„הארץ"). העתונות היהודית המקומית נותנת פרסום הגיני לפתיחת הקונגרס במאמרים רבים ובתצלומים של הקונגרסים הציוניים החל מימי הרצל ועד היום, לבד מטלגרמות מיוחדות מישראל.

מבין העתונים הלא־יהודיים נותן רק „ניו־יורק טיימס" ידיעות קבועות על הקונגרס.

„בהעלותי בזכרוני את הכינוסים הגדולים האלה, אשר ברובם השתתפתי עוד משחר נעורי, הריני עומד בדחילו ורחימו נוכח שכרונם של תיאודור הרצל הקומץ הקטן של חבריו בשחר התנועה. מתי מספר מבין צירי הקונגרסים הראשונים זכו לראות בהתחדשות...

(הסוף בעמ' 2, טור 7)

בי"ד הקונגרס הפחית את מספר הצירים הישראליים

נדחתה תביעת הייצוג של הכלליים

אחרי בדיקה יסודית של כל החומר בענין הבחירות לקונגרס הכ"ג במדינת ישראל, ואחרי שמיעת באי־כוח הסתדרות הציונים הכלליים, מפלגת המרכז, ובאי־כוח הסתדרות „המזרחי", באי־כוח ברית הצה"ר בישראל ובאי־כוח ועדת השקל וועדת־הבחירות, ואחרי עיון בהוכחות, שהובאו בפני בית־הדין, ואחרי שמיעת בא־כוח ההנהלה הציונית ועו"ד הקונגרס יצא פסק־דין כדלקמן:

א) בית־הדין דוחה את בקשת המערערים לבטל את הבחירות במדינת ישראל.

ב) בית־הדין מאשר את בקשת ...

הרשימה העולמית, נשארים ללא שינוי לגבי החלוקה המקורית מחוץ למקרה של ברית הצה"ר בישראל, הנזכר לעיל.

בית־הדין דוחה את בקשת הסתדרות הציונים הכלליים, מפלגת המרכז, ואת בקשת הסתדרות „המזרחי", לקבוע גם לטובתן צירים לקונגרס הכ"ג.

טענות הכלליים

לאחר פסק־הדין של בית־הדין הקונגרס כינסו אתמול הציונים הכלליים...

...ד"ר שליש הזקן ניגש בצעדים מאוששים ובקומה זקופה אל המקום שליד מר לוקר, החזיק בפטיש והלם שלש פעמים על השולחן, כאות פתיחת הקונגרס.

לפני 54 שנה הוא ערך את אותו טכס־הפתיחה, התגיני בפרס פתיחתו של הקונגרס הראשון על־ידי ד"ר הרצל ז"ל.

...נכנסו לאולם בצותא, בשעה 8.45, שרי ישראל ובראשם מר בן־גוריון, חברי ההנהלה הציונית ובראשם יושב־ראש היה לוקר וד"ר גולדמן, הרבנים הראשיים ושלושת וותיקי הקונגרס הראשון, ד"ר א. שליש, פרופ' ד"ר יוסף קלאוזנר, וד"ר מאיר אבנר. כל הקהל הקביל את פניהם בתשואות ממושכות. בשורה הקדמית של הבמה, ליד שולחן הנשיאות, התישבו — באמצע מר ברל לוקר, ומשמאלו מר בן־גוריון, הרב י. ל. הכהן מימון, מר יצחק גרינבוים, מר ז. שרגאי (בתור ראש העיריה) וד"ר אבנר — ומימינו ד"ר גולדמן, מר שפרינצק, הרבנים הראשיים עוזיאל והרצוג, ד"ר שליש ופרופ' קלאוזנר.

ד"ר ע. ניומן פונה לראשי הכלליים והפרוגרסיביים

ד"ר ע. ניומן פנה אתמול אל נשיא הסתדרות הציונים הכלליים ולנשיא מפלגת הפרוגרסיביים במכתב הבא:

„בעומדנו בפני הכרעות גורליות, הן בנוגע למשטר והרכב הממשלה בישראל, והן בדבר עתידה ותפקידה של ההסתדרות הציונית, שומה עלינו להעלות נגד עינינו, שזו היא ההזדמנות היחידה והבלתי־חוזרת בשביל הציונות הכללית העולמית להפעיל את כל כובד משקלה, כדי לקבוע את גורל התנועה והאומה וכל הכרעה והשפעה מצידנו לא תתכן אלא אם התנועה הציונית הכללית בישראל תעמוד ותפעל בגוף אחד.

יום ה', 16.8.51, במשרד הסתדרות ציוני אמריקה".

על החתום: ד"ר ע. ניומן, בשם הועדה המתמדת.

„הבעיה העיקרית — איחוד". „הבעיה העיקרית העומדת בפנינו היא בעית איחוד שתי המפלגות של הציונים הכלליים והפרוגרסיביים — קונפדרציה — בארץ", אמר אתמול ד"ר עמנואל ניומן במסיבת עתונאים במלון „המלך דוד" בירושלים.

(הסוף בעמ' 2, טור 2)

משפט רצח עבדאללה — בשבת

בצער רב אנו מודיעים על פטירת ראש משפחתנו

מר אברהם פרידמן ז"ל

בגיל 75

ההלויה תצא מבית החולים „אלישע", הר הכרמל, חיפה, היום, יום רביעי, 15.8.51 בשעה 2 אחה"צ. אוטובוסים יעמדו בשעה 1.30 אחה"צ ליד החברה קדישא, רחוב גלעד, לרשות המלווים.

המתאבלים: שרה פרידמן, י. פרידמן ומשפחתו
ד"ר ק. נגל ומשפחתו

בצער רב אנו מודיעים על מותו הפתאומי של

מרדכי בן מוניש סוטלמן

יליד קיוב, בשנת ה'נ"ז לפ"ו

ההלויה תצא היום, יום ד', י"ג באב, תשי"א (15.8.51) בשעה 12 מרח' דיזנגוף 368.

המשפחה המתאבלת

במלאת שנה לפטירתו של בעלי היקר

עזריאל (זיקה) יעקבי (ינקלביץ)

יתאספו בני משפחתו וידידיו

לאזכרה וטכס גלוי המצבה

שיתקיים ביום ה', י"ד באב תשי"א 16.8.51 בשעה 5 אחה"צ בבית הקברות בקרית שאול.

המשפחה בקנדה ובארץ

מתאספים בתחנה המרכזית, רציף מס. 2 „אגד", בשעה 4.30

למנהלנו היקר

מר שמחה ברקאי

אנו מביעים רגשי אבל על מות

האם

עובדי מח' הגביה בחברת החשמל ת"א

למכירה בהזדמנות

10 דונם

דרוש מהנדס מכונאי

אנו שמחים להודיע כי בנינו

שושנה ודב

באו בברית הנשואים

כ"ב מנחם אב תשי"א (15.8.51) בירושלים

ד"ר א. שמורק ורעיתו — דוד וינטראום ורעיתו

חוה אוה הובשטיים — אריה ליאו סייר

נשואים

תל־אביב, י"ב אב תשי"א 14.8.51

ברכת „מזל טוב" ואחולים לבביים לחבר ההנהלה רב הפעלים ויו"ר קופת גמ"ח

מר משה פרח ורעיתו שולמית

ליום כלולות בתם רנה עב"ל צבי

בשם קופת גמ"ח של יוצאי ציחנוב

הועד

העורף והחזית בימי התמרון

תמרון צבאי ארצי ודאי שהוא מבנים הפרעות בסדרים התקינים של חיי האזרח והמשק במדינה. גיוסים מהירים בעורף, פעילות „קרבית" בשטח התמרון הופכת „חזית" — כל זה יכביד במידה ניכרת על המשק ועל עובדיו. המטה הכללי עושה כל אשר בידו לצמצם את ההפרעות. אך אין למנוע סבל בימי התמרונים.

אכן, סבל זה יתקבל על לב אזרחי המדינה כרע במיעוטו, מתוך הבנה כי מטרתם של תמרוני צבא היא חסכון בדם. כי בכל שנדע לאמן את עצמנו, הצבא הסדיר וצבא המילואים, לקדם כל הפתעה — כן נמעיט בקרבנות במיבחן חירום ממשי.

האגף ליחסי צבור / משרד הבטחון

BEN-GURION URGES ZIONIST HARMONY

Calls for 'Loyal Partnership' Between Israel and Jews of Foreign Countries

By SYDNEY GRUSON

Special to THE NEW YORK TIMES.

JERUSALEM, Aug. 14—Prime Minister David Ben-Gurion called tonight for a "loyal partnership" between the state of Israel and Jews abroad and said that the mission of the Zionist movement was "to encourage and to bring such loyal partnership into existence."

Mr. Ben-Gurion made the major speech at the opening of the twenty-third World Zionist Congress, the first to be held since the establishment of the state. His references to relationship between the state and world Jewry, which came at the end of a lengthy review of Zionist and Jewish history, reflected his position on the fundamental issue before the congress.

This issue is whether the Zionist movement should have a broad, powerful role in shaping the future of Israel. The Prime Minister opposes this conception, which is held particularly by a group of United States Zionists led by Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland.

Mr. Ben-Gurion and other delegates attended a memorial service at the tomb of Theodore Herzl, founder of political Zionism, in the hills just outside Jerusalem prior to attending the congres which will last for two weeks. Congress sessions are being held in the main hall of the city's still unfinished convention center.

In a message to the congress, President Chaim Weizmann said the establishment of the state of Israel represented only the beginning of "tremendous tasks" before the Jewish people in which the Zionist movement would play a major part as a bridge between the state and Jews abroad.

Sees Rich Give and Take

"I am looking forward to a rich give and take between Israel and the great Jewish communities abroad," the president said.

"I hope they will give us their best—men, ideas and support. We may be able, for our part, in the course of time to offer them a significant restatement in terms of life, study and communal effort of those traditions and aspirations which constitute the eternal heritages of the people of Israel.

Mr. Ben-Gurion spoke of the "historical partnership' 'between the Zionist organization and Israel, but emphasized that there was a clear-cut difference in their tasks. One could not do the work of the other, he said.

Emphasizing the point that has caused difficulties between him and American Zionists, the Prime Minister declared that the state of Israel had "no authority over Jews resident in other countries. It does not speak in their name, it does not represent them and it has no authority to impose any duty on them."

Israel was a state like all other states with one vital difference, he said: It was not a state for its citizens alone "but for the whole Jewish people, for every Jew wherever he may be who chooses to live in his homeland, and who chooses Israeli independence in preference to life in Diaspora [dispersion]."

Scores Absentee Rights

To assume the rights and responsibilities of Israeli citizenship, the Prime Minister said that Jews "must settle permanently in this country." He had asserted before that supporters of Dr. Silver's demands were seeking rights without the responsibilities of living here.

Mr. Ben-Gurion said three "central and vital tasks" ahead were the security of the state, the reception of immigration sanctified here bythe phrase "ingathering of exiles," and building up of the land. These tasks, however, would not present Israel with its "supreme test."

The truly supreme test of Israel is in its spirit, in its loyalty to the great mission of its prophets and their vision for the beatific age to come," Mr. Ben-Gurion said.

Nahum Goldman, chairman of the New York section of the Jewish Agency executive, and Berl Locker, chairman of the Jerusalem section, both asked the government to accord legal stakes to the Zionist organization. Both acknowledged "unlimited sovereignty" of the state and expressed a readiness to cooperate with the government "unconditionally and without reservations."

Mr. Goldman asked for more cognizance of world Jewry, saying "it is no less dangerous for Jews in Diaspora to forget Israel as for Jews in Israel to believe that Jewish life begins and ends in Israel and become indifferent to problems of Diaspora and lose their sense of responsibility to other Jewish communities."

Dr. Silver's Statement Deplored

Louis Lipsky, chairman of the American Zionist Council, asserted yesterday that a statement by Dr. Abba Hillel Silver, a leading American Zionist, in Jerusalem, on Monday, was "not good for Jewish interests in Israel or the United States."

Dr. Silver had declared: "If the mobilized force of organized American Jewry had not been undermined it could have been helpful to the cause of Israel's foreign relations. The Israeli Government, however, wanted non-interference from United States Zionists in political matters and nothing pleased Washington more."

Mr. Lipsky said that the record would show that "all Zionist and Jewish groups—all Zionist groups in the American Zionist Council—have been helpful to Israel in a harmonious and cooperative spirit as never before.

"The report of the House Committee on Foreign Affairs including a substantial allocation of a grant-in-aid to Israel is certainly no indication that 'the mobilized force of organized American Jewry has been undermined' by Israel," he held.

Charging that Dr. Silver is rendering a "disservice to the American Jewish community," he said: "Dr. Silver seems unable to adjust himself to the historic fact that there is a Jewish state in existence which has its legal representatives in Washington and at the United Nations; and that the initiative for action and responsibility rests with them and not with American Jews or Zionists."

שלום בן־ברוך

בלי סילבר

כבר עברו כמה ימים מנעילת הקונגרס הציוני הכ״ג, ועדיין אינני יכול ל״עכל״ את הדבר האחד הזה — הסיום המחפיר של פרשת סילבר. אהה, האוירה של ירושלים לא השרתה רוח נעלה על נציגות־העם הציונית, ורוב הק׳ נגרם חטא בכמה ענינים חשובים והרע לתנועה הציונית ולמדינה גם יחד. כיצד עבר הקונגרס לסדר היום על היחס של ההנהלה, שאין דוגמתו, אל ראש המוסד לבקורת ואל הדו״ח שלו? מדוע לא התקוממו לגזירה של שליטי מפא״י, לא להכניס את נציגי ״חרות״ להנהלה, אם כי כל כך נחוץ לנו איחוד כל הכוחות הלאומיים בשעה זו? ושוב חטא הקונגרס בהקמת מוסדות (ההנהלה, הועד הפועל) כבדים, מסורבלים, ״מנופחים״ עד למאד שגרמו בהכרח לחוסר־יעילות, לבזבוזים כספיים, להגברת התחרויות הפנימיות והתחרות המפלגתית. וענין התקציב! היכן ראינו שנציגות־עם תדבר בקלות כזו על חובתה הראשית לדון על ההוצאות וההכנסות של ההנהלה — וכאן המדובר הוא בעשרות מיליונים לירות!

ועוד תופעות שליליות אפשר למנות כאן. אך השלילית ביותר היא דוקא זו הפרשה האישית המרגיזה, עני סילבר, שכן — כמו בראי — משתקפת כל השחיתות המפלגתית אשר נצטברה במחננו במשך שנים וגבהה עתה כתר לנגד עינינו. היא שהולידה את המעשים המשונים של הקונגרס כגון צירוף מפלגה פרו־קומוניסטית להנהלה וגירוש מפלגה של פאטריוטים ציוני מובהק מתוכה, או השלמה עם רדיפת מבקר, נבחר־הקונגרס עצמו ע״י ההנהלה המבוקרת, עד חרמה. ברם, אפילו על הרקע הזה של רקבון ציבורי קשה, לא, אי־אפשר היה לשער ש כ ך תסתיים פרשת סילבר אחרי שלש שנות ״טיפול״ בה מצד שוללים ומחריבים למיניהם. בנדיבות־רוח ובענוות יתרה אמר סילבר לידידים לפני שיבתו לאמריקה: ״משחק פוליטי משחקים בי״. לצערנו, היה כאן משהו גרוע בהרבה. וסופו מעיד על תחילתו: סילבר לא נכנס עכשיו לועד הפועל הציוני ולשום מוסד אחר, אפילו לא כחבר פשוט. במלכותו של סטאלין ובארצות הנגררות אחריה משמידים מתנגד וסוטה מן הקו הרשמי השמדה גופנית, פשוטה כמשמעה. במלכות ציון המחודשת עוסקים בשפיכת־דמים של האיש בצורה אחרת, מסתפקים בחיסולו הציבורי־מוסרי גרידא. אבל אין נוהג זה פחות אכזרי כלפי אישיות, הרגילה כל ימיה בהשפעה ציבורית—מדינית, ואין הוא פחות מזיק לעניני העם והמדינה. והו טכסים של עריצות בולשביסטית אמיתית, אם כי בצורה אחרת.. אך מי עוור לעריץ יותר מכל, אם לא המשתעבד?

כאן, קודם כל טראגדיה אישית גדולה: שוללים מאיש, המחונן בכושר־סדר לה עצום, את האפשרות לתת ביטוי לתכונה נעלה זו. לא מצא פטיש את הסדן — קבל המשורר הלאומי בשעתו. צרך נפשי עמוק ב״סדן״ יש לכל אישיות יוצרת. כשהיה כאן סילבר בפעם הקודמת (באביב ש.ז.) אמרתי לו: ״מה טוב יהיה, אם יכתוב ספר על מדינת ישראל!״ השיב מיד: ״במקום לכתוב על ישראל מוטב שאעבוד למען ישראל״. ובכן, לעבוד, לפעול, לעשות — הריהי שאיפתו העליונה של סילבר. באיז, רשות נשללת ממנו הגשמת השאיפה הזאת? אין היא יכולה להתממש כראוי, אם אין לסילבר עמדה, במה, מוסד שידבר בשמם.

ועוד יותר חשובה האבידה הנגרמת ע״י כך לציבור, לציונות, למדינה. איך גוזלים מן האומה כח גדול כזה, עוד בשעה כזאת? איך משתקים מרץ כביר, מעיין ברוך של יזמה והבנה ומסירות? איך מעיזים לא להפעיל אישיות כזו בעת שכל כך דלונו, ובסך הכל הותיר לנו אלהים פליטה שנים־שלשה אישים ברחבי העולם כולו?

זוכרים אנו יפה את המלחמה השיטתית לשם חיסולו של סילבר, שהתחלה לפני שלש שנים ע״י כוחות משותפים בישראל ובאמריקה. היחס המגונה אליו הביאוהו לידי התפטרות מן ה״מועצה הציונית האמריקנית״ (המאחדת את כל המפלגות הציוניות), גם מראשות האגף האמריקני של הנהלת הסוכנות ומן ההנהלה בכלל. ״הכושי עשה את שלו, הכושי יכול ללכת״. עשוהו איפוא מן כושי, אשר משלחים אותו אחרי שגמר את מלאכתו. אבל ה ו א אפילו לא גמר את מלאכתו, עדיין לא גמר! לא נמנה לחלוטין הדעה (שאותה משמיעו ביחוד מזמן לזמן הנבי פאירסון), כי עם קום המדינה שוב אין צורך בפעולה או בנציגות אחרת על הבמה הציבורית—המדינית, מלבד זו הבאה בשם ממשלת ישראל. עוד נחוצות כעת עד למאד גם הנציגות גם הפעולה הציונית על הבמה הציבורית—המדינית, ביחוד באמריקה, וענין ההענקה הגדולה מטעם ארצות־הברית הריהו אחת ההוכחות המחייבות. אלא שמתנגדי־סילבר הקנאים אינם רוצים, כי הן תיעשינה ע״י סילבר, אף כי הם יודעים יפה שאין כמוהו מוכשר לבצען על הצד הטוב ביותר. אמרנו: ובכן, ייבחר סילבר לנשיא הועד הפועל הציוני, ויהא לו מעמד רשמי שיתן לו את הרשות לפעול ולדבר בשם ההסתדרות הציונית העולמית! אך גם עצה צנועה זו סוכלה ע״י הקואליציה הבלתי קדושה, שאחת גמרה אומר — לסלק את סילבר מן הבמה הציבורית, ויהי מה. הגיעו הדברים עד כדי כך, שהוא לא נבחר בקונגרס לא רק כנשיא הועד הפועל אלא גם לא כחבר פשוט. במוסד, המונה כמאה חבר (57 נציגי מפלגות ו־23 וירי־ליסטים), לא נמצא מקום לאיש הדגול מרבבה, אשר רבים מחברי הועד הפועל אינם ראויים אפילו להתיר את שרוך נעליו. אין ספק שאזני העם תצלינה בשמען את הדבר הזה, אשר עליו ועל כמותו נאמר: לא יאמן כי יסופר.

לא היתה עוד שערוריה כזאת במחננו, שגם כפיית־טובה אומה בה, גם פגיעה עצומה באישיות נעלה, גם — וזהו העיקר — חבלה מחוצפת באינטרסים של האומה. הריני מדבר לא כאיש מפלגה, כי דוקא בענינים מפלגתיים לא תמיד אני גורס את עמדתו של סילבר. ברם, ציוני אמריקה ונציגיהם בקונגרס, היכן היו הם בשעה שנעשה המעשה המחפיר האחרון, המסיים את הליך חיסולו של סילבר על הבמה הציונית—המדינית? איך השלימו עם הצו של שליטי מפא״י לא להכניס את סילבר לועד הפועל? הרי המנהג, העדיף מן הדין, הוא שכל מפלגה שולחת לועד הפועל הציוני את הנציגים הראויים לה; ובכן מדוע הרשו ציוני אמריקה והקונפדרציה כולה התערבות גסה זו מצד עריצי מפא״י? כלום לא עזרו למפא״י בעצם רפיסותם?

אכן נסללה הדרך לעריצות המפא״ית ע״י המעשה של הקונפדרציה עצמה, שקדם לכך. מתכוון אני לעובדה המוזרה שסילבר לא נבחר להנהלת הקונפדרציה בועידה, אשר נתכנסה בעצם ימי הקונגרס — לא לנשיאות ולא להנהלה בכלל. כלום לא מן הראוי היה לבחרהו באחד ויחיד — לנשיא הקונפדרציה? מדוע צריכים אחרים, שאינם מגיעים לקרסוליו, להיות גם בראש ההסתדרות הציונית באמריקה, גם בהנהלת הסוכנות, גם בראשות הקונפדרציה — והוא צריך להיות מחוצה לכל המוסדות הללו, נטול אף אחד מכרני־הפעולה האפשריים? אני שואל בכאב־לב: כיצד קרה שלא רק הצמרת, אשר גדולים בה ״חקקי לב״, אלא גם הצירים הפשוטים שבקונגרס, חברי הקונפדרציה, השלימו עם מצב כזה? מי הטיל האפלה על מוחם ומצפונם?

אינני מסופק בכך שאילו היו הצירים הכלליים שבארץ ישראל מיוצגים בקונגרס, היתה עמדתה של הקונפדרציה מקבלת כיוון אחר במידה רבה. פירוש, הסכם אמנם קרוב בקונפדרציה לתת לנציגות הציונים הכלליים בא״י נציגות (כ־24 חבר) בועידתה, אבל בתנאי שהנציגים הללו ישתתפו רק בדיונים על עניני הקונפדרציה גופה (מוסדותיה, מע״ר ל.ה. להבא) ולא בענינים הנוגעים לקונגרס. משום כך לא היתה להם שום השפעה על ענין סילבר, ומצד הקונפדרציה ראינו כאן לא רק עמדה רצינית, כי אם גם מעשה קומי, מבדח. כפי שמודיעה העתונות, הציעה הקונפדרציה למר ג ר י נ ב וי ם(!) שיהיה אחד מארבעת נציגיה בנשיאות הועד הפועל הציוני, והוא ברוב הגינותו סרב, בהודיעו בפשטות: כיון שהוא אינו חבר הקונפדרציה, הרי אינו יכול לייצג אותה... למי היתה נחוצה עוד בדיחה משונה זו, אחרי גירוש סילבר מהועה״פ? מר בנימין בראודי, נשיאה של ההסתדרות ציוני אמריקה, שחזר זה עתה הביתה, הדגיש בהצהרתו הארוכה שם, כי שהודקו הקשרים ה״ישיריים״ בין ההסתדרות זו ובין מר בן־גוריון אחרי השיחות המרובות, שנערכו בינו ובין ראש הממשלה, בזמן הקונגרס. באמת נעים לשמוע זאת אחרי שמר בן־גוריון, בכמה נאומים (בתוכם הנאום הגדול בועידת האיחוד העולמי של פועלי ציון, בערב הקונגרס) השמיץ את הסתדרות ציוני אמריקה ואסר עליה מלחמה. אך ברור כי הידוק הקשרים, שבהם כה כך מתפאר מר בראודי, הוא חד־צדדי לחלוטין, ז.א. פירושו השתעבדות גמורה של הסתדרות ציוני אמריקה ורוב הקונפדרציה לרצונו של מר בן־גוריון, דומה, שהוא גם שימש הגורם העיקרי לחיסולו של ד״ר סילבר.

אף ״אינטרמצו״ זה יש לזכור: היו זמן שרבים מן הציונים הכלליים העלו את מועמדותו של סילבר לכהונה הגבוהה של ההסתדרות הציונית העולמית. אך הקואליציה האנטי־סילברית הכריזה בבצעות שאין צורך בנשיאות כזו, יען כי ד״ר וייצמן, נשיא המדינה, הוא ממילא(!) גם נשיא התנועה הציונית. והתכנית בוטלה מיד, אף קודם שהוצעה רשמית.

שלום בן־ברוך

V. XXV pt. 2

הארץ

	ת.ד.	טלפון
משרדי „הארץ" בתל־אביב — — —		
המערכת וההנהלה: רחוב מזאיה 56 —	233	6331־4
סניף לקבלת מודעות: רחוב אלנבי 62 —	233	6331־4
ירושלים: רחוב הסולל, בית אמינוב —	273	4245־6
חיפה: מרכז מסחרי חדש, בית פלאטריק —	398	4511
סניף הדר הכרמל: רחוב הרצל 48	398	4512

המוציא לאור: הוצאת עתון „הארץ" בע״מ; דפוס „הארץ" תל־אביב, מזאיה 56 העורך האחראי: י. פינקלשטין. אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולסגנונן. אין המערכת מחזירה כתבי־יד שלא נתקבלו לדפוס. דמי החתימה: 1 ל״י לחודש

HAARETZ, Daily Newspaper, Tel-Aviv, Israel, P. O. B. 233; Telephone 6331—34

המחיר 35 פר' / שנה ל״ג / תל־אביב, יום ה' י״ד אב תשי״א / VOL. XXXIII / 9731 / AUGUST 16, 1951

רהיטי ענג המקוריים

ONEG ענג

עתה לדירים - כתמיד משובחים

נפתח הוויכוח הכללי בקונגרס הציוני

נבחרה נשיאות הקונגרס. – אושרו 445 צירים. – נאומי גולדשטיין, בראודי וניומן

הגדרתם מחדש — לאחר התמורות שחלו עם הקמתה של מדינת ישראל — של הרעיונות הציוניים, התכנית הציונית, „המטרה הסופית", תפקידי התנועה בגולה ובארץ־ישראל, והיחסים ההדדיים בין התנועה לבין המדינה מזה, ובין הציונים והלא־ציונים מזה, עמדה במרכז הויכוח הכללי, שנפתח אתמול אחה״צ בישיבה השלישית של הקונגרס הציוני.

בין השאר נשאו דברים שלשה מבין ראשי ציוני אמריקה: ד״ר י. גולדשטיין, מר ב. בראודי וד״ר ע. ניומן, את ישיבת אחה״צ ניהלה הגב' יהודית אפשטיין („הדסה" — קונפדרציה).

כל המספלים היו תפוסים כבישיבה הראשונה, וכל הצירים לארצותיהם ולסיעותיהם הקשיבו לנאומים בתשומת לב רבה, שהתבטאה בקריאות־ביניים, שליוו אף נאומים בעלי תוכן רעיוני מופשט.

ד״ר גולדשטיין על השלמה הדדית

ד״ר ישראל גולדשטיין (אמריקה — נשיא הקונפדרציה של הציונים הכלליים) הקדיש את מרבית נאומו ל־בעיית ציוני הגולה ביחסם לישראל...

שם המוטעה, שביקורתם מעמידה בצל את מסירותם לישראל.

לעומת זה חייב הנואם הבעת צער, ביקורת והפעלת השפעה מצד ציוני הגולה — כל אחד לפי השקפתו — כלפי מדינת ישראל והמתרחש בה.

לתנועה הציונית ייחס הנואם את התפקיד להגדיר מחדש את „הנפקא מינא" בין ציוני לבין לא־ציוני: שניהם מחייבים קיבוץ־גלויות, אך לציוני קיבוץ־גלויות הוא אידיאל, ולא כלי עזר פילנטרופי. לשניהם תכנית־עבודה משותפת, אך שונות הן גישות־היסוד לעשית העבודה. בעיני הציוני נשארת אינטגראלית „השאלה היהודית", והוא רואה חבל בטיפוח ערכי תרבותנו, ובראשם השפה העברית.

ברמזו על בעית „הנאמנות הכפולה", דרש ד״ר גולדשטיין עיצוב אפקים יותר רחבים ל„לאומיות" ו„לאומנות", שתפיסתן הנבונה אינה סותרת יסודות בינלאומיים...

את תכנית באזל היקרה לכולנו — הרי הולכת ומשתרשת ההכרה, כי חובתה הראשונית של ההסתדרות הציונית העולמית הוא לגייס את כל מקורות יכולתה הרוחניים והחמריים וכוח האדם של היהדות העולמית, לתמיכה במדינה העברית. אך לשם מילוי תפקיד גיוס זה חיונית היא „הסתדרות ציונית עולמית איתנה, עצמית בשטח פעילותה, ובעלת סמכויות רחבות ותפקידים רבגוניים". אין בנמצא כל תחליף להסתדרות הציונית העולמית, אמר הנואם.

ברמזו על מתן „עדיפות" לגורמים לא ציוניים באמריקה, מצד ראשי מדינת ישראל — ציין מר בראודי כי ציוני אמריקה וה„זי. או. איי." היו הכוח הדוחף בזירה היהודית האמריקאית ואף בזירה האמריקאית הכללית. לכן כל הרוצה להחליף כוח זה בכוח אחר או החזקתו תוך כדי הקטנת חשיבותו, ניתן לאשליה רבת־סכנות. „היילי עונה" לא יגנו על המדינה העברית — לא בעת העונה ולא בעת אחרת, ולא כל שכן בעת צרה. אך ציונים יעשו את הדבר".

בשם ה„זי. או. איי." הצהיר מר בראודי: „איננו מתכוונים להתערב בעניניה הפנימיים של מדינת ישראל, כי רצוננו ליצור ערובה, כי אבני־היסוד...

טקס פתיחת הקונגרס הציוני הכ״ג ב„בנייני־האומה" בירושלים

בתמונה: חלק מאולם הצירים ובמת הנשיאות. נואם מר ברל לוקר, יו״ר הנהלת הסוכנות היהודית בירושלים.

בחירת נשיאות הקונגרס ואישור המנדטים

ד״ר בארט מוסר, כי 40.000 שקל נמצאו פסולים בישראל

בחירת הנשיאות של הקונגרס הציוני הכ״ג, ומסירת הדין וחשבון המלא של בית־דין הקונגרס על הבחירות לקונגרס הציוני הכ״ג, היו במרכז הישיבה השניה של הקונגרס, שנפתחה אתמול בבוקר, בשעה 11 לפני הצהרים, באיחור של שעה.

עם פתיחת הישיבה הודיע מר ב. לוקר, יושב־ראש הנהלת הסוכנות היהודית בירושלים, שמר י. שפרינצק יודיע בשם נשיאות הועד־הפועל הציוני על הרכב הנשיאות של הקונגרס הציוני.

...בטלתן, תוך התביעה, שלאחר הביטול ייעשה סידור מיוחד, כדי שישראל לא תישאר בלתי־מיוצגת בקונגרס.

בית־הדין לא יכול לקבל את הנימוק, שאין לוותר על רשימת־בוחרים לפי סעיף 24, והסביר, מדוע נתקבלה דעה זו לפי הכלל העב״י העתיק, שהוא נוהג משפטי, האומר: „הפה שאסר — הוא הפה שהתיר". משום כך יש לקבל...

שקלים יש להגיה, כי היו כ־40.000 קולות מזוייפים בבת־רוח, כלומר כ־23 אחוז.

משום כך החליט בית דין הקונגרס לנבות 25 צירים מכלל הצירים שנבחרו בישראל, ובמקום 210 ציר אושרו 185 ציר.

הזיופים לפי המפלגות

אולם מידת השקלים שזויפו לא היתה שווה אצל כל המפלגות. היו שלש דרגות. מפא״י מפ״ם ו„הפועל המזרחי", שמספר הזיופים שם היה הנמוך ביותר; אחר כך בא תור הפרוגרסיביים; מספר הזיופים הגדול ביותר נתגלה אצל הצ...

התכנית הבריטית

ברכות וזקני התנועה

הרכב הקונגרס

נשיאות הקונגרס

3 תביעות עיקריות

ברכת ירושלים

ד״ר סילבר וניומן אצל בן־גוריון

הצעה לחיסול הקפאון בקסונג

הודעת ליפסקי בעתוני ארה״ב

קיבוץ גלויות

בן־גוריון הוזמן להרכיב ממשלה חדשה — נפגש עם נציגי מפ״ם

„עם סיום התייעצויותיו עם ראשי הסיעות בכנסת, הזמין נשיא המדינה את מר דוד בן־גוריון אתמול לבירור המצב. השיחה נמשכה למעלה משעה. הנשיא ביקש את מר בן־גוריון להתחיל בבירור האפשרויות להרכבת ממשלה חדשה" — נאמר בהודעה רשמית שפורסמה אתמול.

בהודעה מאוחרת יותר נאמר: „בקשר עם בקשת הנשיא ממר בן־גוריון, להתחיל בבירור האפשרויות להרכיב ממשלה חדשה,

הזמין מר בן־גוריון אמש את נציגי מפלגת הפועלים המאוחדת לפגישה. הפגישה התקיימה בשעה 7, בנוכחות שר־החוץ, מר משה שרת. נציגי מפ״ם היו ה״ה מאיר יערי, ישראל בר־יהודה ויעקב חזן.

סופרו הפרלמנטרי של „הארץ" כותב:

הואיל ואי־אפשר היה לסיים את הדיון בין מר בן־גוריון ונציגי מפ״ם באותו המעמד, הוסכם, שהיום ייקבע תאריך להמשך המשא־ומתן ולסיכומו. נוסף לכך הסכים מר בן־גוריון עם בני שיחו, שלא לפרסם כל דבר על תוכן השיחה ולא כל שכן על פרטיה.

מר בן־גוריון הציע לנציגי מפ״ם — כפי שנודע ממקורות מהימנים המקורבים אל שני הצדדים — להיכנס לממשלה בראשותו, שתהיה מושתתת על קואליציה רחבה.

הדעות בדבר כוונותיו של מר בן־גוריון אינן אחידות, כנראה, בצמרת מפ״ם. אחדים קיבלו את הרושם, שהצעתו של מר בן־גוריון אינה בחינת יציאת ידי חובת־נימוס או תמרון תכ־

סיסי, כי אם פרי כוונה רצינית מאוד לצרף כוחות חדשים לממשלתו, ובתוכם את מפ״ם. חוגים אלה חושבים, שאין זה מקרה, כי מר בן־גוריון פנה לראשונה אל מפ״ם דווקא; אך גם חוגים אלה אינם משלים את עצמם באופטימיות־יתר בדבר הסיכויים הממשיים.

ראשי מפ״ם אחרים קיבלו (או מבדים לפחות) את הרושם, שמר בן־גוריון מתכוון לאמיתו של דבר לא אליהם, אלא כלפי הימין — כדי „לרכך" לקראת שלבי המשא־ומתן הבאים או את הכלליים או גורמים דתיים מסויימים או שניהם גם יחד.

ממקור, שהוא מקורב ביותר אל מר בן־גוריון ויודע היטב את שיקוליו, נאמר לסופרנו, שלגופן של הבעיות הנידונות כמעט שלא הודגש דבר בשיחה עם נציגי מפ״ם בדבר „קואליציה רחבה" מתכוון מר בן־גוריון — כפי שאמרה אותה האישיות — להרחבת הקואליציה הקודמת לא רק לצד אחד (מפ״ם), כי אם בהחלט לשני הצדדים יחד — מפ״ם והציונים הכלליים.

שיחת מר בן־גוריון עם ראשי מפ״ם לשני אגפיה (נציגי „השומר הצעיר" ו„אחדות העבודה") נהפכה אמש, בעת ישיבת הקונגרס הציוני, לשיחת־היום בפרוזדורי הקונגרס...

הערבים יבואו לועידת פאריס

עזאם פחה, מזכיר החבר הערבי, הודיע בקאהיר, שמדינות־ערב ייענו להזמנת ועדת־הפיוס להשתתף בועידה בפאריס, כדי לדון בפתרון בעיית ארץ־ישראל — הודיע אמש ראדיו פאריס בשידורו בערבית.

„השתתפותן של מדינות־ערב תהיה מותנית בתנאי אחד — שהנציגים הערביים לא ישבו לשולחן אחד עם נציגי ישראל", אמר עזאם פחה.

משבר בשיחות הנפט בין בריטניה ופרס

טהראן, 15 (ר' וי. פ.). הישיבה הששית של שיחות הנפט בין בריטניה ופרס נסתיימה היום במבוכה. כשדובר פרסי אמר, שראש הממשלה, ד״ר מוצאדק, דחה את ההצעות הבריטיות והגיש הצעות נגדיות.

מובטח הרוב במועצת־הבטחון להצעת־ההחלטה בענין סואץ

מרכז או״ם, 15 (ר' יו. פי. וסט״א). דובר הארגון אמר...

התמרונים במלטה

יהודה ורחל לורום אודשורן — שפרה קוננה — אסתר ומנחם

מיום ליום

תל-אביב, י"ה באייר, תשי"א

בחזית האמריקאית

אחת התופעות המוזרות ביותר, שיסודה של מדינת ישראל חולל אותה, היא ירידת משקלה של התנועה הציונית בתפוצות הגולה. לא פעם דובר על כך, ולא פעם הוזהר מפני הסכנות הצפויות למדינה עצמה מזה, שהיא מבקשת להטיל את צלה על אותה התנועה, שסוף-סוף היתה לה — למדינה — לאם ולמיילדת.

לכאורה, מובנן כוח המשיכה והשפע של מדינת ישראל על המוני היהודים שבארצות-הברית בצורה החותכת ביותר, באותם השבועות בהם עובר ראש ממשלת ישראל את ארצות-הברית לאורכן ולרוחבן. זהו מסע-נצחון, שקשה למצוא לו דוגמה — וודאי אין לו תקדים עד כמה שהמדובר ביהודים ובישראל. אולם עובדה היא גם שבאותו זמן, בעוד היות מר בן-גוריון בארצות-הברית, נחלה ישראל כשלון דיפלומאטי בידי מיניסטריון-החוץ האמריקאי; עובדה היא, שעם כל הגל העצום של התלהבות למען ישראל — לא היה בנמצא כלי, שהיה בכוחו להפוך התלהבות זו למניע בשביל מאמץ מדיני מתוכנן ויעיל, כדי לעזור למדינת ישראל במאבק במועצת-הבטחון. ההתלהבות כשלעצמה — אינה עוד בחינת כוח פוליטי; והתלהבות זו עלולה להתנדף ולהיעלם, אם לא ייעשה כל נסיון כדי להכניס אותה אל תוך צינורות של ארגון.

מסתבר על כן, שכל וביחוד על קיומה של הסתדרות ציונית תקיפה בארצות-הברית, מתנקם בנו בזה, שהחיתור הוריד מן הבמה הציבורית האמריקאית היהודית והכללית גם יחד — אותו גורם שהוא לבדו מוכן ומוכשר להפרות א[illegible] שלהוי ארצות-הברית [illegible] ולהושל ממנה מכשיר [illegible] בעל יכולת והשפעה. איש לא יטען, שגורם זה יהיה בחינת גורם [illegible] היו ידידות לענין שלנו בזירה המדינית בארצות-הברית אפילו בתקופה [illegible] הסתדרות ציוני אמריקה. והמועצה האמריקאית הציונית לשעת חירום, עמדו על משמרתן במלוא כוחן ותמושן. [illegible] אף אחרי גבות — כפי שטעננו אותה, למשל, באביב 1948, כאשר שארצות-הברית חזרו בהם מתמיכתן בתכנית החלוקה; אולם כעת אינו נראה באופק כל גוף ציוני בעל כוח והשפעה, שיוכל לרכז סביבו את כל הכוחות המדיניים הגנוזים בתוכה של יהדות אמריקה.

כיתות אלה גנוזים הואיל והמדינה, משך זמן רב, פעלה בכיוון שלא עודד את הציונים "המושבעים", שהם ימשיכו במלאכתם, גנית בצד כל מחשבה אידאולוגית; אף אלה שחשבו פעם, שהגיעה השעה בה מדינת ישראל תוכל לחתור על הסתדרות ציונית תקיפה בתורת חוליה מקשרת בינה לבין יהדות הגולה, נוכחים כיום להודות בכך, שמחשבתם גרמה לידי הזנחת כוחות חשובים, שעוד חסרים לנו בשבוע האחרון — ויתכן מאד שיחסרו לנו באופן מכאיב עוד יותר בעתיד לבוא. לא נוכל להיות בטוחים, שהמשבר הדיפלומאטי סביב ענין ניקוי התעלה, יהיה המשבר האחרון, כי נצטרך לעמוד. צריך להתקן את המשגה, ולהקים מחדש את בנין התנועה הציונית המאורגנת בארצות-הברית.

את המלאכה הזאת — ציוני אמריקה בעצמם הם היחידים המסוגלים לבצעה. אולם הם אינם יכולים לגשת לעבודה, אם לא יוכח להם, שחל מפנה בעמדת ישראל, ושהמדינה תקדם עכשו בברכה כל מאמץ חדש להתארגנות ציונית. יהודי אמריקה מוכנים לעזור למדינת ישראל; אבל הם לא יעשו זאת, אם המדינה תוסיף להתייחס להסתדרות ציוני אמריקה תוך אדישות מובלטת. ברור אף זאת, שציוני ארצות-הברית לא יהיו מוכנים לתמוך במדיניות ישראלית אך ורק בגלל זה, שהיא תוכנה בירושלים ובתל-אביב; מי שנתבע לעזור, הברה היא ששיתוף בהתייעצות מוקדמת. יש מנהיגים לציוני ארצות-הברית, שהוכיחו בעבר, שהם בעלי עצה, אותם יש לקרב ולשתף מחדש.

ראש הממשלה לא ישלים את מלאכתו בארצות-הברית אלא אם כן יקים מחדש אותה הברית עם ציוני אמריקה ועם מנהיגם ד"ר אבא הלל סילבר, שמילא תפקיד כה חיוני באותם הימים, שקדמו להקמת המדינה. דומה, שד"ר סילבר לא יתנגד לחידוש הברית, אלא שהוא מצפה ליזמה מאת מר בן-גוריון, שהוא אשר פירק אותה בשעתו. עמדתו של ראש ממשלת ישראל היא די תקיפה, כדי לאפשר לו לעשות את הצעד הראשון. ד"ר סילבר נמנע בשעת ביקורו כאן מלהתערב בעניני המדינה הפנימיים; הוא וודאי מוכן לשרת את המדינה במדיניות-החוץ שלה. ראש הממשלה מצווה להפעיל את הנכונות הזאת. ושיקולים של פרסטיז'ה לא צריכים לבלום את יזמתו ההכרחית.

הבחירות באירלנד

בשעה של מבוכה ומתיחות כה גדולים באירופה אין הבחירות לפרלמנט חדש באירלנד שנועדו ל-30 במאי מעוררות ענין מיוחד. אמנם אירופה מעונינת מאד בפוליטיקה החיצונית של מדינה קטנה זו התופסת מקום אסטראטיגי כה חשוב לגבי הגנתה למקרה של מלחמה, אבל המשבר הפוליטי שהביא לידי פיזור הפרלמנט הקודם נגרם על ידי סכסוכים פנימיים במדינה ואין תקוה גדולה לכך שאם השלטון יעבור שוב למפלגה החזקה של דה וואלירה יחול איזה שינוי שהוא בעמדת אירלנד בשאלת הגנת הים האטלאנטי. הנימוק העיקרי של ממשלת הקואליציה של קוסטאלו להמשכת פוליטיקה של "נייטראליות" הוא, שאין אירלנד יכולה לפעול מתוך שיתוף עם בריטניה וארצות אחרות להגנת אירופה כל זמן שבריטניה לא תסכים להחזיר לאירלנד את ששת המחוזות של אירלנד הצפונית שיש להן שלטון בית ופרלמנט מיוחד, אבל הקשורות באופן מלא עם המסגרת הכלכלית והפוליטית של בריטניה. מדינות מערב אירופה וארצות הברית אינן יכולות להסכים לכך ששאלת הגבול הפנימי שבין אירלנד ובריטניה תשמש אמתלה לכך שמדינה קאתולית הקיימת כרפובליקה עצמאית ומתנגדת לקומוניזם תשאיר ללא הגנה את האזור האסטראטיגי החשוב של יבשת אירופה.

לפיזור הפרלמנט ולבחירות חדשות גרמו הסכסוכים הפנימיים שבין המפלגות אשר יצרו את הקואליציה הנוכחית לאחר הבחירות שבהם נכשלה מפלגת "פיאנה פייל" אשר אמון דה וואלירה עומד בראשה גם עכשיו. לאחר ששמש ראש הממשלה במדינה במשך 16 שנה. הבחירות של 1948 נתנו לפרלמנט של אירלנד 147 צירים אשר 67 בהם היו שייכים למפלגת "פיאנה פייל", שלשים נמנו עם המפלגה "פינה גאל" של דה קוסטאלו, 19 היו שייכים למפלגה העבודה, 7 למפלגה הרפובליקאית של מאק-ברייד, 7 צירים היו שייכים למפלגת האכרים ו-17 היו בלתי תלויים. המפלגות האלה מחוץ ל"פיאנה פייל", שנשארה באופוזיציה, והבלתי תלויים יצרו את ממשלת קוסטאלו שאיש לא האמין שתוכל להחזיק מעמד במשך תקופה ארוכה.

מלחמת הבחירות מתנהלת בעיקר מסביב לשאלה המרכזית אם אירלנד צריכה להיות מונהגת על ידי מפלגה גדולה אחת או על ידי קואליציה של מפלגות שונות קטנות ובעלות מטרות שונות היוצרות בממשלה מצב של הכרח להשיג הסכם בכל שאלה על ידי פשרות שונות.

הקרע החשוב ביותר בקואליציה נתגלה על ידי הסכסוך בקבינט בקשר עם הצעת מיניסטר הבריאות ד"ר בראון בדבר הקמת שרות בריאות חינמי לטובת האמהות והילדים שבמדינה. ד"ר בראון השייך למפלגה הרפובליקאית הקטנה של מאק-ברייד, המיניסטר לעניני חוץ שבקבינט, נתקל בהתנגדות מצד כמה מחברי הקבינט וגם של הכמורה הקאתולית במדינה. ד"ר בראון נאלץ היה בסופו של דבר להסתלק מן הקבינט וגם התפטר מן המפלגה הרפובליקאית. כל זה פגע בפרסטיז'ה של הקבינט של קוסטאלו אשר הראה הכנעה כזו בפני הכמורה הקאתולית במדינה בענין כה חשוב להמונים של האוכלוסיה. הגורם השני להחלטה בדבר פיזור הפרלמנט היה הסתלקות מכמה בלתי תלויים ואנשי מפלגת החקלאים משהצביע בעד הממשלה בפרלמנט בגלל אי-שביעות רצונם מן המחירים אשר זו קבעה לתוצרת החלב.

במלחמת הבחירות מדגיש אמון דה וואלירה והנואמים מן המפלגה שלו "פיאנה פייל", שאירלנד לא תוכל להתקדם על ידי שלטון קואליציוני של מפלגות קטנות באין אחריות ביניהן על מטרה פוליטית משותפת לטובת האוכלוסיה. אמון דה וואלירה הוא כעת בן 68 והפרסטיז'ה שלו באירלנד עלתה באופן ניכר בזמן האחרון, לאחר שנתגלה, כי בשלטון הקיים יש עדיין מקום לפריקציות שונות במינוי פקידים על ידי השפעת המפלגות השונות שיש להן נציגים בקבינט. עם זה מטילים כמה משקיפים ספק בדבר אם יעלה הפעם בידי דה וואלירה לחזור לשלטון על ידי רוב קולות למפלגתו בבחירות הקרובות. מכל מקום מחכים לכך, שנצחונו של דה וואלירה בבחירות יביא לידי התקרבות מה בין אירלנד ובריטניה, עד כמה שדבר זה אפשרי ללא פתרון סופי של בעית אירלנד הצפונית, שרוב האוכלוסיה שלה מתנגדת לכל סיפוח לרפובליקה האירלנדית בכל צורה שהיא.

8-16-51 Maariv

נמשך הויכוח בקונגרס — מצפים לנאום סילבר

הויכוח הכללי בקונגרס הציוני, שנקבע לו יום אחד בלבד, רחוק עדיין מסיומו. עשרות נואמים, שעודם רשומים לויכוח, טרם השתתפו בו.

במסדרוני הקונגרס רבה הצפיה לנאומו של סילבר, שיופיע היום בויכוח הכללי. — ביחוד לאור הפגישה שהיתה לו אתמול עם ד' בן-גוריון ושבה גם נידוני היחסים בין ממשלת ישראל וציוני אמריקה.

ד"ר א. ה. סילבר

הישיבה של הקונגרס החלה באיחור של שלשת רבעי שעה, בנשיאותו של הרב גלמן. המתווכח הראשון היה ש. לוינברג (מפא"י) שהתפלמס עם הד"ר ש. יוניצ'מן (חרות) ודרש להשאיר את ההחלטות בעניינים צבאיים ובעניני חוץ בידי ממשלת ישראל.

הנואם הבולט שעי פעם אמרו, ציוני העולם להביע דעות ביחם לבי... עשה במדינה, וכן הייחש את הטענה כאילו מי שהוא האשים את אמריקה, שלא עשתה די בשביל המדינה.

ראש הממשלה עורך היום מסיבת קבלת פנים לצירי הקונגרס ב"גן השושנים". מועצת עירית ירושלים תערוך אף היא מסיבה בגן השושנים בשבוע הבא.

"ניו-יורק טיימס" על דיוני הקונגרס

בהגיבו על הויכוח סביב הצעות ד. בן-גוריון בדבר עתיד ההסתדרות הציונית, אומר סופרו הישראלי של "טיימס" הניו-יורקי, כי הענין העומד להכרעה הוא, אם לתנועה הציונית תהיה השפעה על התפתחות העניינים בישראל או שההסתדרות הציונית תרד לדרגת "התאחדות פילנטרופית".

הכחות "האנטי-בן-גוריוניים" בין צירי הקונגרס מהגולה עלולים לרכז את השליטה על ההסתדרות הציונית ולהפכה לכוח נגדי לממשלת ישראל — אומר הסופר.

העתון כותב כי ראש ממשלת ישראל מבקש למנוע כל התפתחות לקראת הפיכת ההסתדרות הציונית העולמית לכוח מנוגד לממשלת ישראל. זהו הרקע להכרזתו, כי התנועה הציונית תהיה זכאית למעמד מיוחד רק אם תתחייב לתמיכה בלתי מותנית בכל ממשלה שתשלוט בארץ, על כן הוא עושה מאמצים להוציא את הפיקוח על התנועה בחו"ל מידי המפלגות, ולהעבירו לידי ארגונים אזוריים לא-מפלגתיים.

EXPLORING the mystery of Dr. Abba Hillel Silver's "disappearance" from the front bench of formal Zionist politics as last week's Congress came to a close, the "Maariv," which has generally been friendly to the Z.O.A. and the General Zionists, peeped behind the curtain and disclosed "who drove out Silver." In a columnist's paragraph under that heading, we found: "Let it not be said that Mapai barred Silver from any position in the Zionist Movement. The truth of the matter is that Mapai displayed its willingness to deal with him at least 'a little something' in the Praesidium of the Zionist General Council. But it was none other than his own people, the Zionist Organization of America, who erased his name." As the "Maariv" put it, "They were given six deputies' places in the Council, but they were all so anxious to snatch and divide up all the places among themselves that no room remained for Silver." Since his own followers betrayed him, and he was not even made a member of the Council, it was impossible to seat him in the Praesidium. And so that's how it came about that the American General Zionists killed the last chance for conciliation."

"POST"

"Le Mapai veut liquider le Mouvement Sioniste"

Le Journal de Jérusalem

déclare le Dr. SILVER

aug 16 1951

AU COURS D'UNE CONFERENCE DE PRESSE, LE Dr. ABA SILVER, UN DES LEADERS LES PLUS POPULAIRES DU JUDAISME AMERICAIN, A FAIT DES DECLARATIONS ENERGIQUES ACCUSANT LE MAPAI DE POUSSER L'ESPRIT DE PARTISANAT JUSQU'A VOULOIR LIQUIDER LE MOUVEMENT SIONISTE.

CES DECLARATIONS ONT PRODUIT UNE FORTE IMPRESSION DANS TOUS LES MILIEUX ISRAELIENS, D'AUTANT PLUS QUE LE Dr. SILVER A CONSTATE A CETTE OCCASION — ET IL EST BIEN EN MESURE DE LE SAVOIR — QUE L'ACTION EN FAVEUR DE L'EMPRUNT NATIONAL A ECHOUE.

LES ACCUSATIONS CONTRE LE MAPAI

Le Dr. Silver a déclaré au sujet de l'attitude du Mapai: "Ce parti régnant en Israel veut liquider le mouvement sioniste parce qu'il craint que les sionistes américains ne veuillent intervenir dans la politique intérieure de l'Israel. Cette crainte est complètement injustifiée. Les Sionistes américains n'ont pas de telles intentions. Nous voulons seulement avoir au sein de la direction du Mouvement sioniste l'influence qui nous revient. C'est nous qui mobilisons les moyens financiers et nous ne voulons pas qu'on nous mette de côté".

Ici, le Dr. Silver a donné quelques exemples des rapports qui devraient, selon lui, exister entre l'Etat d'Israel et le Mouvement sioniste à l'étranger. "Jamais, a-t-il dit, nous ne demanderons pour nous des privilèges accordés aux membres de la Knesset. De même, si l'Israel veut lancer un emprunt gouvernemental à **Wall Street**, nous n'y interviendrons pas. Mais lorqu'on vend des obligations de l'emprunt de l'Indépendance et qu'on veut mobiliser le judaisme américain en faveur de cette action, il est nécessaire de nous consulter. De même, il est nécessaire de nous consulter lorsqu'il s'agit de question politiques impliquant une mobilisation de la force politique, sioniste en faveur de l'Israel".

CE QUE LE MAPAI VOUDRAIT

Avec une ironie mordante, le Dr. Silver a parlé de l'intention du Mapai de créer à l'étranger des Associations "des amis de l'Israel". Il a souligné le côté

(Suite en page 4)

V. XXV pt.2

A JEWISH HOME PAPER FOR THE SOUTHWEST

Kansas City Jewish CHRONICLE

Vol. 55, No. 33 Entered as Second Class Matter January 23, 1920, at the Postoffice at Kansas City, Mo., under the Act of March 3, 1879. KANSAS CITY, MISSOURI, FRIDAY, AUGUST 17, 1951 ...py, 10c

DR. ABBA HILLEL SILVER
THE TEMPLE & ANSEL RD.
E. 105TH
CLEVELAND 6, OHIO

Exclusive—Direct From Jerusalem Via AJP:

Sees B-G Concession; Silver Doubts "Patch Up"

Hadassah, Progressives Protest Seating GZs

(By Radiophone Direct From Jerusalem) 8-17-51 Chronicle

NEW YORK CITY (AJP)—Dr. Abba Hillel Silver, in an exclusive trans-oceanic radiophone interview from Jerusalem on the eve of the 23rd World Zionist Congress, told the American Jewish Press that chances were poor for a reunion of the newly shattered World General Zionist movement.

AJP EXCLUSIVE

Speaking from the spacious King David Hotel, Dr. Silver, in one of his rare interviews with the English-Jewish press, gave his views on the latest split which developed at a session of a pre-Congress convention in Jerusalem of the World Confederation of General Zionists. The key issue was whether to seat 60 delegates of the Israel General Zionist Party which, along with the Israel Mizrachi Party, boycotted the election to the Congress charging "irregularities in the registration of shekel holders."

DR. ABBA HILLEL SILVER

"Discussions Became So Violent—"

The discussion became so violent, it was reported, that Dr. Israel Goldstein, of New York City, chairman of the Confederation, adjourned the session. Thereupon Sam Zacks, Canadian Zionist leader and Confederation vice-chairman, immediately reconvened the meeting at another location. The failure of Hadassah and Progressive delegates to attend the reconvened meeting was interpreted by pro-Silver forces as tantamount to their secession from the Confederation.

With Dr. Silver taking a leading role the resumed meeting attracted the entire Zionist Organization of America delegation, most of the European General Zionists, and all of the Latin American delegates. The new group voted to seat the 60 Israel General Zionists.

Peace Prospects "Not Bright"

Asked by the American Jewish Press, in New York, what the prospects were for making peace in General Zionist ranks, Silver said, "they are not bright." He said he foresaw the possibility of two General Zionist groups at the Congress, the split-off group including Hadassah, the Progressives and a few of the others.

The question of Prime Minister David Ben-Gurion's proposal for diplomatic status in Israel for the World Zioinst Movement drew from Dr. Silver as a comment that "clarification" was necessary. Silver added that he regarded the Ben-Gurion proposal made last week in Tel Aviv as "a concession" to him and the Zionist Movement.

"Very Heartened" By GZ Rise in Election

He said he was "very heartened" by the General Zionist rise in the recent national elections in Israel to the position of second largest party. He added however that he personally doubted that the Israel General Zionists would enter any coalition with Ben-Gurion's Mapai "unconditionally."

American Zionist circles, meanwhile, were reported as skeptical about the Ben-Gurion proposal for diplomatic status for the World Zionist movement in Israel which they termed completely confusing.

These sources pointed particularly to a reported Ben-Gurion condition that the World Zionist representative be pledged to support whatever Israel government might be in power. This was interpreted as a possible maneuver by which the Israel government could easily dispose of World Zionist objections to its program.

World Zion Congress Opens:

Inter-Party Strife Continues As Congress Opens; Goldmann Says May Postpone Jerusalem Program

JERUSALEM (By American Jewish Press Cable)—The 23rd World Zionist Congress opened here Tuesday in an atmosphere of widespread conflict within the participating Zionist parties.

The three major Zionist party groups sent their delegates to the opening session late Tuesday afternoon directly from pre-Congress world party conferences called to formulate party programs aimed at winning from Israel leaders a clear-cut role for the world Zionist movement in relation to the Jewish State.

The conflict has been marked by the emergence of Rabbi Abba Hillel Silver and Prime Minister David Ben-Gurion as spokesmen for the opposing viewpoints on the issue—the nature and scope of the authority the World Zionist movement should have.

DAVID BEN GURION

The possibility that the clashes of viewpoints which developed in the pre-Congress party gatherings, as well as between the Israel and non-Israel blocs, may produce a stalemate at the Congress was suggested by Dr. Nahum Goldmann, chairman of the American section of the Jewish Agency.

Dr. Goldmann said that adoption of a new "Jerusalem Program," to replace the Basle program adopted at the first World Zionist Congress in 1897, may be postponed until the next Congress if a deadlock develops.

He said that all delegates agreed on the need for a special status for the world Zionist movement, but also mentioned the proposals of American Zionist leaders that the Knesset pass a law recognizing the World Zionist Organization as the representative of the Jewish people in all matters relating to Israel, a proposal already opposed by Ben-Gurion.

Dr. Goldmann also mentioned one of the hotly-debated points in Ben-Gurion's proposal for such status—that it be given on condition that the Zionist movement cooperate unconditionally with whatever kind of government Israel may have in the future.

He said some delegates wanted a matching commitment by Israel not to interfere with the affairs of the Zionist movement outside of Israel.

Dr. Goldmann's comments emphasized that the Zionist delegates from outside Israel were entering Congress debates without a unified position.

The biggest inter-party split had developed in the World General Zionist movement, which had split three ways on the issues before the Congress. Dr. Silver last week led a group of Zionist Organization of America delegates and others to a stand that they represented the legitimate World Confederation of General Zionists.

Dr. Israel Goldstein, chairman of the Confederation, labeled Silver's action as a "deliberate plot" to disrupt the Confederation. Hadassah and the Progressives were reported supporting Goldstein's stand.

The split was considered to have worsened chances of Dr. Silver to be elected president of the World Zionist Organization.

A world conference of Labor Zionists ended with objections to some phases of the proposed Jerusalem program. A World Mizrachi Confederation conference took a strong stand against any proposals which would weaken the world Zionist movement.

Despite the sharp internal party divisions, the delegates from outside Israel were regarded as generally united against any new Congress program which would make formal Ben-Gurion's determination to keep the movement from any control of world Jewish aid to Israel. With the Israel Congress delegation dominated by Ben-Gurion's Mapai party, the chances for avoiding a deadlock were regarded as doubtful.

Dr. Israel Goldstein Says Hadassah, Others Loyal:

Assails G Z Split 'Plot' By Pro-Silverites; Blasts Action

JERUSALEM (Via American Jewish Press Cable)—The latest split in the ranks of World General Zionism brought a charge from Dr. Israel Goldstein, of New York City, chairman of the World Confederation of General Zionists, that a group of American delegates headed by Dr. Abba Hillel Silver were seeking to prevent an orderly conference of the confederation.

Last minute attempts to reunite the World General Zionist organization were underway on the eve of the 23rd World Zionist Congress.

Adjourned Session for Study

The latest split reportedly developed when Dr. Goldstein, a former president of the Zionist Organization of America, adjourned a session of the conference for a further study of the question of seating 60 Israel General Zionists whose party have boycotted the recent shekel elections.

For so doing, Dr. Goldstein was accused of having abandoned the chair by pro-Silver forces and a group of the delegates reconvened a separate session which was addressed by Rabbi Silver, Dr. Emanuel Neumann and Benjamin Browdy, president of the ZOA.

Dr. Goldstein Says "Deliberate Plot"

Dr. Goldstein later issued a statement attacking the Silver group which he said was engaged in a "deliberate plot" to hamper the conference. He said it was the apparent intention of the Silver group to break away from the Confederation.

The effect of the Goldstein statement was interpreted by observers here as a rejection of

DR. ISRAEL GOLDSTEIN

claims by Dr. Silver's supporters that Hadassah and the Israel Progressives had walked out of the Confederation when they refused to participate in a reconvened session.

Conference Had Been Called To Develop Unified Policy

Dr. Goldstein asserted that the Confederation would continue to be supported by the Progressives, Hadassah, a section of the ZOA, and the delegates from England, Canada, Australia, North and South Africa, India, France, Italy, Austria, and the Latin American countries.

The Confederation conference had been called to develop a unified General Zionist policy for the Congress which opened Tuesday.

הבקר

המספיד ס בת״ש | ת.ד. | טלפון
המערכת וההנהלה
רח׳ ירכבת 52 | 261 | 67201/2
סניף יהודה הלוי 40 | 261 | 67201/3
ירושלים בן־יהודה 5 | 835 | 5006
4068
המודעות בע״מ | 5462
רח׳ הרצל 27 | 938 | 2210
דפוס השחר בע״מ | 67201
35 פר׳, ד״ש יתנו 60 פר׳
ל״י, בחו״ל 1.10
[illegible] חב׳ להוצ׳ לאור
השחר: ת. לבנון
"HABOKER" [illegible] Aviv. Vol XVII

תל־אביב, יום ו׳, ט״ו אב תשי״א (AUG. 17, 1951) גל. 4814, שנה י״ז

סילבר תובע עדיפות וס[illegible] ללא־תנאי להסתדרות הציונית

במשא גדול על חידוש כוחה של התנועה קורא להידוק הקשרים בין ישראל והתפוצות. — מזכיר את העסקנים הציונים שעשו ברית עם הבלתי־ציונים נגד הקמת המדינה. — מתריע נגד חנוך הזרמים, זיופי הבחירות והגילויים בדו״ח שמורק

באולם מלא על גדותיו במעמד צירים ואורחים רבים, שהקונגרס עוד לא ראה כמוהו מראשית דיוניו בירושלים, נשא אמש הד״ר אבא הלל סילבר את נאומו, שהיה משא גדול להרמת קרנה של התנועה הציונית. הנואם הזהיר מפני ליקווידציה של הציונות אם ממשלת ישראל לא תראה בה שותף ללא־תנאי במקום תנאיה לציונות: על „שותפות ללא תנאי".

בנאום מרתק, בדריכות ריטורית גבוהה, קרא סילבר להבין את תפקידה של ציונות התפוצות ולראות בסכנה הנשקפת מערבוב מושגים של סיפוח לא־ציונים כאחראים לביצור המדינה. הנואם העלה את הבעיות המדיניות והכלכליות שהמדינה עומדת בפניהם והזהיר מפני הכרזות לא אחראיות של מנהיגים שונים כמו „מדינה סוציאליסטית בימינו". ד״ר סילבר היה הראשון שהזכיר בנאום בקונגרס את הדו״ח של מנהל המוסד לבקורת ד״ר א. שמורק.

הנואם הופסק במחיאות כפיים סוערות מפעם לפעם ובסופו זכה ד״ר סילבר לתשואות ממושכות.

הננו מוסרים בזה את הנוסח המלא של נאום ד״ר סילבר:

התאספנו כאן כדי לדון על עתיד התנועה הציונית וכדי ללמוד מהנסיון של העבר כיצד להבטיח את העתיד. במשך שלש השנים שחלפו דברתי פעמים רבות ולעתים יצאתי באזהרות נמרצות בעת שהרגשתי שנעשים נסיונות, ביודעים או שלא ביודעים, לצמצם את תחומה ואת סמכותה של התנועה הציונית, אם לא לחסל אותה כליל.

הזהרתי בפני הנסיונות הללו. ידידים לא הבינו אותי כראוי ויריבים סילפו את דברי. אני שמח שכתוצאה מהמאמצים הבלתי פוסקים שלי ושל חברי־לדעה מכל המפלגות ומכל הארצות נשתנתה המגמה המסוכנת הזאת לחיסול התנועה. בסופו של דבר יש הסכמה כללית, פחות או יותר, בשאלה גורלית זו, העומדת עכשיו לדיון. **למעשה אלה שהיו תוקפניים ביותר בהתנגדותם ובהתקפותיהם כנגדי, הופיעו עכשיו כדוברים ולוחמים למען אותו רעיון עצמו, כאילו היה זה מאז ומתמיד רעיונם.** העובדה שהם חורשים עכשיו במחרשה שלי נותנת לי סיפוק מסוים שהוא מעורב — ואומר זאת בגלוי — ברגש של סלחנות.

„הפחד מפני הסיום"

מה שרחף אותנו לתבוע שלא בלבד תשמר התנועה הציונית, אלא גם תחוזק, לא היה הסרוב לראות בשקיעת מוסד יקר שבו היו חיינו קשורים זמן רב כל־כך ואשר העלמו היה משאיר את חיינו ריקים מתוכן ומטרה. לא זו בלבד היתה הסיבה. קיים מה שאפשר לקרוא „הפחד מפני הסיום". האינדיאנים משבט נאוואבו נוהגים תמיד להשאיר חלק מן

הסיר, הסל או השמיכה שלהם בלתי גמור. בשעה שהרופא משוחח עם החולה הוא נוהג לא לספר לו הכל עד הסוף. כך גם אנחנו: רצוננו לשמור על תנועה ציונית חדשה לא נבעה מאיזה שהוא רצון לשמור על עמדות של כבוד והשפעה, שתנועה זו יכלה לתת. אילו כבר מילאה תנועתנו את כל תפקידיה, כי אז היה צריך נופה לבוא עם קונגרס זה, באותה מידה של כבוד ודרמטיות כשם שהתנועה נוסדה בקונגרס הראשון בבאזל לפני 54 שנה. „אלקים שובר את המכשירים שהוא השתמש בהם". הנר הנותן אורו בחשכת הלילה יש לכבות אותו עם עלות השמש. אולם אנו היינו משוכנעים, שעדיין לא הגיע הזמן לשבור את המכשירים. עדיין אנו זקוקים להם בבנין מדינתו ועמנו וצריך אורה של תנועתנו להבהב הלאה, למרות שכבר עלתה השמש בארץ־ישראל.

לא אחזור כאן על מה שצריך להיות ידוע לכל ציוני ביחס למכלול התפקידים הכלכליים והמדיניים. העומדים עדיין בפני מדינת ישראל ובפני העם היהודי ואשר למעָם עדיין דרושים לנו מאד המלי־

שירים של התנועה הציונית. בשעה שהיתה לי הזכות להודיע לעצרת האומות המאוחדות ביום 14 במאי 1948, כי בו ביום הוכרזה מדינת ישראל ע״י העם היהודי בארץ, אמרתי: „המדינה היהודית, היוצאת עכשיו לדרכה, עומדת בפני בעיות גדולות ורבות, בעיות הנראות לעין ושאינן נראות". הזמן גילה בינתיים הרבה מן הבעיות החמורות הללו. אף אחת מהן עדיין לא נפתרה במלואה. ראש הממשלה בנאומו המקיף בפתיחת הקונגרס הדגיש את ההיקף ואת הרחיפות של בעיות הבטחון, העליה והבנין. ברור, שהתפקידים כבדים וממושכים. מדינה יכולה להחרב ביום או בשנה. אולם אין בונים אותה ביום או בשנה. הרפובליקה החדשה של ארה״ב עברה שמונה שנים איומות של מרד והרבה יותר שנים של שואה כלכלית וכן גם כמה משברים קונסטיטוציוניים בטרם יצאה למרחב עם ממשלה יציבה והיא נשארה אומה בעלת חובות כמעט עד לסוף המאה ה־19.

כיצד נעשה את המלאכה?

ואם כל זה ברור לנו ואם הוברר עכשיו לכל שהסתדרות ציונית חזקה היא צורך הכרחי כדי לקיים את התפקידים העומדים בפנינו, כי אז השאלה היא: כיצד נעשה את המלאכה?

אין דרך המלך. יש דברים רבים שעלינו לעשותם. מראש וראשונה עלינו להכשיר את עצמנו מחדש — אם להשתמש בדבריו של אברהם לינקולן — „לתפקיד הגדול והבלתי מוגמר העומד לפנינו". שמעתי בכמה הזדמנויות תביעה להגדרה חדשה של הציונות, כאילו זה היה המפתח לפתרון בעיותינו. **לפי עניות דעתי אין זו השעה להגדרות חדשות, אלא להכשרה חדשה לקראת התפקידים הבריים ולהתחייבויות העומדות בפנינו והנובעות מן ההתחייבויות שקיבלנו על עצמנו בשעה שיצאנו לבנות מדינה יהודית.** לא ההגדרה של הציונות בתכנית באזל היא שעשתה אותנו ציונים. מטרת הציונות, בנוסח שבו הוגדרה בתכנית באזל, היתה רק ביטוי, אולי בלתי מספיק, לשאיפה של העם היהודי לשים קץ לחוסר המולדת ולקומם את עצמו מחדש כאומה חפשית בביתה העצמאי.

משום שהציונים האמינו במטרה הזאת באמונה מלאה והגנו עליה מול כל מתנכלים בימי שלום ומלחמה, על כן השיג עניננו את נצחונותיו הגדולים והמכריעים. לכן הושגה המדינה! זו אמת מרנינה שרגשותינו עדיין לא תפסו אותה במלואה. אולם אנו יודעים שהמדינה עודנה קטנה, חסרת בטחון, מוקפת אויבים, עניה, ודרכה זרועה בעיות חמורות רבות שעדיין לא נפתרו.

אנו יודעים שקבוץ הגלויות של אחים אשר צריכים כאן לשוב לחיים לאומיים ולמצוא מקלט בטוח לעצמם, רק התחיל עכשיו.

עצומים ודחופים הם התפקידים והבעיות הללו. מה צורך יש לנו עכשיו בהגדרה חדשה של ציונות?

כל ניפול במלכודת האויב!

האנשים והנשים בישראל האמינו בכוונתנו הכנה לא רק להביא להקמת המדינה, אלא גם לעזור לבנינה ולהגנתה. מתוך אמונה זו הם נלחמו באומץ כה רב לשחרור המדינה. ליוותה אותם לא רק הכרת צדקת ענינם, אלא גם הידיעה שמאחוריהם יש רזרבה של מקורות חמריים ורוחניים גדולים של הקהילה היהודית הגדולה באמריקה. מתוך כך הם גם קיבלו בברכה את המספר הגדול של העולים וקיבלו עליהם את כל הסיכונים של הסיבוכים הכלכליים. לא רק מתוך הרגשת לויאליות יהודית וסולידריות כלפי העולים, אלא גם משום שהם סמכו על עזרתנו הבלתי פוסקת.

אויבי ישראל מקווים עדיין שאנו נפקיר את ישראל במצבה הקשה, שאנו נתעיף מעזרה לישראל. זה יביא להתמוטטות פוליטית ולכך הם מצפים. זו גם הסיבה מדוע הם עדיין אינם כורתים ברית שלום עם ישראל. הם מצפים להתמוטטות כלכלית ופוליטית, שתהיה בשבילם אות להתקפה חדשה על ישראל. אולם אם אני מכיר היטב את עמי — ונדמה לי שאני רשאי לאמר זאת — הוא נאמן למדי, תקיף למדי בהחלטתו ופיקח למדי מליפול לתוך מלכודת כזאת. **שומה עלינו להפגין בפני העולם ובפני עצמנו — וביחוד בפני עצמנו — שאנו מוכנים בהחלטיות נמרצת לקיים את המדינה חרף כל הקשיים והסכנות העומדות בפני כל מדינה צעירה שזה עתה קמה.** תומס ג׳פרסון הוא שאמר: „אל לנו לקוות שיעבירו אותנו משלטון עריצות לחופש על גבי מיטה של נוצות" וכמובן שאנחנו, היהודים, לא נוכל לקוות שיעבירו אותנו מעם חסר־בית לעצמאות מדינית, משעבוד לחופש, במיטה של נוצות. מעולם בהיסטוריה שלנו לא היה לנו גורל קל. יכולים אנו להיות „העם הנבחר" של אלוקים. אולם לבטח איננו „העם המפונק" של אלוקים. בימי יהושע בן־נון היו אבותינו צריכים לכבוש את ארץ ישראל שעל אחרי שעל. בימי זרובבל היו צריכים לבנות את יהודה כשידם האחת עושה במלאכה והשניה אוחזת בשלח. תמיד היתה ההיסטוריה שלנו רצופה מאבקים, להאבק עם אלוקים ועם אדם ולהשאר בחיים — זה פירושו של השם „ישראל". אין צורך לרחם עלינו

משום כך, שהרי הנסיון שלנו במשך הדורות חישל אותנו.

הויכוח הישן עם הלא ציונים

חוששני שהדרישה להגדרה חדשה נרבעת — ומובטחני שזה מתחת לסף ההכרה — מצד אלה הסבורים שעכשיו, כשהמדינה כבר קיימת, הרי כל אותם התפקידים והחובות הקשים צריך שיימסרו לידים טובות וחזקות יותר מאלו של ההסתדרות הציונית העולמית; שהרי אחרי ככלות הכל הציונים מייצגים רק חלק קטן מיהדות העולם, או שאפשר לטעון שכל היהודים בעולם הפכו כיום למעשה לציונים ושהציונים המאורגנים גורמים למעשה נזק למדינת ישראל החדשה, בהיותם חיץ בין המדינה והעם היהודי.

נימוקים דומים הושמעו בזכור בויכוח הארוך על הרחבת הסוכנות היהודית ע״י צירוף הלא־ציונים על בסיס של „פיפטי־פיפטי". גם באותו זמן טענו ציונים טובים, שהציונים כשלעצמם חלשים מדי כדי לבצע כהלכה את התכנית הציונית והפתרון הוא במתן סמכות שוה וזכות פיקוח לאותם היהודים שלא היו מוכנים להצטרף לתנועה הציונית, אף שהיו נכונים לעזור בפעולה.

הסיפור הארוך והעגום על התקוות הגדולות שתלו אז בלא ציונים והאכזבות הגדולות שבאו לאחר כך, אין צורך להזכירם מחדש כאן. זה היה אולי הפרק הגיוני, שנקבע ע״י תכססנים פוליטיים מנוסים, אך הוא לא החזיק מעמד בפני המציאות „הבלתי הגיונית" של החיים היהודיים ברחבי תבל.

לפני זמן רב הכריז ד״ר מכס נורדאו: „הציונים אינם מפלגה. הם העם היהודי עצמו". באופן מספרי, כמובן, אין הם כוללים את העם היהודי כולו. הם לא הקיפו אותו אף פעם. אולם מאז ומתמיד הם ייצגו את מלוא הרוח הלאומית ואת גאון ישראל, את התקוה הלאומית ואת רצון הקיום של העם. הם היו הגוף שהמשיך את המסורת, את השליחות ואת היעוד של העם היהודי. הציונים היו תמיד מיעוט, אולם הם היו נפש האומה ובתור שכאלה הם המשיכו במאבק הפוליטי הגדול לנצחון. מעמדם היה כה כנה ואיתן, דרישותיהם כה חיוניות, הנוהים אחריהם כה ישרים וללא רתיעה, כך שבשעה שהגיעה השעה למאבק המכריע הם הצליחו לרכז סביבם כמעט את כל יתר חלקי היהדות החשובים. טבעי הדבר שהודות לעובדות אלה הוכרו הציונים כדוברים החוקיים של יהדות העולם, אשר שיתפה אתם פעולה. כח־המשיכה של התנועה משך אותם, וההבנה והידיעה של הציונים איפשרה את שיתוף פעולתם הפורה.

התנועה הציונית אינה חיץ בין העם והמדינה

התנועה הציונית לא הופיעה אז כחיץ בין מימוש האידיאה הציונית והעם היהודי. היא לא היתה חיץ אז, ואיננה חיץ כיום. החיץ היחידי שהקימה התנועה הציונית בכלל בחיים היהודיים, הרי זה החיץ נגד התבוללות, נגד ויתורים מסוכנים, נגד פשרות ונגד המעטת דמותה של התכנית הציונית כתנועה פילנטרופית כדי לשתף לא־ציונים בתוכה. שיתוף הפעולה שהציונים היו צריכים לקדם בברכה היה צריך להיות על בסיס ציוני מלא. זה היה הענין שלחמו עליו, כפי שתזכרו לבטח, בועידה היהודית האמריקנית ההיסטורית בקיץ 1943, בעת שנעשה מאמץ עליון ע״י הבלתי ציונים שהשתתפו בועידה זו למנוע את הועידה מלקבל החלטה בעד הקמת קהיליה יהודית. הם קראו לבל לקבל החלטה כזאת למען אחדות היהדות האמריקנית ואיימו לפוצץ את הועידה אם דעתם לא תתקבל. בסופו של דבר הם לא הפציצו. **אפילו כמה דוברים רשמיים ציוניים בועידה, שאחדים מהם תופסים עמדה נכבדה גם בקונגרס זה, היו מוכנים לכניעה ולויתור על הדרישה לקהיליה יהודית במחיר תמיכה של הבלתי ציונים בהגירה יהודית בלתי מוגבלת לפלשתינא.** אבל הרוב המכריע של הציונים הנאמנים והממושמעים התנגדו לפשרה כזאת. בסופו של דבר, בחדשים הגורליים שבאו לאחר קבלת ההחלטה החיובית בעצרת או״ם ב־1947, רבים מאותם בלתי ציונים באו לשתף פעולה אתנו על בסיס תכנית ציונית מלאה. אולם גם על שיתוף פעולה של אחרים מהם היה צריך להשגיח בקפדנות.

בוודאי היה זה מתוך הרגשות הידידותיים ביותר בשעה שאחד ממנהיגי קבוצה זו של פרו־ציונים ובלתי־ציונים עמד ממש בערב הכרזת הקמת המדינה במו״מ על תכנית נאמנות חדשה במקום הכרזת מדינה יהודית עצמאית, ולעזרתו עמדו כמה ציונים ידועי שם, שהם פעילים מאד בקונגרס הציוני היום.

בימים הקשים והגורליים העומדים בפני מדינת ישראל במאבקה הפוליטי והכלכלי, הרי הציונים המאורגנים בעולם יהיו אלה שאפשר יהיה לסמוך על עזרתם הבלתי־פוסקת בכל מצב שהוא. הם יהיו אלה שעליהם צריך יהיה לסמוך בשעה שגוברת בגולה המגמה לדחות את העדיפות לישראל ולחזור לדאגה לצרכים מקומיים של הקהילות בתפוצות. הם יהיו אלה שעליהם אפשר יהיה לסמוך במלחמה על הזכויות הפוליטיות של ישראל, אפילו אם הדבר יתבע מהם להתנגד, לפחות זמנית, למדיניות־חוץ בלתי אוהדת של ממשלותיהם.

יהיה זה, איפוא, מחכמה מעשית וממלכתית לתת לכח הזה בעולם היהודי כל עזרה בקיום עמדותיו בהנהגה של החיים היהודיים.

עדיפות וסמכות

התנועה הציונית לא תבעה מעולם מונופולים על החיים היהודיים ואין היא תובעת זאת גם כיום. אולם עליה לשמור על עמדה של ההנהגה ועל הזכות לכוון ולתאם את כל הפעולות בתפוצות לטובת מדינת־ישראל ולמילוי התכנית הציונית, עמדה שהיתה לה בעבר, שהיא לא הכירה בה מעולם ושעליה להחזיק בה גם כיום אם שומה עליה למלא את שליחותה ביעילות. היא מבקשת מממשלת ישראל, שתוסיף לראות אותה באור זה ולהפנות את כל תביעותיה, תהיינה אשר תהיינה, אל יהדות העולם באמצעות התנועה הציונית המאורגנת. על ידי כך תבטיח לה עדיפות וסמכות בחיים היהודיים.

אין זה מעורר ספקות ביחס לזכותה של ממשלת ישראל לקיים מגע כלשהו שיש ברצונה עם קבוצות אחרות בתפוצות. אף אחד לא יהיה דוגמתי בענין זה, אולם בכל גילוי הלב יש לומר: **אם מדינת ישראל זקוקה באמת לתנועה ציונית חזקה בתפוצות, כי אז עליה לעשות כל מה שבכחה כדי לבסס אותה ולחזקה ע״י כך שתתן לה זכות עדיפות בכל דיוניה, ע״י התייעצות אתה בראש וראשונה, ע״י מתן אינפורמציות לה על מה שמתכננים לעתיד ולהתיחס אליה כראוי.**

ביסודו של הדבר זו היא שאלת יחס ולא כל כך שאלת הגדרות חוקתיות של סטאטוס ויחסים. רעיון הצ׳רטר ימלא את תפקידו המועיל אם הוא יתבטא ביחס חדש. אם היחס יהיה נכון, אם תהיה נכונות לפעול באמצעות התנועה הציונית בהיקף עולמי ולראות בה כנציגה וכדוברה של העם היהודי בתפוצות, כי אז יסתדרו דברים רבים מעצמם.

„עצמאות", „עזרה ללא תנאי" ו„התערבות"

אז תחדל מלהתקיים כל הבעיה של עצמאות התנועה. שיתוף פעולה מלא בין הממשלה והתנועה אינה דורשת כל קרבן מצד העצמאות. כל הקונצפציה של „עצמאות המדינה" עוברת, כידוע כיום הת־

cont. on next page

12

Maariv 8-17-51

ר' איפכא מסתברא:

סילבר או כסף?

חסר לי בקונגרס הזה — השכן העתונאי הגוי, בעל שכל ישר, בריא, כי הוא היה רואה את הויכוח של אמש כך:

— הכסאות, אשר עליהם אנחנו יושבים פה באולם הזה — הם מהם, מיהודי אמריקה ואנגליה. אלה, כל לבנה בבנייני האומה האלה היא — מהם. והמכוניות, אשר בהן באנו — מהם. והכוסות אשר מהן אנו שותים — מהם. והלחם שאנו אוכלים — מהם, וכל שעל אדמה שקנינו כאן אי־פעם בשלושים שנה — מהם, וכל בית אשר בנינו בכל משקנו החקלאי — מהם, וכל פרה שבכל רפת — מהם, וכל עץ שנטענו — איזו חגיגות בר־מצווה או יום הולדת שלהם. ימי דור תמים, שנה שנה, חודש חודש, שבוע שבוע — מהציקים שלהם.

והם היו צריכים להלחם על כך. הם היו עוזבים את עסקיהם ואת משפחותיהם ומכתתים את רגליהם לכל עיר ועיירה שם, לטעון בכל קהילה, כי אין צורך להקים בית־חולים חדש ובבית כנסת מפואר, — והם היו הולכים מחנות לחנות, מחוג לחוג ומארגנים ולוחצים ומזמינים למסיבות וסוחטים, — למען יוקדש הכל רק לארץ־ישראל.

והם רוצים, ככל אדם, בנוחיות. והם רוצים, ככל יהודי, לא להתבלט יתר על המידה כיהודים. ולא נעים להם ביותר לתבוע מן הזרים. ואף־על־פי־כן — בשביל ארץ־ישראל גם זאת עשו. בהפגנות גדולות ברחובות הלכו, בכינוסי ענק התכנסו, על הבית הלבן הסתערו, את כל העתונות ודעת הקהל בראשם שלהם בשבילנו העסיקו, — ובשעת תקומת המדינה את אמות הספים של ארצות־הברית הרעידו, עד שהצליחו.

ומשהצליחו — צריכים היו לומר, כי בזה הושלמה מלאכתם. יש כבר מדינה — ותדאג לעצמה. נפטרו מתפקיד קשה.

ולא כך אמרו, — תמה הגוי. לא, לא כך.

★

— אלא אנחנו אמרנו, כי אין לנו עוד צורך בהם. אנחנו אמרנו כי הואיל ועכשיו אנחנו מדינה, היהודים האלה מיותרים לנו. ואנו יכולים עכשיו לפנות אל הגויים ואל־הגויים למחצה ואל המונסור"יים והמורגנטאו"ים..

— והם לא נעלבו ופנו לכם עורף? — שואל הגוי.

— הם נעלבו, — כן. אבל לא פנו עורף, אלא המשיכו לעבוד, לאסוף, לארגן, לגייס.

— לאחר שכמובן פייסתם אותם, — אומר הגוי.

— לפייס? יהודים? לא. אנחנו המשכנו להעליב אותם. ולהודות להם? לא אומרים „תודה" אצלנו. לא ליהודים. לגויים — כן. הוכנסה בקונגרס הזה הצעה לשלוח מברק תודה לעיר באזל על שהואילה ברוב טובה וחסדה להכניס כמה מיליונים פראנקים בכינוס הקונגרסים שלנו. אבל לא הוכנסה, אף ביובל אחד של אחד ממשקינו או בקונגרס אף הצעה אחת לשלוח מברק־ברכה ליהודים שהוציאו מיליוני דולארים עלינו..

— פשוט, — אומר הגוי — אין לכם נימוס.

— נימוס? מילא.. הנה הם זכו סוף־כל־סוף לבוא אלינו, ולהפגש בפעם הראשונה, עין בעין עם פרי עמלם ונאוותם, עם המדינה עצמה, בירושלים עצמה. ואיש, חס־ושלום, לא יצא לקראתם לברכם. הם באו לעיר, לבירת הכבוד שלהם ואיש לא הניף דגל. — אף לא המוסדות הממשלתיים. והם רצו ללכת לקונגרס, ואיש, מכל אלה שהיה להם צי מכוניות והן תועפות להוביל כל דכפין לקלפי רק לפני שבועיים ימים, — איש לא נתן להם „ליפט". אלא הם עמדו בחום הלוהט, בדרכים המאובקות, מזיעים ואובדי־עצות בצדי הרחובות, ואנחנו עברנו על פניהם בדהרה ובביטול — ציונים, טפשים, למה באו? מה להם כאן? אף אוטובוסים לנסוע לישיבות הקונגרס — אין. אין לנו דלק.

— אף גאלון אחד, — תמה הגוי, — מכל הדלק שהם שולחים לכם בחמישים מיליון דולאר?..

— אף גאלון. אף טיפה. ולא רק של דלק. גם, כידוע, מים אין לנו. כלומר: יש — אבל למה להגיש להם? וכי מה כאן? וכי בוראים אנחנו, המקיימים מצוות הכנסת אורחים פרימיטיביות? אנחנו עם מודרני. „חצי שעה, — סיפר לי אחד האורחים הציונים הללו, נלאיתי במלון שלי, עד שקיבלתי כוס מים".

— והם לא גררו חפציהם וחזרו ברוגזם הביתה? — שואל הגוי.

— לא. הם עשו משהו שוטה מזה. מערב עשו.

★

— הם עלו על במת הקונגרס הם..

— התכפסו, — אומר הגוי, — לא כן? שמעתי את ד"ר סילבר נואם בפאתוס רב, בהתרגשות, ועל השולחן הכה. כל־כך התמרמר?

— נכון. התמרמר מאד מאד. על שעלה אצל מישהו הרעיון, שלא יתנו לו עוד לשרת אותנו, על שראש־הממשלה שלנו בא לאמריקה ופנה לעזרה אל כל היהודים, ולא רק אליהם, אליהם בלבד.. על שאין מטילים עליהם את כל המעמסה, והוא הזהיר, ד"ר סילבר, הוא הזכיר עוונות ראשונים. הרי כבר פעם, אמר, פניתם אל אחרים, בהרחבת הסוכנות היהודית ובצירוף חמישים אחוזים של לא־ציונים, — ומה יצא מכך?.. והוא תבע, בכל עושר אוצרות הלשון שלו, כי לא ישנו עוד הטעם, כי אין לסמוך על אחרים..

— ולמה הכה על השולחן? — עדיין אין הגוי מבין.

— זה פשוט. כדי להוכיח, שהוא, ד"ר סילבר ושכמותו, עוד לא נמרו, להוכיח באותות ובמופתים, כי יש עוד צורך שהוא יחזור על הפתחים בשבילנו, ושילך בתהלוכות מחאה ויכנס כינוסי התעוררות ויגייס דעת־קהל.. להוכיח לנו, כי הוא ירצה לעשות זאת עוד מחר ומחרתיים ועוד ימי דור שלם, עד סוף ימיו.. כי כל כך הרבה חסר לנו עוד. כל הצרכים הגדולים של קיבוץ גלויות, כל הליקויים במשק שלנו, כל הסכנות של המצב הצבאי והפוליטי.. אחד אחר הציג לפנינו: זה עדיין איננו שלם, ומשום כך בלבד צריך הוא להמשיך ולעמול למעננו. וזה עוד צריך תיקון, ועל כן ניתן לו לקיים את התנועה.. וזאת וזאת היא האחריות של ציוני אמריקה, — טען ולא נגזול אותה מהם..

— ואתם? ביקשתם את סליחתו, עליתם על הבמה וחיבקתם אותו?

— שמע, גוי שכמוך. אצלנו מדינה — אצלנו אין מתחבקים. ובפרט לא עם יהודים. אצלנו קיבוץ גלויות ואהבת ישראל, אצלנו אין סנטימנטים.

— אלא מה עשיתם?

— מה זאת אומרת? עלינו על הבמה, כלומר שלחנו בשם הממשלה את שרת העבודה שלנו, ואמרנו לו, מה שאנחנו חושבים עליו, דברים כדרבונות. למען ידע ולא ישכח, שהוא כזה וכזה. ושהוא בכלל... ואין אנו רוצים בו.. ויש לנו אחרים, טובים ממנו.. ושלא ידבר כאן בקול רם כל כך.. מה פירוש? וכי אנחנו נשתוק לו?..

★

הגוי יושב לועס לאט את ההסבר הזה ואינו מבין:

— הגד לי, מה פסול מצאתם בו?

— מה חטא?

— מה פירוש איזה פסול? הרי סיפרתי לך: הוא מסר את נפשו עלינו. הוא כיתת את רגליו. הוא התמרד נגד ממשלתו למעננו. הוא הוציא מיליוני־מיליונות מכיסיהם של יהודים בשבילנו. והוא רוצה להמשיך בזה. האם זה מעט לך?

והגוי עדיין אינו מבין.

— מה אין כאן להבין, — אני אומר לו, — וכי למה הוא עושה את כל זה? מפני שהוא מסור לנו. לא כן? מפני שהענין הציוני הוא ענינו. מפני שכל המתרחש כאן נוגע ללבו. מפני שזה חלק מנשמתו.. מפני שהוא ציוני נלהב. מפני שבו ובחבריו עוד מטעם משהו מן המסורת, מן החלום הותיק, מן הגעגועים.. מפני שהוא מבין עברית, מפני שהוא שמח על כל גידול של כל אות וכל עשב כאן..

— ובכן?

— ובכן הוא מתעניין. הדבר מעסיק אותו. ולכן יש לו, כמובן רעיונות כיצד להגשים את המפעל, מה לשפר, מה להוסיף, באיזה אופן למשוך הנה יהודים. לא ייתכן אחרת: אדם אשר הדבר קרוב ללבו — יש לו עליו גם דעות משלו.

וזה, אין צורך לומר, בלתי־נוח. אילו היו לו הדעות של המפלגה הנכונה, — מילא. אבל במקרה יש לו, לפעמים, גם דעות אחרות. והוא מביע אותם. והוא אמר זאת אמש בגלוי: היינו רוצים שהמדינה הזאת תשביע את רצוננו, כל־כך הרבה קיווינו, תקוות רבות כל כך עוררנו, הבטחות גדולות כל־כך הבטחנו, — וכל אכזבה פוגעת בנו קשות. ונרצה להגיד זאת, ונרצה שנישמע..

ומשום כך, בנת, אנו אומרים. נחפש לנו יהודים אחרים. כאלה, אשר אין הדבר נוגע ללבם. כאלה אשר לא איכפת להם, מה אנו עושים כאן. אנשים, אשר הארץ הזאת איננה הארץ שלהם, של נפשם. אנשים, אשר יתנו רק את הכסף, את הכסף בלבד, בלי כל תוספת של מקצת מנשמתם.

ברור, שזה נוח יותר. כאלה לא יבואו לקונגרסים. כאלה לא יתענינו בחיינו הציבוריים כאן. כאלה אין להם קרובים ואחים לדעה כאן. ואם ישנם — אין זה מענין אותם. כי כל המפעל כולו אינו מענין אותם עד כדי כך. הם אינם מתעוררים. כי הם אינם מעורבים. הם טובים לנו.

אתם לא נריב. כי אין לנו בכלל נקודות־מגע עמהם. אתם לא נתווכח. כי אתם אין לנו בכלל על מה לדבר. הם עדיפים מן הציונים הללו..

— אני מבין, — אומר הגוי, — אתם שונאים את אלה שאוהבים אתכם. אתם אוהבים רק את אלה, שאינם אוהבים אתכם. אתם שותפים רק לאלה שאינם שותפים עמכם. וכאשר ניתנת בידיכם הברירה בין נלהבים לשאינם נלהבים אתם בוחרים באלה שאינם נלהבים. — ואתם רוצים לבנות עליהם את עתידכם, עם כל התפקידים העצומים הכרוכים בכך? אתם רוצים לסמוך על האדישות כיסוד לבנין הענק שאתם עומדים להקים כאן... אהם, זאת אומרת, לא רק בלתי־נימוסיים, אלא גם קצת לא־שפויים..

★

כך אמר, בלשון השכל הבריא שלו, הגוי — — —

אילו היה נמצא שם.

לצערי אין אף אחד בקונגרס. כי לב שם — יהודים.

cont. from p. 11

ליך של שינוי בעולם עם ההתחייבויות שאומות לוקחות על עצמן כחברות בארגון האומות המאוחדות או בהסכמים אזוריים או בין־לאומיים אפילו מצדן של האומות האדירות ביותר בתבל, המתחייבות לא לפעול באופן עצמאי ללא התייעצויות מוקדמות או הסכם עם בנות בריתן. מובן מאליו שבין מדינת ישראל והעם היהודי, הקשור כל כך לבנינה של המדינה, ואשר בלא מאמציו אין המדינה יכולה להתפתח, שאלת העצמאות אינה צריכה להתעורר לעולם.

כמו כן אין שאלת „עזרה ללא תנאי" ענין ריאלי. נוהגים לדבר על „כניעה ללא תנאי" לגבי אויב מובס, אולם לא לגבי ידיד ושותף במפעל אחד. **כל העזרה שיהדות העולם נותנת ותתן לישראל מותנית מטבע הדברים בכך שהיא תוסיף להיות שביעת רצון עם מה שקורה בישראל. ברגע שיהודי העולם יהיו בלתי שבעי רצון או מתאוננים על מה שקורה כאן; ברגע שהם יתחילו להרגיש שהסנטימנטים היסודיים שלהם כלפי הארץ מתערערים, עזרתם תלך ותפחת באופן אוטומטי ובמהירות.**

המלה „התערבות" היא מלה מבערת. לרוע המזל הכניסו אותה לתוך הויכוח שלנו ויש בה רק כדי לעורר חרון וקצף. חוששני כי הרבה מהדיבורים על כך נובעים מתוך מאבקים בין־מפלגתיים. לפי שיקול דעתי יטיב הציונות לעשות אם תוריד ענין זה לגמרי ולתמיד מעל הפרק. זהו ענין רע וחולני. אף לא אחד בארה"ב, או בכל ארץ אחרת, אינו מנסה בכל דרך שהיא לפקח או לכוון את ממשלת ישראל, אלא אם כן קיומן של מפלגות ציוניות נפרדות בתפוצות עם התכניות הנפרדות שלהן ביחס לצורת המדינה שהן היו רוצות לראות בישראל — מפלגות ומצעים שהיו קיימים עוד זמן רב לפני שהמדינה עצמה קמה — מהוה בשלעצמה מעין התערבות בלתי־ישירה בעניני ממשלת ישראל. ואם ככה הוא הדבר, כי אז צריך לחסל את כל המפלגות הציוניות — שמאל, ימין ומרכז גם יחד. ייתכן שהגיע הזמן לחיסולן ולמיזוגן לתוך ארגון ציוני מקיף. אולם אני מדגיש, שאין אף מפלגה אחת המוכנה לשינוי בזה. בשעה שהן תהיינה מוכנות לשינוי כזה, מובטחני שהסתדרות ציוני ארה"ב תשתף פעולה בענין זה בהתלהבות.

עידוד בעלי הון

רביי אמריקאי אחד נאם אמש על נושא זה מתוך התעלמות מוחלטת מן העובדות. זהו דיבור מגוחך. מציינים כלליים תבענו ממשלת ישראל. ביודעינו את האופי והלך־המחשבה של עמנו בארה"ב, לתת מקסימום של עידוד ותשומת־לב רבה למשקיעים מבין בעלי ההון הפרטי ולהמנע מכל דיבור, ויהי זה אפילו דיבור שאין מתרגמים אותו לחוק, על דבר „סוציאליזם נימגר", ביחוד שאין בזה ממש. כל אדם יודע ומבין, שישראל אינה יכולה לבנות במהירות הדרושה ללא השקעת הון מן החוץ על מנת ליצור כוח קליטה בשביל העולים הזורמים לארץ. אין זה משום שאנו אויבים לאידיאולוגיה של הסוציאליזם. דומני שאנו פונים היטב לרוח הזמן, אולם אנו עומדים עכשיו מול בעיה של בנין כלכלתה של מדינה צעירה ועניה ומול צרכי קליטה מהירה של מאות אלפי עולים. דעה זו שלנו, שהשמענו אותה פעמים רבות, בוודאי אין לראות בה משום לחץ או התערבות, או שהיא נובעת מתוך שמרנות כלכלית. אנו שמחים שממשלת ישראל מתקדמת לקראת הצרכים הנובעים ממצב זה, ומתחילה לאחוז באמצעים לעודד השקעות הון מבחוץ. אולם עליה לעשות הרבה יותר!

ארגון פדרטיבי — ללא כפיה

בקשר לבעיה הארגונית הייתי מציע שינתן עידוד מלא לתנועה בארצות השונות לעבד צורות של מבנים פדרטיביים מותאמים למצב ולצרכים המקומיים שלהם. יש לעודד התפתחות אורגנית לפי הארצות. לא יהא בזה מן החכמה להחליט על צורה ארגונית נוקשה שתוטל על כל הארצות ללא הבדל. אמנם בכמה ארצות התקדם הרעיון הפדרטיבי יותר מאשר בארצות אחרות. אך לא תהא שום תועלת בכך, למשל, אם יטילו על התנועה בארה"ב בכפיה שינוי מהפכני כל־כך. יש לנו גרעין של מועצה ציונית, שפעלה היטב לפי תכנית מוגבלת במשך כמה שנים. אפשר שרצוי להוסיף כמה תפקידים למועצה זו מצד המפלגות הציוניות השונות בארה"ב, וכך, בהתמדה ובמשך שנים, ישיגו את המטרה הנכספת של פדרציה לגבי כל הבעיות הציוניות.

תביעות היהדות מישראל

ולבסוף כמה מלים ביחס לישראל. אין אנו מתעלמים מן ההישגים היוצאים מן הכלל של מדינה וממשלה זו מאז תקומתה החדשה של ישראל. כולנו גאים כל כך. כל יהודי ישראל, לכל סוגיהם, נתנו את חלקם במאמץ הזה ואתם מאות אלפי היהודים בתפוצות. אולם למען האמת יש לאמר שיש כאן הרבה הדורש תיקון והשבחה. לא ייתכן כלל אחרת. הגענו לשלב שבו ידידי ישראל בכל העולם לא יהיו פחות ידידותיים, אלא יותר חוקרים ובוודאי גם בעלי בקורת. אין להתרעם כל כך, אלא לקבל זאת ברוח טובה, כי הגישה הזאת נובעת מתוך כוונות טובות. הם נלהבים כל כך. עודדו אותם לקוות הרבה כל כך, הם רוצים להיות גאים כל כך, אין הם חושבים על ישראל כעל מדינה קטנה בקרן־זווית במזרח הקרוב, אלא כעל כתר־היהלומים של יהדות העולם. אמנם לאמיתו של דבר הם יודעים שהארץ קטנה היא, אלא שהם מקוים שיושביה יעשו אותה גדולה... באיכותה בהודה ובהשפעתה הרוחנית.

ועל כן שעה שהם רואים חוכחות רבות כל כך למחלוקת מפלגתית מרה, שהם עדים לפיצול בחינוך במקום שיטת חינוך אחידה — וכך צפויה סכנת פיצול בנוער בישראל, — או כשהם עומדים על אי־סדרים בממדים גדולים, כאלה שנתגלו בבחירות לקונגרס בישראל, או בדו"ח של ד"ר שמוראק, כי אז הם מזדעזעים. הם מרגישים את עצמם שבורים. והם מחליטים לפתוח את פיהם, ולהביע את דעתם.

לעומת זה גם אתם בישראל יש לכם הזכות לקום ולמתוח בקורת קונסטרוקטיבית עלינו, על עזרתנו הבלתי־מספקת, על כשלון החלוציות בתוכנו, על קוצר הרוח שלנו ועל חוסר ההבנה מצדנו לגבי כל הקשיים הקיימים.

גילוי־לב הדדי כזה צריכים שני הצדדים לקדם בברכה וצריכים כולנו לאמץ את מיטב מחשבותינו על מנת לתקן כל מה שטעון תיקון ולקדם את עניננו המשותף.

הבה נלמד לעבוד יחדיו כעם אחד, מתוך אורך רוח ורצון־טוב, או אז תגיע שעתנו הגדולה! היא נהיה בלתי מנוצחים!

SPLIT OF ZIONISTS EASED AT PARLEY

Conflict on Aims of Movement Remains as Rift Over State's Role Narrows at Congress

Special to THE NEW YORK TIMES.

JERUSALEM, Aug. 17 — The conflict in the World Zionist Congress on the aims of Zionism now that Israel has been established as a state remained sharp as the delegates adjourned this afternoon for the Sabbath recess. The area of disagreement narrowed, however, on the matter of the relationship between the Zionist Organization and the Israeli Government.

The ideological differences on the movement's aims are mainly between the majority of the delegates, who believe the purpose of Zionism is to induce all Jews to migrate to Israel, and the hard core led by Hadassah, American women's Zionist group, who are opposed to such appeals in countries like the United States, where the Jews are living happily.

It appeared obvious this weekend that a majority could be mustered for adoption of the principle of liquidation of the Diaspora, the Jews living outside Palestine. However, a unanimous resolution was held to be an impossibility as many delegates favored shelving discussion of a program formulating new aims of the movement.

Regarding relations between the Zionist movement and the state, there is now fundamental agreement on principle. There is argument, however, about the foreign Zionists' request for exclusive status outside Israel and Premier David Ben-Gurion's demand that the organization pledge "unconditional cooperation" with any government in power in Israel.

General Agreement on Status

There is general agreement that exclusive status should be accorded to Zionists inside Israel in whatever fields of activity are delegated to the organization. This would mean that organizations such as the American Joint Distribution Committee and the Hebrew Immigrants Aid Society would function here subject to approval of the Zionist organization.

The dispute is over exclusivity abroad. Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland requested last night "a position of leadership and the right of direction and coordination of all activities in the Diaspora for the benefit of the state of Israel." He said also that the Government should "channel all its requirements from Diaspora Jewry through it."

Mr. Ben-Gurion's party opposes this, and its spokesman, Eliahu Dobkin, said yesterday that "status should apply only to the organization's field of activity within the borders of the state."

Rabbi Silver's position in his Congress speech was more moderate than the stand taken earlier by his supporters, who advocated semi-government status for the Zionist executive. Mapai's position was more conciliatory than that enunciated by Premier Ben-Gurion at a party rally when he opposed exclusive status even in Israel. The narrowing of the gap followed a tea party this week at which Mr. Ben-Gurion talked with Rabbi Silver.

Matter of Fund-Raising Control

Behind the question of exclusivity abroad is the matter of control of fund-raising. The issue is whether the Government should continue to cooperate with non-Zionists like Henry Morgenthau Jr., who headed the United Jewish Appeal and the Israeli bond drive, or make the Zionist Organization the exclusive channel for fund-raising.

Whatever decision is taken by Congress on this issue will be merely of moral significance as the ultimate verdict lies with the Knesset (Parliament).

At this morning's session Benjamin B. Browdy, president of the Zionist Organization of America, challenged Mr. Ben-Gurion's statement classifying the organization as "enemies of labor."

"We are satisfied to submit our fifty years' record for public scrutiny and challenge anyone to find therein anything but the warmest friendship and stanchest support for labor," Mr. Browdy declared.

"The charge of labor-baiting against our organization and the General Zionist party in Israel is as unfounded as it is unfair."

977921

ידיעות אחרונות

עתון הערב של ארץ-ישראל

35 פרוטות | YEDIOTH AHARONOTH | מנהלה: רוטשילד 26, טל. 2583, ת.ד. 109; חיפה, הרצל 61, טל. 4467. אחראי: נח מוזס. דפוס "השחר" ת"א. מערכת: ת"א, רח' פין 7, טל. 66262; ירושלים, בנין סנסור, טל 5051. המו"ל: "ידיעות אחרונות" בע"מ | העורך: ד"ר ה. רוזנבלום | יום ו', ט"ו אב תשי"א, 17.8.1951 גליון 4279

הנשיא מתווך בין מפא"י ומפ"ם

הפועל-המזרחי דורש תיק שני בממשלה: - השיחות - בקצב מזורז

— מאת סופר "ידיעות אחרונות" בירושלים —

ראש הממשלה מר ד. בן-גוריון הגביר אתמול את קצב שיחותיו עם המפלגות על הרכבת הממשלה החדשה מתוך רצון לסיימן בהקדם ולהופיע לפני הנשיא והכנסת עם רשימת השרים החדשים.

אחרי הפגישה עם מפ"ם נערכה אתמול השיחה הרשמית בין מר בן-גוריון והפועל המזרחי ובה השתתפו משה שפירא, ד"ר ורהפטיג ומשה אונו. השיחה נמשכה כשעתיים ונפסקה לרגל המסיבה בגן-השושנים.

תנאי הפועל המזרחי

המו"מ העיקרי מתנהל זה כשבועיים בין מר בן-גוריון ומשה שפירא ושניהם נפגשו עוד ביום א' בירושלים עפ"י הזמנת ראש הממשלה. בשיחה שהתקיימה בביתו של מר בן-גוריון דובר על התנאים הממשיים של הפועל המזרחי להצטרפותו לממשלה. מר שפירא תבע תיק שני בממשלה וכפי הנראה יהיה המועמד השני מטעם הפועל המזרחי מר משה אונו, מראשי סיעת "למפנה".

כפי שנודע יוצע למר אונו תיק משרד החקלאות, אשר לא יכלול הפעם את התיק לעניני-מזון.

משרד המשטרה יפורק

לפי זה יישאר מר שפירא שר הפנים וסמכויותיו יורחבו. משרד המשטרה יחוסל ותפקידיו יעברו בחלקם למשרד הפנים (עניני אדמיניסטרציה פנימית) ובחלקם (ענינים פליליים, משפטיים, חקירות) למשרד המשפטים.

בעד קואליציה מצומצמת

מחוגי הפועל המזרחי טוענים, כי מר בן-גוריון הבטיח את נציגיהם, שהוא בעד קואליציה מצומצמת ואילו לנציגי מפ"ם נאמר שהממשלה החדשה חייבת להיות רחבה ככל האפשר ולהתבסס על המפלגות הגדולות בכנסת.

בינתיים נודע, כי הפגישה השניה בין מר בן-גוריון ובין נציגי מפ"ם תתקיים רק ביום א' אחה"צ.

טבנקין דורש ערבות

אתמול נתכנסה הועדה המדינית של מפ"ם ושלשת הנציגים שהשתתפו בשיחה עם מר בן-גוריון (בר-יהודה, חזן ויערי) מסרו דו"ח משליחותם. מיד לאחר מכן התפתח ויכוח שיימשך ביום א' לפנה"צ. ראשון למתוכחים היה יצחק טבנקין, שדרש ערובות לתכנית-פעולה משותפת בממשלה בשטח מדיניות-החוץ והמדיניות הפנימית כאחת.

אם כי הפגישה בין מר בן-גוריון ומפ"ם התנהלה באוירה ידידותית, אין ראשי מפ"ם תולים תקוות מרובות בשיחה זו. עד כה לא בא כל רמז מצד מר בן-גוריון על ויתורים כל-שהם לתכנית המדינית או הכלכלית של מפא"י. לעומת זאת נודע, כי מפ"ם מוכנה עתה לויתורים מרחיקי-לכת. בשטח מדיניות-החוץ דורשת מפ"ם לקבל החלטה על אי-הזדהות מדינית מוחלטת של ישראל עם גוש זה או אחר. מפ"ם אינה פוסלת יחד עם זה למפרע את קבלת העזרה מארה"ב.

הנשיא מתווך בין מפא"י ומפ"ם

ממקור יודע-דבר נודע, כי הנשיא ד"ר וייצמן הביע בשיחותיו עם מפא"י ומפ"ם את רצונו, כי שתי המפלגות הללו תשתתפנה בממשלה החדשה. ד"ר וייצמן לקח על עצמו למעשה מעין תפקיד תיווך בין מפא"י ומפ"ם.

Haaretz 8-17-51

ד"ר סילבר: "שיתוף בין התנועה הציונית והמדינה — מובן מאליו"

"שיתוף מלא בין התנועה הציונית לבין מדינת ישראל הוא דבר המובן מאליו" — אמר אמש בויכוח הכללי, המתנהל בקונגרס הציוני הכ"ג, מנהיג ציונות אמריקה ד"ר א. ה. סילבר, בנשאו משא ציוני מעמיק ונרגש על היחסים הרצויים והמקווים בעתיד בין התנועה הציונית לבין מדינת ישראל.

הנואם פתח את דבריו במעין וידוי אישי על פעולותיו ושאיפותיו בעבר ועל הרצון מצד יריביו להראותו בצורה מסולפת ובלתי-נכונה. הוא תיאר את דרכה של התנועה הציונית באמריקה ובעולם כולו למען הרעיון של הקמת מדינת ישראל.

בדברו על דרכה של התנועה הציונית בשאפה לקראת מילוי משרותיה, אמר ד"ר סילבר, שמטרות אלו עדיין לא הושגו והתנועה הציונית גם לא הגיעה לסוף קיומה. "אלהים משבר את כליו, שהוא משתמש בהם למטרותיו, ואמונתנו היא, שעדיין לא הגיע הקץ לכלי הזה ששמו ציונות".

בהדגשה התעכב הנואם על המטרות, שיש עדיין לשאוף אליהן, ועל החשיבות של בעיות אלו: ביצור דרכי המדינה, כגון בטחון, קימום ובנין, קליטת העליה. עדיין קיים צורך בתנועה הציונית במשך תקופה ארוכה ביותר כדי לשמש את המטרות האלו. לשם כך דרוש כי התנועה הציונית תהיה חזקה. כיצד לעשות זאת? ואכן יש לעשות הרבה, ובעיקר להכשיר את עצמנו לקראת המשימות הגדולות אשר יבואו.

"אין זה הזמן לקביעת נוסח חדש לציונות. גם הציונות בתכנית-באזל לא היתה לה הגדרה מלאה. אלא היתה זו תשוקת אין-גבול של העם היהודי, הרצה בביטול חוסר-בית ובהקמת בית לאומי לעצמו והציונות האמינה בכך שאפה להשיג זאת בדרך מלחמה או שלום — הגיעה לנצחון מבריק. מדינת ישראל חיה וקיימת, אולם היא עדיין קטנה, מחוסרת בטחון, דלה בעליה, ועל כן עלינו לפתור את הבעיות העומדות לפניה. ואם יש בעיות כאלו לפתור, לשם מה יש צורך בהגדרה חדשה של הציונות? עלינו להבין כלפי העולם כולו וביחוד כלפי העולם היהודי, שעוד במשך שנים רבות, במשך דורות רבים יהיה צורך לסייע ולעזור למדינת ישראל.

בחזרו לענין הגדרת התורה הציונית מחדש הביע ד"ר סילבר את החשש, שכל התביעה הזאת לא באה אלא מתוך הרצון הכמוס למסור את המשימות הקשות לכוחות חזקים יותר, כביכול, מן התנועה הציונית.

היא הזכיר את ימי הקמת הסוכנות היהודית, שגם היא באה מתוך אי-אמון ברוח הציונית והרצון לחפש כוחות חזקים יותר. אולם תקוה זו הביאה אתה אכזבות.

הנואם חזר על דבריו של מאכס נורדוי, שהציונות אינה מפלגה, אלא העם היהודי עצמו. "לצערנו, לא כל העם הצטרף לציונות, אבל התנועה הציונית ייצגה את הרוח הלאומית, את גורל העם היהודי, ועל כן יש לה הזכות המלאה לדבר בשם העם היהודי. תמיד היו הציונים במיעוט, אך כשבאה השעה, הרי כל חלקי העם היהודי ראו בעליל ומצאו, שאמנם התנועה הציונית זכותה לדבר בשמם ושיתפו פעולה אתה. הציונות לא היתה מעולם קיר חוצץ בין העם היהודי והמדינה, היא גם איננה כיום הזה. אמנם נכון שהציונות היתה קיר איתן נגד ההתבוללות.

כאן ניסה הנואם להראות, איך כמה מראשי הציונים, שמהם נמצאים גם פה בקונגרס, כבר היו מוכנים בשנת 1943 באמריקה בשעת דיון על הקמת "קומונוואלת" יהודי, לוותר על הקומונוואלת תמורת עליה. הבלתי ציונים אז היו מוכנים לפורר את האחדות היהודית. בחדשים שקדמו להחלטת האו"ם להקמת מדינה יהודית, באו הלא-ציונים לשתף פעולה אתנו על יסוד מצע ציוני. בכל זאת הכרח היה לשמור עליהם. קבוצה של כמה ציונים, בעזרתם של כמה לא-ציונים ניגשו למשא ומתן עם הממשלה האמריקאית על "נאמנות חדשה לישראל במקום עצמאות.

"לסמוך רק על הציונות המאורגנת"

"מן הנסיון של השנים האחרונות למדנו, שגם מדינות ידידותיות יש שהן נרתעות רתיעה נסית במדיניותן כלפי ישראל. אפשר לסמוך רק על הציונות המאורגנת. משום כך חייבים לתמוך בציונות, שתמשיך לשלוט בתוך היהדות. ההסתדרות הציונית לא דרשה לעצמה שלטון יחיד בתוך היהדות אלא רק את המנהיגות בתוך העם היהודי שהשתמשה בזכות זו לטובת המדינה בעבר ועליה להחזיק בה גם כיום. משום כך פונה ד"ר סילבר לממשלת ישראל, שכבואה לדרוש את דרישותיה מאת יהדות הגולה היא תעשה זאת דרך התנועה הציונית, כדי להבטיח לה זכות-בכורה.

חובת המדינה: חיזוק התנועה

כאן הוסיף ד"ר סילבר, כי הענקת זכות זו איננה מונעת מאת הממשלה להתקשר עם קבוצות אחרות ביהדות הגולה. ואם מדינת ישראל זקוקה באמת לתנועה ציונית חזקה, אסור לה לזלזל בה ולהגיד, לשם הקטנת ערכה, כי קיימות גם קבוצות אחרות. על המדינה לחזק את התנועה הציונית ולהבטיח לה את המקום הראשון, וכן להבחינה לטובה בשיפוטה.

רעיון ה"צ'רטר"

בהמשך דבריו נגע הנואם ברעיון הצ'רטר והדגיש, שהוא ישמש את המטרה, אם יסמל גישה חדשה מצד ממשלת ישראל לתנועה הציונית, שתקבע, שהתנועה הציונית היא הדוברת של יהדות התפוצות. אם הדבר ייעשה מתוך גישה נכונה, כי אז הכל יהיה טוב ויפה. שיתוף-פעולה עם התנועה הציונית אינו תלוי בשום קרבן והקרבה של העצמאות.

"מדברים על שיתוף פעולה מלא מצד ההסתדרות הציונית כלפי מדינת ישראל. דבר זה אינו במקום. כך מדברים בשעה שתובעים כניעה ללא תנאי מאת האויב, אבל לא כלפי שותף. שיתוף-פעולה מלא עם ישראל תנאי מובן מאליו. כי בשעה שהיהדות תראה את עצמה נזופה לגבי הנעשה בארץ ממילא ייחדל הסיוע והשתתפות".

לדעת ד"ר סילבר ראוי, לקיים גם להבא את המפלגות הציוניות בארצות הגולה. קיום המפלגות הרי זה הוא הפיקוח על הנעשה בישראל. נגיד, אמר ד"ר סילבר, שהמפלגות בגולה יחדלו מלהתקיים, אין ספק שהמפלגות בישראל יהיו הראשונות שידרשו את הקמתן מחדש.

דוחה האשמת הריאקציה

בחלק הראשון של נאומו דחה הנואם את האשמות הריאקציה ושנאת הפועלים מצד ציוני אמריקה. "שטות היא להגיד זאת. כציונים כלליים אמרנו, שניתן את מלוא העזרה כדי להבטיח את היסוד בארץ לחזק את ההון הפרטי, ואף פעם לא אמרנו, כי אנו מתנגדים להון רשותי. אנו שמחים, שממשלת ישראל שמה לב יותר ויותר לטענותינו ומחזקת את ענין השקעת ההון מחוץ-לארץ".

בסיכום דבריו אמר הנואם, כי ציונות אמריקה גאה על הישגי הממשלה ומדינת ישראל. "אמנם יש הרבה לתקן, ובגנוני התקופה, שידידי ישראל לא יחדלו מלהיות אף במידה קטנה פחות ידידותיים, אולם יחד עם זאת יותר בקורתיים. אך כל זה נובע מתוך גישה ידידותית ומיבה. הם נלהבים למראה הנעשה בישראל. הם רוצים בה הרבה מישראל: הם חושבים שישראל צריכה להיות עטרת היהדות נס לגויים, כי יבנה מזבח חדש בציון. אבל כשהם רואים את ריב המפלגות, את הפירוד, את החיגור המפילג המפריד את ישראל לשבטים.

"אך הם רואים את הירידה המוסרית, שנתגלתה בבחירות לקונגרס, או בדין-וחשבון של ד"ר שמוראק, בהלה אחזה אותם, ויש להם הזכות להרים קול נגד זה".

"עליכם בישראל הזכות לבקר אותנו על חוסר תמיכה מתאימה, על חוסר חלוציות, ועליכם לקבל גם את הגישה שלנו מתוך רצון טוב". הנואם סיים את נאומו בקבעו אחדות בין העם בישראל והעם בגולה. יהדות אמריקה, המונה 5 מיליון נפש, מוכנה לעמוד אתכם שכם אחד ולהגיש לא רק עזרה חמרית, אלא גם כח-אדם ונוער. והנואם קורא ברגש: "הם יבואו הנה אני בטוח בכך. עלינו לצאת מכאן מאוחדים ומלוכדים, כדי לעשות את מדינת ישראל חזקה ומובטחת. אנו יכולים לעשות זאת".

תכנית-התרבות של גרינברג: "האבראיזם"

בהרצאה מקיפה ורבת-תנופה, על פעולות התרבות הציונית בגולה, גולל מר חיים גרינברג (פועלי-ציון, איחוד עולמי) חבר ההנהלה בניו-יורק וראש המחלקה לפעולות תרבותיות בגולה, לפני הקונגרס את תפיסתו האומית-תרבותית, המדריכה אותו בעבודתו.

מר גרינברג (שפתח את נאומו בעברית, אך הרצה אחר-כך ביידיש) דוגל "באבראיזם", הכולל את טיפוח הלשון העברית, אך חורג מגדר "חנוך עברי" גרידא. אחרי סקירה של ההווי היהודי התרבותי בתקופות המכריעות של תולדות ישראל, טען מר גרינברג, בהשתמשו במונחים "מושאלים" מתורת אינשטיין — כי במשך אלפי שנים היה עם ישראל "ללא קנה-מידה של זמן, אלא עם קנה-מידה של חלל".

נוכח המציאות התרבותית בגולה, לרבות באמריקה, שם מחייב רוב היהודים האינטגרציה העצמית בתרבות הסביבה, אין כל טעם בתכניות על גבי הנייר, שלפיהן חייב היהודי והציוני להוציא את עצמו מכלל הסביבה ותרבותה. צריכה הפעולה התרבותית הציונית לסגל לעצמה את המציאות הזו על מנת לסגל בסופו של תהליך חינוכי את יהודי הגולה להכרה ציונית ולהגשמה ציונית, דרך השלמה יהודית [illegible]רית. אין הגיון בטענה, כי על היהודי באמריקה להסתלק מחיי התרבות סביבתו, ולהוציא את עצמו מכלל הקיפצים על העמדות בחיי התרבות האמריקאית, כגון אמנות, ספרות, מוסדות צבור וכו'. הדורש מאת היהודי באמריקה לראות באמריקה אכסנית לילה בלבד, בל ידרוש ממנו להחזיק מעמד על סולם העמדות, שחיי תרבות אלה מספקים לו בשפע.

הברירה היא רק תהליך מיגע ויסודי של חינוך — וכאן דגל מר גרינברג בחינוך ל"יהדות".

"וידוי דתי"

בחלק השני של הרצאתו השמיע מר גרינברג כעין "וידוי דתי", אשר הקונגרס קיבל אותו בהתרגשות נפשית, ומדי פעם נשמעו תשואות-חן ממושכות מספסלי הדתיים וחלק מהכלליים. השפה העברית זכתה לתחיה מפליאה, שהיא בחינת נס רוחני: יסוד הנס הזה הוא, שהשפה העברית, להבדיל משפות אומות העולם, היתה ונשארה "לשון הקודש". אם החינוך הלאומי בגולה צריך להקיף את הלשון העברית, הוא צריך, איפוא, להקיף גם את ערכי-הקודש ההם. אם איש ישראלי במדינת ישראל יודע כל מונח טכני בעברית, אך אינו יודע משמעות דברים כגון מצוה, קידוש-השם, מסירות-נפש, אמונה ודבקות — הרי אין הוא יהודי.

כאן התריע מר גרינברג על תופעות עבריות אנטי-יהודיות גם יחד כגון תנועת ה"כנענים" בארץ, שביקשו לעשות רושם על הקונגרס הציוני. תוך כדי פעולה תנועתית, כפי שהוא תופס אותה, תגיע הציונות — בזה בטוח מר גרינברג — אם גם בדרך ארוכה אך בדרך-המלך היהודית והעברית, להחיאת הרצון היהודי האמיתי להגשמת "המשיח", שהיא ביסודה של כל תפיסה יהודית מקורית: ארץ-ישראל".

כל הקונגרס, שנתרשם מאד מהתלהבותו של המרצה לנושאו המופשט במקצת הביע לו תודה בתשואות גלבות וממושכות.

ספיקות בנחיצות הסטאטוס

מר ויגר (קונפדרציה — אנגליה), שדיבר אנגלית, הביע ספיקות ביעילות ה"סטאטוס" ושאל, מה לא יכלה לפעול התנועה מחוסר סטאטוס, ומה היתה מגדילה לעשות, אילו היה לה סטאטוס מלכתחילה. הוא דרש את הגדרה של "תכנית-ירושלים", ודגל, בהסתמך על הנסיונות החיוביים באנגליה, בעקרון [illegible] של הסתדרויות ארציות, מאחר שהשיטה הנוכחית של שלטון מפלגות בזירות הארציות הביאה נזק לפעולה ומנעה שיתוף אישים שאין "להגדירם" מבחינה מפלגתית צרה.

הישגי דרום-אמריקה

מר יעקובסקי (קונפדרציה — ארגנטינה) שדיבר יידיש, הזכיר לקונגרס את הישגיה של התנועה בדרום-אמריקה — גם בתוך ארצות אלו וגם בישראל (עליה חלוצית שהתגבשה בישובי-דוגמה).

מר א. ליבנה (מפא"י — ישראל) התריע על חוסר "ציבורי" של הגולה הציונית (הוא דיבר עברית), אך כשהוסיף עקצים כלפי ד"ר סילבר וד"ר גולדמן, בגלל שמותיהם הלועזיים, שיסע אותו מר א. רמבא ("חרות"): ומה שמו של יו"ר הכנסת למדינת ישראל?".

מר ליבנה הזהיר את ציוני הגולה מפני הדיבורים על "שוני הגורל".

שינוי נוסף בלוח הזמן בגלל פיגורים

ב"לוח-הזמנים" של הקונגרס חל שינוי נוסף, שעליו הודיע אתמול אחה"צ נשיא הקונגרס ד"ר נ. גולדמן, שהתריע בהזדמנות זו על חוסר "משמעת ההופעה" של רוב הצירים. אי-דייקנות זו — המתבטאת גם בהיעדרם של נואמים רבים בהגיע תורם — עלתה לקונגרס עד אתמול אחה"צ כבר בבזבוז של שליש הזמן, שהיה מוקדש לויכוח הכללי. נוסף לכך אינם מוצאים נואמים רבים את "הדרך חזרה" מן הבמה לספסלים. מכלל זה יוצאים הצירים מבריטניה, וכאשר העיר אתמול היו"ר למר ברנט ג'נר, כי עבר זמן-הדיבור, הוא הפסיק את נאומו באמצע המשפט, בציינו: "כאיש פרלמנט אני יודע תורת משמעת, וברצון אציית ליו"ר...".

כמה צירים מחו על "דברי המוסר" של ד"ר גולדמן והביעו את רוגזם על הליקויים בתחבורה. אחרי-כן הודיע היו"ר על כמה תיקונים בנידון זה (כגון שרות אוטובוסים מתמיד בין בתי-המלון הגדולים, בנין הסוכנות, "בנייני האומה" והסמינריון בבית-הכרם, בו יפעלו הועדות).

טרם הורכבה הועדה המתמדת

עד אתמול אחה"צ טרם הורכבה אף הועדה המתמדת. היו"ר הודיע על "המפתח", וביקש מאת הסיעות למנות את נציגיהן בהתאם למפתח זה. בכינונה של ועדה זו תלוי מהלך העבודה המעשית של הקונגרס, באשר הועדות "העניניות" ייבחרו רק על-פי הצעות הועדה המתמדת.

בגלל הפיגורים הנ"ל הופסק אחרי-הצהרים הויכוח הכללי, ונפתחה — עם הרצאתו של מר דובקין — סידרת ההרצאות על פרטי הפעולות הציוניות; אך הנשיאות הודיעה, שמותר לשלב עם הויכוח על ההרצאות הללו, גם דיון בבעיות כלליות, ובזה יבואו על סיפוקם כל אלה שנפלו קרבן ל"גיליוטינה" של הפסקת הויכוח הכללי, לרבות חברי ההנהלה, שהתכוונו לסכם את הויכוח הכללי.

4

א. רמבה

הדו־קרב סילבר—גב' מאירסון

8-19-51 Haboker

(מכתבים מן הקונגרס)

כך היו לפנים מחכים בקונגרסים הציוניים לנאומו של זאב ז'בוטינסקי. היו מחכים לו לא ידידים בלבד, אלא גם מתנגדים. ואפשר מתנגדים יותר מאשר מצדדים, כי דעותיו של מתנגד גדול מפרות גם את מחשבותיו של הצד שכנגד. היו לפנים בקונגרסים הציוניים נואמים בעלי שיעור־קומה במספר בלתי־מבוטל. ד"ר וייצמן, אף שאיננו אוראטור, היה תמיד מרתק אליו קהל רב בכוח האוטוריטה שלו ובפיקחותו היהודית־העממית, שלא טושטשה במנשסטר ובלונדון. ד"ר שמריהו לוין ז"ל היה אטראקציה מענינת. לרב מאיר ברלין היו מאזינים בקשב, לא רק בגלל תוכן דבריו, אלא גם בגלל צורתן ונוסחאותיהן, כי חכמת־ישראל עמוקה, חכמת הדורות, השתקפה בנאומיו. והיה נחום סוקולוב הכל־יודע, שאהבו לשמעו, אף כי דעותיו לא היו מקוריות. ומנחם אוסישקין חצב כאילו בסלעי־נצח. והדרי ההתפוצציות הדהדו למרחקים וחיים ארלוזורוב הצעיר, הכוכב העולה, שהתחמם לאורו של וייצמן, כבר משך אליו תשומת־לב בארודיציה שלו. וסטפן וייז רעם בקולו האדיר. היה בקונגרסים ציוניים מה לשמוע ואת מי לשמוע. ז'בוטינסקי עמד בציונות כנגד כולם, ורבים היו בקונגרס מתנגדיו החריפים. אך אי אפשר היה שלא ליפול תחת קסם הרטוריקה הנפלאה וכוח־הניתוח ההגיוני שלו.

הוא היה גדול־הנואמים בעם העברי ולהופעותיו חיכו כלהצגת־בכורה גראנדיוזית.

הדור ההוא נסתלק לבית־עולמו. מכל הפלייאדה ההיא נשאר רק הד"ר וייצמן, שלא יכול היה עוד לבוא הפעם לקונגרס ולהשמיע את דבריו. ושאר הזקנים, שנשארו בחיים ומזלם הטוב שיחק להם לראות את החזון הציוני בהתגשמותו, יושבים על הבמה בספסלים האחוריים, מאזינים ומקשיבים, אך סטאטיסטים הם על הבמה. אפילו תפקידי משנה אינם ניתנים להם. כי צעירים הרפיצו על הבמה, אבל אין בהם כוחות מבריקים. ימים אחדים ישבנו בקונגרס והאזנו לנאומים רבים. היו בהם טובים ופחות טובים, אך נאומים „עושי־היסטוריה" לא נשמעו. כולם חזרת פחות או יותר מוצלחות של רעיונות ידועים. לכן התהלכו הצופים ו„עיקמו את חטמיהם": משעמם! אין רמה נאותה, — אמרו.

ד"ר אבא הלל סילבר
חשבון־נפש של ציוני גדול

ולפיכך עברה כזרם חשמל על פני כל היושבים בירושלים הידיעה, כי ד"ר אבא הלל סילבר ישתתף בויכוח. אולי האחד הוא שנותר בדור הזה מן הנואמים הגדולים, המזהירים, המכריחים את הקהל לשמעם בנשימה עצורה.

והשתוקקו לשמעו גם משום שידוע ה„ברוגז" בין ראש ממשלת ישראל ובינו; גם משום שידועה הפרשה של מאמץ מפא"י וגירוריה לנשלו מעמדתו. ואף כי סילבר ביקר לפני זמן לא רב במדינת ישראל והיתה הזדמנות לציבור העברי לשמעו לא רפתה המתיחות.

בכל בתי־הקפה ובמסעדות בירושלים שוחחו במשך כל היממה שקדמה לנאום: — האם ידבר סילבר. רבים הגיעו במיוחד לעיר־הבירה מערים אחרות, והתכונה סביב „בנייני האומה" היתה בלתי־רגילה. לבאי הקונגרסים הציונים זכורים כבה רק ימי ז'בוטינסקי.

„את מהות הגלות יקבעו הגויים"

והוא הופיע, הראביי ד"ר סילבר, וכבש בסערה את הקונגרס כולו. לא כולם הבינוהו. לצירים היו אפרכסות שדרכן שמעו את התרגום, אבל שום תרגום אינו מסוגל למסור את הרושם הבלתי־אמצעי של נאום. ואילו הקהל העצום שעל היציע — לא היה לו גם אמצעי־תרגום זה. והרי הלשון האנגלית אינה שפת־הדיבור של יהודי ישראל. אין ספק, שלפחות מחצית הקהל לא הבינה את דבריו. אף על פי כן היו צמודים אל מושביהם כל השעה והתאמצו לתפוס את כוונת הדברים ממלים בודדות שאזנם קלטה. וכאן נעוצה בעצם גדולתו של אוראטור, שהוא ממחיש בסולם־הקולות שלו גם את הבלתי־מובן.

היה זה נאום פטריוטי נלהב, שופע רעיונות ומבריק בהגדרותיו. באיזו פשטות ועמקות הוא פיטר את כל הויכוח על „גלות" ו„תפוצות". היה זה מר בן־גוריון שיצר את ההבדל הזה בין גלות איסלם לבין הגלות „הטובה", האנגלו־סאכסית. כדי לתת הכשר למתבוללים, שאת קירבתם הוא מחפש ככוח נגדי לציונים המאורגנים, לבלי טריח ולבוא למדינת ישראל, יצר ראש־הממשלה של ישראל את המושג „תפוצות". כמובן שכל אלה שנוח להם בכך, נפלו על ה„הכשר" הזה כעל מציאה גדולה. הגברת רוז הלפרן והגברת יהודית אפשטיין מ„הדסה" התמוגגו משמחה ונחת להיתר זה שניתן להן ממקור כה מוסמך. והנה בא סילבר וביטל במחי־יד את התיאוריה המשונה הזאת של כסילות בחיי הגלות:

„את הגלות הטילו עלינו הגויים, והם — הגויים — המגדירים למעננו את מהותה. ברצותם, הרי זוהי גלות טובה יותר. וברצותם — זוהי גלות מרה מאד. ואנו איננו יכולים, לפיכך, להגדיר לעצמנו את מהותה ומושגה של גלותנו".

כדאי להזכיר שבאותו נושא דשים כאן בקונגרס הזה רבים. וראויה לציון גם ההגדרה שנתן חיים גרינברג לגלות: „כל גלות היא לילה. אלא יש לילה שהוא אפל לגמרי, ויש ליל־ירח. אבל גם זה וגם זה לילה הוא".

יהיה זה מועיל מאד ליהודי אמריקה ואנגליה וצרפת, אם לא יסיחו דעתם מפרצופה האמתי של הגלות ולא ישתעשעו בתקוות שוא ובאשליות על „תפוצות".

בויכוח עם ראש־הממשלה, אשר הלך באמריקה אל ה„יאהודים" מעל לראשם של הציונים, העלה סילבר מתהום־נשיה את פרק־האכזבה המפורסם בתנועה, ששמו „הסוכנות היהודית המורחבת". זו לא היתה טעותו היחידה של ד"ר וייצמן ואנשי־השמאל שנהו אחריו. מוזר הדבר להזכיר היום שהיתה זאת מפא"י, מפא"י של בן־גוריון וברל כצנלסון, שסגדה ל„עגל הזהב", והביעה את נכונותה המלאה למכור את הבכורה הציונית בנזיד־עדשים, בכסף של הגבירים האמריקניים. הבכורה נמכרה, אך הכסף לא ניתן. אולם למרות מקח־הטעות הזה באה עתה מפא"י לחזור על המשגה הפטלי מאז ולהעדיף את מונטור על סילבר וניומאן וכל המנהיגות הציונית.

לא הזכיר שמות

בתבונה רבה מאד בנה סילבר את נאומו, כאשר לא הזכיר אפילו שם אחד משל מתנגדיו, בדברו על עמדתם הרופפת והפשרנית בעניני המדינה. „אפילו כמה דוברים רשמיים ציוניים, שאחדים מהם תופסים עמדה נכבדה גם בקונגרס זה, היו מוכנים לכניעה ולויתור על הדרישה לקהיליה יהודית במחיר תמיכה של הבלתי־ציוניים בהגירה יהודית בלתי־מוגבלת לפלשתינה". או כאשר אמר, כי „אחד ממנהיגי קבוצה זו של פרו־ציונים בלתי־ציונים עמד ממש בערב ההכרזה של הקמת המדינה ותמך בתכנית ה„נאמנות" על ארץ־ישראל במקום הכרזת מדינה יהודית עצמאית, ולעזרתו עמדו כמה ציונים ידועי־שם, שהם פעילים מאד בקונגרס הציוני היום". הוא לא נקב בשמות, אבל הכל ידעו על מי מוסבים הדברים.

הוא קרא את נאומו מן הכתב. אבל לא היתה זו קריאה חד־גונית. בכשרונו האוראטורי הרב יצק דם לתוך כל מלה שהפליט מפיו. הדגיש וחזר והדגיש כמה משפטים, שרצה כי ייחרתו במוחם של המאזינים, וניצל את סולם־הקול, את המעלות והמורדות שלו, את הקרשצ'נדו והפיאניסימו, ביעילות מפליאה. כאשר רעדו מיתרי קולו, קול־הקטיפה, התנגנו המיתרים גם בלבות הקהל העצום. כי זה לא היה נאום של פולמוס תוקפני, אלא חשבון־הנפש של איש ציוני, אשר הקדיש מימי־נעוריו את חילו, את כוחו ואונו לתנועת־התחיה העברית, ואשר עתה רוצים התקיפים לומר לו: „הכושי עשה את שלו — הכושי יכול ללכת". ואילו הוא, כציוני הרצלאי, טען: „אמנם כושי הנני למען מדינת ישראל. ואילו ידעתי שכבר עשינו את שלנו — היינו יכולים ללכת. אבל עוד מזקקת המדינה לכושי, ואני מוכן להוסיף ולשרת".

הגברת מאירסון אורבת לטרפה

השעה היתה קרוב לחצות, בגמור סילבר את נאומו. הגיע זמן נעילת הישיבה, כשם שהיה בערב לפני כן, תמול שלשום. לפתע ניתנה רשות־הדיבור לגברת גולדה מאירסון. איש לא הבחין מראש, כי שרת העבודה יושבת על הבמה ואורבת לטרפה. איש לא העלה על הדעת, כי מפלגתה הטילה עליה מבעוד יום לשבת ולחכות ולתת בו במקום את המכה הניצחת ל„אויב". אם היה בדעתה להשתתף בדרך כלל בויכוח הכללי, הגיעה לה זכות־הבכורה כנציגת הסיעה הגדולה ביותר. עפ"י הדין, צריכה היתה לדבר לפני סילבר. אבל גם המפלגה השלטת וגם נשיא הקונגרס, שהוא יריבו החזק של סילבר, חיכו להזדמנות ללמד אותו לקח. לכן ניתנה רשות לתשובה תיכף ומיד, בו במקום, לבל ישאיר נאומו של סילבר את הרושם האחרון לאותו לילה.

ויהי בחצות הלילה — עלתה על הבמה גברת מאירסון.

גולדה מאירסון
„את מורידה את רמת הקונגרס"

יש להודות שלגבי יריבה היו לה שלשה יתרונות גדולים. היא דיברה אידיש, לשון שכל הקונגרס, וביחוד ה„גאלריה" הבינו. שנית: היא אשה. ובלבו של קהל, של כל קהל, יש תמיד סנטימנט חם לאשה העולה להתמודד עם גבר אלים. והשלישית: ה„התחרות" התנהלה על הקרקע שלה, בארץ־ישראל, במקום שהגברת מאירסון פופולארית וידועה יותר, ומה גם כשצמודה לאישיותה האוטוריטה של מיניסטר.

אך כל היתרונות האלה לא עמדו לה. פשיטא: לא שחקה לה השעה. בטוחני שכאשר ישבה והאזינה לדברי סילבר, חשבה לעצמה: הנה עוד מעט אקום אני ואהפוך אותו לגל של עצמות. והחבריה במפא"י חשבו כמותה: חכו, חכו קצת! עוד מעט תתיצב גולדה והיא תלמדהו בינה. לא תשאיר בו מתום!

והיא פתחה מיד בהתפרצות עזה, בהתקפה אישית סרקסטית. אבל פגיעות אישיות עדיין אינן יוצרות נאום טוב. כששואלים כענין, צריך להשיב כהלכה. בודאי ובודאי לא היו כל דברי סילבר הלכה למשה מסיני. מתנגד שלו יכול היה למצוא נקודות־תורפה גם בנאום היפה והנרגש ולתפוס בעקב־אכילס שלו. אבל היא נכנסה ללבירינט ולא יכלה לצאת הימנו. ובמבוך פנימה לא מצאה את ידיה ואת רגליה. באולם השתררה הרגשה בלתי־נעימה. כשלונה של הגברת יצר מצב־רוח של אי־נוחיות גם בלבות מתנגדיה והקהל הג'נרלי. הגברת מאירסון היא מיניסטר בישראל, והכל רוצים כי יהיה קיים רושם ששר הוא „משכמו ומעלה גבוה". הבריות סחים, שהיא נחשבת לנואמת מצויינת. אך אותה שעה הנחילה תבוסה לשמה כנואמת. היא לא התרוממה לגובה של סילבר. לא העלתה את הקונגרס ולא העלתה את עצמה לרמה הראויה. ולא היתה הגזמה בקריאות־הביניים מספסלי מפ"ם: „את מורידה את רמת הקונגרס". כי לא היה זה מצידה ויכוח על התיזות הציוניות של דברי סילבר, על זכויותיה וחובותיה של התנועה הציונית. כי אם כוונה להיכנס ל„צלע השביעית" של היריב. היא נטפלה לפרטים בלתי־חשובים ולא נגעה בעיקר. היא חיפשה בזכרונה חסרונות של סילבר, אשר יכתימוהו בעיני הציבור. אבל היא שכחה את הפתגם העממי הקלאסי „בביתו של תלוי, אין אומרים: תלה לי את המעיל". ד"ר סילבר בודאי טעה בדבריו ב־1937 נגד „העליה הבלתי־ליגאלית". אבל לא מפי גולדה מאירסון צריכה היתה להישמע האשמה זאת. כי מפלגתה שלה נלחמה שנים ארוכות בשצף קצף נגד העליה „הבלתי ליגאלית" אשר נפתחה ע"י ז'בוטינסקי כ„ספורט הלאומי של הנוער העברי", וכבוד הגברת השר, שהיא ורבים מחבריה ראו את המדינה כאוטופיה שאינה ניתנת להתגשם; היא שתבעה ב„אורך־הראיה" הפוליטי שלה להשאיר את יפו בידי הערבים — היא על כל פנים צריכה להימנע מהזכרת טעויותיהם ושגיאותיהם של אחרים.

צריך היה להסתכל בשעת נאומה של הגברת מאירסון בפניהם של הצירים אשר על ספסלי מפא"י, לראות את יאושם, כדי להבין, מה רבות היו התקוות שתלו בצאתה של חברתם המהוללת אל זירת־הקרב, ומה מרה היא אכזבתם.

למחרת היום דיברו במזנון ובמסדרונים: מוטב היה לשלוח למערכה זו את פנחס לבון. הוא פולמוסן יותר מצליח! אך לבון אינו נראה לגמרי בקונגרס. ואפשר יבוא עוד ראש הממשלה בעצמו לתקן את אשר עיוותה חברתו במפלגה ובממשלה.

פולמוס חריף בפי הגב' מאירסון

Haaretz 8-17-51

הנואמת האחרונה בישיבת הלילה היתה שרת העבודה, הגב' גולדה מאירסון, שבמשך שעה ארוכה התפלמסה באופן חריף עם הד"ר סילבר, שדיבר לפניה. דבריה היו רצופים מלאים סרקאזם וביטויים עוקצניים כלפי סילבר, ניומן ובראודי באופן אישי וכלפי הצירים האמריקאיים מן ה„זי. או. איי.". והיא טענה, שהם לא מייצגים את כל היהודים האמריקאיים. דבריה שוסעו מדי פעם בעיקר מספסלי הצירים הציונים הכלליים ואף על־ידי צירי מפ"ם, כי בלהט הפולמוס שלחה הנואמת עוקצים לעבר אלה. זו הפעם הראשונה בקונגרס זה שהישיבה התנהלה תוך הפרעות וקריאות־ביניים בלתי פוסקות.

בהתפלמסה עם ד"ר סילבר אמרה הגב' מאירסון, כי למעשה אין משבר בתנועה הציונית, אלא בחלק קטן של הציונים הכלליים. אשר לדברי ד"ר סילבר, שהתביעה שתובעים מן הציונים של עזרה למדינה ללא כל תנאי, הרי עובדה היא, כי בכל ימי המשבר בשלוש השנים האחרונות עזרו יהודי התפוצות למדינה ללא כל תנאי. כי הם ראו בטובת המדינה ענין שלהם עצמם, ולכן לא מצאו לנכון להציג תנאים.

בצטטה את דברי ד"ר סילבר, שאמר: נם מוכנים היהודים לעזור למדינה בכל עת, אך הם רוצים להיות שבעי־רצון ממה שמתרחש בארץ, היא הדגישה, כי שביעת־רצון הוא ענין יחסי, ואין לקבוע מסמרות; כי כל חוג רואה את הדבר מנקודת השקפה אחרת.

בדברה על החלוציות בארצות־הברית אמרה הנואמת, כי אילו עלו אחרי ה־15 במאי 1948 עשרה מנהיגים ציוניים מארצות הברית, כי אז היה מביא הדבר לידי תקומה של תנועה חלוצית שם.

הנואמת חזרה על הטענה, שהושמעה בשעתה על־ידי בן־גוריון, כי עם הזדהות הציונים הכלליים באמריקה גם הציונים הכלליים בארץ, נמצאו הם תומכים במפלגה אנטי־סוציאלית. בסוף דבריה הדגישה הגב' מאירסון, כי אין לדבר כלל על המדינה והתנועה הציונית כגופים שווי־זכויות ויהיה בכך משום יתרון לתנועה הציונית, אם תעמיד עצמה ללא תנאי לעזרת המדינה.

הויכוח הכללי יימשך היום בשעה 10 בבוקר.

האולם הענקי היה מלא מפה־אל־פה, כבערב הפתיחה, והמתיחות הכבושה ששררה בבנין כולו, העלתה ערב זה למאורע הקונגרסאי, בה"א הידיעה. מאות הקשיבו לנאומים בעמדם בפרוזדורים, ורבים הצטופפו לפני שערי „בנייני האומה", שנסגרו מחוסר מקום בתוך הבית.

Dispute Over Zionism

The World Zionist Organization is an international body formed in 1897 and composed of Jews of many different nations whose objective was the establishment of a national home for the Jews in Palestine. Until 1947 it had two main functions—to raise money and, through its subsidiary body, the Jewish Agency for Palestine, to act as semi-official governing body and political representative of the Jews in Palestine. But when Israel became an independent nation with its own elected Government the World Zionist Organization's political role ended. Since then it has collected hundreds of millions of dollars for Israel, but American and European Zionists have not had a direct voice in governing Israel.

Last Wednesday in Jerusalem the World Zionist Organization opened its first congress since the establishment of Israel. The purpose of the meeting is to define the new role of Zionism. More than 400 delegates from thirty-five nations are attending; about half are Israeli.

There are two strongly opposing schools of thought. One, composed of many American Zionists who were active in the Jewish Agency and led by Rabbi Abba Hillel Silver of Ohio, former head of the agency, wants the Zionists to continue their former policy-making role in Israel. This group feels that since the Zionist Organization collects funds for Israel, it should have a decisive voice in the spending of these funds—that is, in matters relating to immigration, agricultural development, education and certain political activities. The Silver group's slogan is, "No taxation without representation."

Ben-Gurion the Leader

The other group is led by Israeli Prime Minister David Ben-Gurion and composed of many Israeli groups plus some anti-Silver American Zionists. This group wants to limit the Zionist Organization to fund-raising and other welfare activities. Mr. Ben-Gurion said last week that Israel has "no authority over Jews resident in other countries. * * * It does not speak in their name, it does not represent them." He said that if American Jews want a voice in Israeli affairs, they would have to become Israeli citizens.

The dispute is complicated by the fact that the Silver group is closely allied with the right-wing opposition party to Premier Ben-Gurion in Israel itself—the General Zionist party. The Ben-Gurion supporters maintain that if the Silver group won, the General Zionist party would be in a position to dictate policy in Israel—although it was unable to get a mandate from the Israeli voters in the national elections three weeks ago.

A compromise is expected. Israel badly needs the Zionist Organization's help in getting funds; Zionism, on the other hand, would have no meaning without the support of the Israel Government.

8-19-1951

U. S. ZIONIST SCORES IDEOLOGICAL ROW

Dr. Nahum Goldmann Appeals to Congress in Israel Over Emigration Question

Special to THE NEW YORK TIMES.

JERUSALEM, Aug. 18 — Dr. Nahum Goldmann, chairman of the Jewish Agency Executive's American section, appealed tonight to the delegates to the twenty-third World Zionist Congress to shelve the ideological debate on whether it was the duty of the Zionists to settle in Israel.

8-19-1951

At the close of a general debate on Congress issues, Dr. Goldmann urged reducing the level of the discussion to a practical scale.

He said it was clear that manpower was needed from the West. Only the West could supply the know-how, intelligence and technical skill that Jews pouring in from backward Oriental countries lacked, he asserted, adding that such immigration from the West would not be on a mass scale.

Taking issue with Rabbi Abba Hillel Silver, his predecessor as chairman of the agency's American section, Dr. Goldmann denied that the Israeli Government had sought to undermine the Zionist movement. He said there had been some confusion both in Israel and abroad about the role of the movement after the state was created and asked, "Why blame anybody for past mistakes?"

Opposes Official Status

Dr. Goldmann also rejected a demand by Dr. Emanuel Neumann for an official status of the Zionist movement abroad. He said the Israeli Government was unable to grant this and furthermore, it would antagonize the good friends of Israel who are non-Zionists.

Earlier in the debate, which was resumed tonight after adjournment over the Sabbath, Zvi Lurie, a Mapam (pro-Soviet) party representative in the American section of the Jewish Agency Executive, compared the psychological state of United States Jews today with that of German Jews in the period immediately before the rise of Hitler.

Mr. Lurie took issue with United States delegates who maintained that Zionist principles, which applied to Russian and Polish Jews and now to Moroccan Jews, did not apply to American Jews.

"They are trying to create new theories to justify their remaining in America," he said.

Sees Rise in Assimilation

The Rev. J. K. Goldbloom of Britain warned that assimilation was on the increase in Diaspora. He urged the congress to combat the trend by promoting more Hebrew education and Jewish culture.

The world caucus of Prime Minister David Ben Gurion's Mapai party received proposals this weekend to disband the American section of the Jewish Agency. But they were put to a vote and defeated.

The Mapai, which has 156 out of the 445 delegates to the congress, adopted a proposal by Levi Eshkol, Jewish Agency treasurer, to merge the Jewish National Fund and the Palestine Foundation Fund. Under the plan the Zionist General Council would control the joint fund, but the Jewish National Fund would get the monies collected through its traditional fund raising channels.

גולדמן בעד „שיתוף ללא תנאי" עם ממשלת ישראל – לוקר משיב לד"ר סילבר וניומן

Haaretz 8-15-51

בקריאות להבות אל התנועה הציונית לשיתוף ללא סייג וללא תנאי עם מדינת ישראל, שאין להבדילה ממשלתה — סיכמו אמש יושבי ראש ההנהלה הציונית, ד"ר נחום גולדמן ומר ברל לוקר, את וויכוחי הקונגרס הציוני, שנפתחו ביום ג' שעבר, על בעיות היסוד של התנועה ושאלות הסטאטוס, החלוציות והחינוך הציוני בגולה.

הוויכוחים, נמשכו גם ביום ו' עד אחה"צ וגם אמש החל ממוצאי שבת, ושקוצרו מפאת פיגור ה־קונגרס לגבי „לוח הזמנים", נגעו לכל הבעיות המדיניות וההרבו־תיות, והשתתפו בהם צירים מכל הסיעות ומכל הארצות, ודוברי כל 4 השפות הרשמיות של הקונגרס (עברית, יידיש, אנגלית וצרפ־תית), ב„תוספת דופי" אחת — נאומו של קורט בלומנפלד, שדי־בר גרמנית.

נאום ד"ר גולדמן

שיתוף פעולה ללא תנאי של התנועה הציונית, לא רק עם מדינת ישראל בתורת שכזו, אלא עם ממשלתה, יהא הרכבה מטעם הכנסת הבוחרים היש־ראליים מה שיהא — בסיסמה זו דגל אמש יו"ר סניף ההנהלה הציונית ב־אמריקה ד"ר נחום גולדמן, בקשר לעיצובו של ה„סטאטוס", אשר תעניק המדינה להסתדרות הציונית.

ד"ר גולדמן, שפתח בנאום שארך כשעה וחצי, את סידרת נאומי הסיכום מטעם ההנהלה, עסק בשלוש בעיות: המבנה הארגוני של התנועה בגולה, חלוציות, ויחסים הדדיים של כל האו־מה, התנועה הציונית ומדינת ישראל.

ד"ר גולדמן, שדיבר יידיש שגבלה ב„קונגרס דויטש" הקלאסית, הקסים את הקונגרס בהברקות סגנון ובנימת ההומור המיוחדת שלו. בעת הרצאתו שוב היה מלא מפה־אל־פה בנין ה־קונגרס לאילמיו, יציעו ופרוזדוריו, ושוב „דפקו" רבים לשווא בשערי ה־בנין, שנסגר מחוסר מקום בפנים.

בציינו כי שאלת הארגון חשובה מ־אשר חושבים רבים ובפרט בישראל, וחורגת מגדר הפורמאליות — חייב ד"ר גולדמן בכל תוקף את עקרון „טריטוריאלר־פארבאנד" (ארגון ארצי כולל, עם סמכויות משלו, ומרות על המפלגות הארציות), כי הנסיון הור־כיח, ביחוד בארצו, כי חוסר מסגרת כוללת מחייבת משאיר את הציונות בתורת שכזו ללא „כתובת" ומהווה פת־חון־פה לאנדרלמוסיה של הופעות נפרדות כלפי חוץ וכלפי פנים, וסוגר למעשה את שערי התנועה בפני יהו־דים, שאינם רוצים לקבל את מונופול המפלגות כצינור יחיד לכניסה לתנועה. לפחות חייב קונגרס להכין את ה־קרקע להתפתחות הרצויה, על ידי ה־קונגרס הבא.

תשובה לגב' הלפרין

ד"ר גולדמן שלל את תפיסתה של הגב' הלפרין, שבאילו אינה בבחינת „גלות". כל ארץ, שהיהודים נשארים בה מרצונם החפשי, על אף חופש יציאה משם וחופש עליה לארץ ישראל. והלא אף ספרד בתקופת הזוהר היהו־דית שלה נשארה „גלות", ובתור „גלות" תפסו את ארץ מגורים אף שריה היהודיים", כגון ר' יצחק אברבנאל. „גלות היא כל ארץ מחוץ לארץ ישראל" — אמר ד"ר גולדמן.

„גלות" היא אחד המונחים המקו־רשים במסורת ישראל שטישטושו המלא כותי הורס את כל מבנה מחשבתנו — היהודית בכלל וכל שכן הציונית. טיפוחה של חלוציות במע"ב חיוני בשביל הציונות וישראל. כי אחרת תי־דון המדינה בעת קליטת מונים חסרי יסודות מקצועיים לרמת־חיים ותר־בות נמוכה לדורות.

בהתפלמסו נגד מר יצחק גרינבוים ותפיסת תולדות הציונות האמריקאית שלו, טען הנואם, כי דווקא בשביל ההגשמה הממשלתית זכאית ואף חייבת הציונות לעשות „ויתורים", פן ירד מתח נכונותם של יהודי הגולה למתן עזרה מלאה למדינה בעת קיבוץ־גלויות ופיתוח הארץ. בשללו את טענותיהם ותפיסותיהם של ד"ר סילבר ובר־יהודה, גם יחד, הזהיר ד"ר גולד־מן מפני כל אבחנה בין „מדינת ישראל" ובין ממשלתה.

למדינה אין כתובת אלא באמצעות ממשלתה, והלא מורכבת ותורכב כל ממשלה של ישראל באורח דאמוקרטי, על־ידי הכנסת, הנבחרת על־ידי כל ה־תושבים. יתר על־כן, איש לא יכול ל־הטיל „עונשין" על ממשלת ישראל בדבר ביצוע הסטאטוס.

בניגוד לד"ר ע. ניומן, התנגד ד"ר גולדמן להרחבת הסטאטוס מחוץ לגבו־לות ישראל וקידם בברכה את גישתו של ד"ר סילבר בנידון זה — שההס־תדרות הציונית העולמית, לגבי הגולה, לא תיהפך ל„חומה" בין מדינת ישראל ובין כלל האומה בפיזורה, אלא גחוצות רק ערובות לאנדרלמוסיה בשטח היח־סים בין המדינה ובין הגולה, תוך כדי התיעצות ותיאום בין ממשלת ישראל ובין ההסתדרות הציונית הע־למית, לשם הבטחת יעילות מקסימלית של כל פנייה — תהא זו ישירה או לא — של המדינה אל המוני העם בגולה.

ד"ר גולדמן חזר ודרש שיתוף־פעולה ללא סייג וללא כל תנאי מצד ההסתד־רות הציונית עם מדינת ישראל המיו־צגת על־ידי ממשלתה, ועל־ידיה בלבד, ומאת התנועה הציונית המיוצגת ע"י הקונגרס הוא תבע עיצוב דמותה ב־אופן כזה, שמדינת ישראל וממשלתה יכולות לרחוש לה אימון מלא — ל־מען השגת המטרה „המשותפת", והיא חיזוק מדינת ישראל לביצוע משימותיה הלאומיות הסבירות, ירבות קיבוץ ג־לויות.

YEDIOTH 8-19 ~~STAHARONOTH~~

סילבר ביאה: עולים

רוב הצירים שנשארו בירושלים סיירו אתמול ברחובות העיר. מאה שערים המתה מרוב מבקרים, בעי־"ר האמריקנים שבאו לראות את

ד"ר א. ה. סילבר

קידוש — פעמיים

„הישוב הישן" וחיפשו את נטורי קרתא. לא היו כל אינצידנטים ורק בערב עם שוב הצירים מישיבת הלילה של הקונגרס נתקלו בקבוצת צעירים חרדים שקראו קריאות בוז כלפי הציונות. ד"ר אבא הלל סילבר היה ללא ספק האורח המבוקש ביו־תר.

את תפילת השבת התפלל ד"ר סילבר בבית הכנסת רחביה וישב על כסא אביו המנוח שהתפלל אף הוא בבית כנסת זה. הוא קיבל הזמנות גם מבתי כנסת אחרים ובעיקר מבית הכנסת „ישורון". אך הזיקה לבית הכנסת של אביו גברה. קידוש נאלץ היה ד"ר סילבר „לעשות" פעמים: בביתו של הרב הרצוג וגם בביתו של מר חיות, גבאי בית הכנסת רח־ביה. גם צירים אחרים התרוצצו מבית כנסת אחד למשנהו אם כי נר־אה שתוך כדי כך „ויתרו" על הת־פילה עצמה.

יומן

מר עזריאל קרליבך

Maariv 8-19-51

גולדמן, סילבר – והאמת

כל חברי ההנהלה התווכחו, למעשה, רק עם — ד"ר סילבר. אך דברים הראויים להשמע אמר לו גם אמש — רק ד"ר נחום גולדמן.

גולדה מאירסון ביום ה' וברל לוקר אתמול בערב העירו לו הערות־שוליים כדרך שכל אדם יכול להעיר לדבריו של כל אדם, מבלי, בעצם, לומר דבר. ד"ר גולדמן, לפחות, השתדל להעלות בעיה: את שיתוף הפעולה בין התנועה והמדינה.

אך האמת היתה מוסווית גם בדבריו.

אין, להלכה, חילוקי דעות גם על שיתוף הפעולה בין ציוני אמריקה והמדינה.

ד"ר סילבר אמר אמנם, כי אין הוא מורס את המונח „שיתוף פעולה ללא תנאי", — הוא מזכיר יתר על המידה את ה„כניעה ללא תנאי", הנהוגה בין אוי־בים ולא בין בעלי ברית טבעיים ונצחיים כגון העם והמדינה. אבל זאת היא הערה ללשון וניסוח — ולא לגופי ענינים. כי לגוף הענין גם ד"ר ניומן הודה כי ה־תנועה צריכה לתמוך במדינה בכל הנסי־בות ובכל התנאים, וגם הכריז, כי הס־תדרות ציוני אמריקה מעולם לא הציבה כל תנאי שהוא לתמיכתה במדינה.

וגם ד"ר גולדמן — הודה, שאמנם זאת היא המציאות העובדתית. אנשי סיל־בר, אף־על־פי שנעלבו, ואף־על־פי ש־חשבו מה שחשבו על הממשלה, ואף־על־פי שחבריהם לדעה הם כאן באופוזיציה — תמכו במדינה במלוא כוחם, ועדיין מוכנים לתמוך (והא ראיה: אותו מפעל מילוה העצמאות, שהועבר מבלי שהממ־שלה תתייעץ עמהם — הם ניסו לאחוז מכל כספיו, על אף הכל).

ואין שיתוף הפעולה הניתן ללא תנאי מונע, כמובן, שציוני אמריקה תהיה להם דעה משלהם על הנעשה כאן, ויביעו אותה. ודוקא כאן הפליג ד"ר גולדמן הרבה יותר מד"ר סילבר, ואמר: „חופש דעה חשוב מציונות..." ואפילו עשרה בן־גוריון ידרשו להמנע מביקורת — לא ישמעו לו".

כללו של דבר: הכל מודים, כי ה־תנועה תשתף פעולה עם המדינה ללא תנאים, והכל מודים, כי התנועה תביע את דעתה החפשית על הנעשה במדינה.

ד"ר גולדמן הוסיף רק כמה נימוקים מעשיים המחייבים את שיתוף הפעולה עם המדינה.

הוא הסביר, כי הרי לא תתכן כל פעו־לה של התנועה הציונית בתור שכזאת, שאיננה לרצון הממשלה. וכי מה? אם, דרך משל, הסוכנות היהודית תבחר לה אדמה להתיישבות, והמדינה תבוא ותגיד כי שטח זה אינו מתאים מטעמים ממלכ־תיים איזה שהם, — כלום תעלה הסוכ־נות על האדמה ההיא בכוח? כלום תר־צה או תוכל להלחם נגד רצון המדינה?

ולא זו בלבד, התנועה הציונית בכלל־ותה אינה יכולה גם להפריד בין המדינה והממשלה. אם היא שולחת כספים — למי תמסור אותם, אם לא לממשלה? ברור, כי אין למדינה כתובת אחרת בלי־תי־אם — הממשלה, תהיה מורכבת כאשר תהיה.

וזומה, כי אין גם בין אנשי סילבר מי שיחלוק על כך. אין מי שיאמר, שייתכן והתנועה הציונית תילחם בריבונות ה־ממשלה הישראלית על השטח והאזרחים של ישראל.

כי הרי האמת היא, שאין כאן חילוקי דעות אידיאולוגיים מ־פוקים.

אם ישנם כאלה באמריקה בכלל, — הם קיימים יותר בין „המזרחי" למשל, מזה ו„פועלי ציון" מזה. כאן אפשר לד־בר על עקרונות. אבל בציונות הכללית, במימית, המפורפלת, המושתתת על אה־בת סתם של יהודים סתם למדינת ישר־אל סתם, — אין הלכות פסוקות, עד היכן ואימתי יש או אין לשתף פעולה עם ה־מדינה.

כאן — כמעט הכל הוא: אישי. אנשי „ארסה" אינם פרוגרסיביים יותר או רי־אקציונריים יותר מאנשי סילבר, — הם אנשים של אותם הבעלים, באותם ה־בתים. אבל הארגונים והאישים הם „מת־חרים" באותו התחום הציוני הציבורי ה־צר, וכל אחד מהם רוצה, מתוך כך, לש־מור על עצמאותו שלו — על־ידי דחיקת רגלי חברו.

לא העם בתפוצות אינו רוצה או אינו יכול לשתף פעולה עם המדינה. — ואיש לא יאמר ולא אמר זאת. אלא הגברת רוז הלפרין אינה יכולה לשתף פעולה עם ה־רב ד"ר סילבר. — זאת היא האמת ה־עלובה כולה (ואף אותה לא אמרו, כי לא נאה ולא יאה לומר אמת כזאת מעל במת הקונגרס).

ולא הציונים הכלליים של סילבר והיום אמש עם רוקח וברנשטיין ועל־כן הם נמצאים באופוזיציה לממשלה, אלא — הממשלה תמכה, משום מה, בד"ר גולדמן ואנשיו, ודחקה את רגלי סילבר על־ידי מונסור וחבריו. והם נדחקו לאט־לאט ל־ארץ זרועות הציונות הכללית כאן.

כמו שאמר ד"ר סילבר לבן־גוריון על פוס הה רק זה עתה: תוכל ליצור רק ארבע שנים שקטות בארץ ובתפוצות, — אם רק תרצה...

כי שיתוף פעולה בגולה הוא — דבר שבלב.

אם ישתפו פעולה, כי אי־אפשר לתנועה ציונית לא לשתף, אבל באיזו מידה את ההתלהבות יעשו זאת, — זה אינו תלוי בנאומים ובהגדרות. על ה־לבבות אין לנו כוח משטרה.

אין כאן תהומות אידיאולוגיות, כאלו שאנו רגילים להן בארץ, אשר אי־אפשר לגשר עליהן. יש כאן רק — ברוגז אישי. אבל: אם לא נצליח להתגבר עליו — יוכלו להתפתח לכלל אידיאולוגיות. ואלו עשויות לקרוע מעלינו מחנה גדול וחשוב — ללא כל צורך אבל לאורך ימים.

לקראת קואליציה רחבה בהסתדרות הציונית

ד"ר גולדמן לעתונאים על בעיית פעולותיו ודיוניו של הקונגרס

Haaretz 8-20-51

אם גם טרם נתקיימו דיונים מעמיקים, ולא כל שכן נתקבלו החלטות, אפשר לקבוע כבר עתה כי לפי המגמה הכללית בתוך הקונגרס הציוני יש לצפות להרכבת קואליציה ציונית רחבה במסגרת הרכבתה של ההנהלה הציונית העתידה, שהקונגרס יבחר בשבוע הבא — אמר אתמול נשיא הקונגרס ויו"ר ההנהלה הניו־יורקית הנוכחית, ד"ר נחום גולדמן, במסיבת עתונאים, שהיתה מוקדשת לבעיות פעולותיו ודיוניו של הקונגרס הציוני הכ"ג.

טרם התברר אם פירושה של „קואליציה רחבה" הוא קואליצ־יה הנהלתית „מקיר לקיר" ממש, או בלי סיעה זו או אחרת. אך ד"ר גולדמן הביע תקותו האי־שית, כי הקואליציה תהיה רח־בה ביותר במלוא מובן המלה לאחר שבתנועה הציונית, ובפ־רט לאחר צמצום תחום פעולו־תיה, שוב אינן קיימות בעיות „מפוצצות" כבזירה הממלכתית בישראל.

נראה, ששוב תיבחר הנהלה בת שתי זרועות — ירושלים וניו־יורק — אך לא מן הנמנע הוא, ששני יושבי הראש שוב לא יהיו מוסמכים בתחומיהם ה־גיאוגרפיים בלבד, אלא אולי יהיו ממו־נים שניהם, ובשווי זכויות מלא בי־ניהם לבין עצמם, על ההנהלה כולה על שתי זרועותיה.

דורשים הנהלה אירופית

כמה צירים מצרפת ומבריטניה דור־שים הקמת „זרוע־הנהלה" שלישית ב־אירופה. נוכח המגמות האלו לא תית־כן הנהלה „קטנה", אלא הואיל ובירו־שלים יוקמו [illegible] עשר מחלקות, שבראש כל אחת יעמוד חבר הנהלה, ובניו־יורק צריכה ההנהלה למנות לפ־חות חמשה או ששה חברים, הרי ייתכן כי ההנהלה החדשה תמנה לפחות חמשה־עשר או ששה־עשר חבר.

ייתכן, כי אי אלו מחלקות בירוש־לים יתוסלו בתור מדורים עצמאיים — כגון המחלקה לעניני המזרח התיכון, לבעיות ירושלים ולהשקעות פרטיות.

על כל הענינים הנ"ל תדון, ולמעשה גם תכריע הוועדה המתמדת, שנבחרה רק אמש, ושטרם פתחה בעבודתה.

נשיאות הוועדות השונות תחולק בין הסיעות לפי מפתח מוסכם ורק מחר תקבע נשיאות הקונגרס את הפרטים, אך ייתכן שיושב־ראש הוועדה המתמ־דת יהיה איש מפא"י ויו"ר של הוועדה לבעיות היסוד — איש הקונפדרציה.

הוועדה לבעיות היסוד — במרכז תשומת הלב

את התמורות, שחלו עם הקמת ה־מדינה, תציין העובדה שאת רוב תשו־מת הלב הצבורית שוב לא תמשוך ה־וועדה המדינית — שלפניה יופיע שר־החוץ, מר שרת, לשם מתן סקירה ו־תשובות על שאלות החברים — אלא הוועדה לבעיות היסוד, שתעיין בין ה־שאר גם בעניני הסטאטוס. הוועדה ה־נ"ל תכין תכנית סטאטוס מפורטת, שתהיה מתאימה, אחרי קבלתה על־ידי הקונגרס, ליסוד לחוק מטעם הכנסת.

את הסטאטוס תקבל ההסתדרות הצ־יונית העו־למית, אך תוך כדי הזכות להעביר את הסטאטוס לידי הסוכנות היהודית לישראל (במקום הסוכנות ה־יהודית לארץ־ישראל) עד כמה וכל זמן שהיא תמצא לנכון לפעול באמצעות הסוכנות.

חדיון בדו"ח המבקר

הוועדה לעניני כספים וכלכלה תדון, בין השאר, במבנה העתיד של המוסד לבקורת אך לא בדיונים והחשבונות ש־אותם הגיש המבקר הנוכחי, ד"ר שמו־רק. הטיפול בדו"חות האלה הוא ענין נשיאות הקונגרס בלבד. בהביעו את דעתו האישית אמר ד"ר גולדמן, כי אף אם ד"ר שמורק וודאי לא מסר מס־מכים לפרסום, הרי הוא בכל זאת אח־ראי לפרסומים, שתקנון הקונגרס או־סר אותם בתכלית האיסור, באשר הוא שלח העתקים למספר גדול מדי של אנשים, על סמך פירוש תקנון שהוא מוטעה, לדעתו של ד"ר גולדמן.

מצער הוא, כי ד"ר שמורק הכניס אף לדו"ח השני שלו, שנשיאות הקונ־גרס מטפלת בו, פרקים מן הדו"ח ה־קודם מאשתקד, שעל השמטתם החלי־טה נשיאות הוועד הפועל על סמך חוות דעתה של וועדת השלושה המיעצת (ה"ה הרב גויפלד, רייס ובן־יהודה), על אותה הוועדה הוטלה עתה נשיאות הקונגרס לעיין גם בדו"ח השני, שהו־גש זה עתה. מחר תדון הנשיאות פי חוות דעתה הסופית של הוועדה הנ"ל.

יתכן מאד, שהדו"ח הראשון יפורסם בימים הקרובים ביותר, כמובן תוך כדי השמטת הפרקים הפגומים.

16

SOUTH AFRICANS WORKING FOR COMPROMISE FORMULA AT ZIONIST CONGRESS

South African Jewish Times

Rabbi Silver Attacks Call For "Unconditional Co-Operation"

8-24-51

("Jewish Times" Special Correspondent)

JERUSALEM, Thursday.

SOUTH AFRICAN delegates to the World Zionist Congress have been taking the lead in working for a [illegible]mpromise formula between the sharply differentiated [illegible]merican and Israel viewpoints on Zionism's future tasks, [illegible]t have emerged as the two opposite poles in the long and [illegible]monious Congress debates. Mr. S. M. Kuper, K.C., chair[illegible] of the S.A. Zionist Federation, is a member of the [illegible]mittee on the Structure of the World Zionist Organisa[illegible] and Mr. J. Daleski is a member of the Standing Com[illegible]ee of Congress. Mr. Daleski and Mr. Israel Dunsky [illegible]ade valuable contributions to the debates.

The conflict between the American and Israel viewpoints reached its climax in the restrained and eloquent address delivered by Rabbi Silver, which was praised even by many of his opponents. The Congress Hall was packed when he rose to speak.

He attacked the suggestion of "unconditional co-operation" with the Israel Government, which is proposed in connection with the special status Charter. The term "unconditional" is used in connection with enemies and not with allies, he commented.

Dr. Silver gave this warning: "Friends of Israel will be more critical, and I counsel you to take it in good grace and do not resent it.

"The criticism will be due to the fact that they hope Israel to be great in moral excellence and every other respect. When they see party strife, dangerous schismatic education and gross irregularities in the Congress elections, they feel let down.

"You, on the other hand, have the right to speak to us of failure in chalutziut — because we have failed.

"Let us work as one people and we shall be invincible in the face of difficulties. Jewry is waiting to give you the support to which you are entitled. We shall also give you, as a united movement, manpower and youth."

Dr. Silver went on to praise the Israel Government "of which we are proud." All Jews had contributed to the success of the Government and the State — "although there is much to be corrected and rectified, but that is inevitable." Should the Jews overseas begin to feel that Israel flouts them, however, "they might cease to help you and there will be nothing that you can do about it."

Golda Myerson replied to Rabbi Silver in a sharp polemical speech that had many personal references.

Appeal for Tolerance

When Israel Dunsky later addressed Congress and deplored the "undercurrent of animosity" manifest there, he referred particularly to the distressing example of Mrs. Myerson — though without mentioning her name. He appealed for greater tolerance of different viewpoints and strongly criticised the "pogrom propaganda" which some delegates were trying to put across. He said that such scare tactics were harmful. The call for Aliyah must be based on the positive aspects of pioneering in Israel, not on scare propaganda. If leaders of Jewish communities in the Anglo-Saxon countries could be persuaded to give up their comfortable lives and go to Israel, which needed them sorely, this would achieve more than all the speeches, he declared.

Mr. Daleski, speaking in the debate, contrasted the negative experience of American Jewry with the positive experience of South African Jewry in relation to Israel, pointing out that the South Africans who had fought in the Israel war had largely settled in Israel and were successfully adapting themselves. He reminded Congress that Zionist history had not begun in 1948, with the Proclamation of the State; there was a tendency to forget the great forerunners, including Jabotinsky and the Jewish Legion.

Federation Plan

When I interviewed Mr. Kuper, he was hopeful of being able to win over the Americans to the idea of territorial Zionist Federations similar to that existing in South Africa, in which the parties, while retaining their identities, joined, proportional to their strength, in an overall organisation.

Mr. Barnet Janner, in the course of an interview, told me that he thought Congress was being held at the wrong psychological moment, when party feeling was at its highest owing to the recent Israel election campaign. He felt it was impossible to settle the pronounced differences in the short time of the Congress, and opined that this was the main reason for the split in the Confederation of General Zionists, which he thought would, however, be healed with time.

The work of the committees has now begun and the general expectation is that a broad coalition will result for the new administration, ranging from Mapam on the one side to the Revisionists on the other.

RABBI SILVER BACKED FOR HIGH ZIONIST POST

Special to THE NEW YORK TIMES.

AUG 22 1951

JERUSALEM, Aug. 21—Moves were made behind the scenes at the Zionist Congress today to elect Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland to the chairmanship of the Zionist General Council.

The council is the supreme policy-making body of the Zionist movement between congresses. The chairman has no executive authority but the position carries high honor. The last general council, formed in 1946, was headed by Joseph Sprinzak, who subsequently became Speaker of the Israeli Knesset (Parliament).

Some Congress delegates of the Zionist Organization of America had hoped to elect Rabbi Silver to the supreme office of president of the Zionist Organization. But there was no chance of his election. The post will probably be left open, as it was in 1946 after Dr. Chaim Weizmann failed to get a majority for re-election.

9/7/9/21

The plenary debate was wound up late tonight by Eliezer Kaplan, the only man who is a member both of the Israeli Government and the Jewish Agency Executive. Mr. Kaplan called upon the Zionist movement to become a partner and share the burden of mass immigration.

He said that immigrants who had arrived between the two world wars had brought capital and skills; now they brought the old, the sick and the poor.

«שלום־בית» בקונפדרציה

Haaretz 8-23-51

האיחוד בין שני פלגי הקונפדרציה הציונית העולמית הוא, כנראה, עובדה, לאחר שמליאת הקונפדרציה (פלג י. גולדשטיין — פרוגרסיביים) קיבלה אתמול את נוסח ההצעה, שיוצע לשם השגת ההסכם, ושהפלג השני של הקונפדרציה (ה„זי. או. איי." — ציונים כלליים) מסכימים לו.

היום תדון „ועדת השבעה" (י. גולדשטיין — יו"ר, הגב' רוז הלפרין, צבי הרמן ומ. סופיול (מטעם הפרוגרסיבים) וה"ה ע. ניומן, י. סרלין ומר דולצ'ק מטעם הציונים הכלליים) על הצעת ההסכם.

שני הצדדים מביעים בטחון, כי ההסכם יושג היום, ובמקרה זה תתכנס הועידה המאוחדת של הקונפדרציה לישיבת מליאה ביום א' בבוקר ותמשיך בדיוניה.

נוסח הצעת ההסכם

הצעת ההסכם קובעת, כי הציונים הכלליים הישראליים יהיו בועידה 24 צירים בעלי זכויות מלאות, כולל זכות ההצבעה בכל השאלות הנוגעות לעניני הקונפדרציה, הקרנות שלה, מוסדותיה וכו'. כל השאלות הללו יידונו במליאת הועידה, והן יוכרעו ברוב קולות. גם בשאלת ההזדהות עם מפלגות בארץ אפשר היה לדון במליאה, אך מניחים, כי בהסכמת שני הצדדים לא תועלה שאלה זו על סדר היום של הועידה.

כן קובעת ההצעה, כי בשאלות הנוגעות לקונגרס הציוני לא יוכלו להצביע 24 הצירים הציוניים הכלליים הישראליים (שאינם צירים בקונגרס). שאלות אלו יובאו לדיון מוקדם בתוך ועדה של שלושה, שייבחרו במליאת הועידה, ואחר כך יובאו לדיון במליאת הועידה; אך ההכרעה תתקבל ברוב קולות של הצירים בועידה שהם גם צירים בקונגרס (כלומר בלי 24 הציונים הכלליים הישראליים).

ד"ר י. גולדשטיין קיים אתמול בשעה 10.30 בלילה מסיבת עתונאים ומסר על הצעת ההסכם להשכנת „שלום בית" בקונפדרציה והביע את אמונתו, כי „שלום בית" זה, שהושג אחרי מאמצים, שנמשכו כמה ימים, יהיה לברכה לעבודה הציונית באמריקה ובעולם כולו.

גם אישיות מצד הפלג השני אמרה אמש לסופרנו, כי יש לראות את האיחוד כעובדה, מאחר שלמספר של 24 צירים הם הסכימו עוד מלפני זמן, אך הם דרשו אי הצגת תנאים וקבלת החלטות רק ברוב קולות.

מאחר שהצעת הסכם היא מתן 24 הצירים „בלי תנאים" אין מעתה מניעה לשלום ואיחוד. אם יתגלו ב„ועדת השבעה" היום חילוקי דעות, יש להניח, כי ישאירו אותם להכרעת מליאת הועידה.

פירער פון נעכטן און היינט

The Day 8-25-51

יצחק גרינבוים און דר. סילווער. —בילדער און איינדרוקן פונ׳ם ציוניקאנגרעס אין ירושלים.

פון דוד פלינקער

איינער אליין...

אויף דער קאנגרעס טריבונע גייט ארויף יצחק גרינבוים. דער זאל איז ניט געדיכט באזעצט און פון די קולוא־רען קומען ניט אריינצולויפן דעלע־גאטן און זשורנאליסטן. ביים פרע־סע־טיש זיצן קוים עטליכע מענטשן. פון פארשידענע זייטן הערן זיך אפ־לאדיסמענטן. האט ער נאך, דער אל־טער פירער פון פוילישן אידענטום, הייסע חסידים, וואס זיינען געקומען אים באגריסן?

גרינבוים אליין מאכט גלייך צוניש־טן די אילוזיע. ער וויל ניט די געשענקטע אפלאדיסמענטן. דער אמאליגער שטאלצער קעמפער היט זיין ווירדע. ער וויל ניט קיין נדבות און ווארפט צוריק אין זאל די העפליכקייטס־ברא־וואס.

זיינע ערשטע ווערטער זיינען: איך שטיי **איינער אליין**. קיינער איז ניט קיין **שותף** צו מיינע אידייען און גע־דאנקען.

עס שטייט א טראגישע פיגור אויף דער טריבונע.

געווען זיינען צייטן ווען ער איז געווען דער הערשער איבער די גייס־טער און נשמות פון מיליאנען פוילישע אידען. אין ווארשע און אין לאדזש, אין ווילנע און לעמבערג, אין קראקע און אין לובלין און אין הונדערטער אנדערע פויליש־אידישע שטעט און שטעטלעך איז דער בלויזער נאמען יצחק גרינבוים געווען א סימבאל, א פאן אין א לאנגן פון קאמף.

אין יעדן אידישן שטעטל האט ער געהאט איבערגעגעבענע חסידים און פארערער. פאר וועלכע גרינבוים׳ס ווארט איז געווען א באפעל. ער איז ניט געווען בלויז א פאליטישער פירער. נייערט א רבי. נאך ווען רייד זיינע אנהענגער וואגן ניט מהרהר צו זיין און ווער שמועסט אים ווידערצושפע־ניגען.

אין פונקט ווי ער האט געהאט פייערדיגע חסידים אזוי האט ער אויך געהאט פארביטערטע קעגנער. פאר די ארטאדאקסישע אידען אין פוילן איז ער געווען דער סימבאל פון כפירה, דער אנזאג פון דער לאזונג „טויט דער ארטאדאקסיע".

אין די פוילישע סיימען (פארלא־מענט) האט ער ניט געהאלטן קיין רע־דעס ווי יעדער אנדערער פארלאמענ־טאריער, נאר **געפירט שלאכטן**. יעדער ארויסטריט זיינער איז געווען באגלייט פון שטורעמען און צוזאמענשטויסן צווישן דעם הייפעל אידען און דעם ים בייזע גוים.

די פוילישע אנטיסעמיטישע מיניס־טארען און דעפוטאטן האבן פייניש אים ניט געקענט פארטראגן. ווי האבן אין אים געזען דעם אנאנימען אידישן קעניג פון דער אנאנימער אי־דישער מלוכה, וואס וויל נעבעך פאר־יאגן און פארשקלאפן „דאס ארעמע פוילישע פאלק".

די פוילישע לאריקאטען און סאציא־ליסטן האבן מיט פארביסענע ליפן געשוויגן ווען ער האט געפירט זיין קאמף מיט די אידען־פיינט. אין הארצן אבער האבן זיי דעם חוצפה׳דיגן „זשיד" ניט ווייניגער פיינט געהאט ווי די אנטיסעמיטן און רעאקציאנערן.

אבער ניט בלויז ביי גוים איז דער נאמען גרינבוים געווען א קאמפס־לאזונג. אויך אויף דער אידישער גאס איז גרינבוים׳ס וועג שטענדיג באגלייט געווען פון קאמף און שטורעם. ער איז געווען א ציוניסט פון זיינע אינגסטע יארען. און ווען נח פרילוצקי האט אין ווארשע געשאפן זיין פאלקס פארטיי און האט כמעט דערגרייכט די מדרגה פון א פאלקס־טריבון, איז יצחק גרינבוים געווען דער מענטש, וואס האט די פאלקס פארטיי און איר לידער אפ־געווישט פון אידישן לעבן.

זיין קאמפס נאטור האט אבער אויך ניט געשוינט זיינע אייגענע אידייען־חברים. די גאליציאנער ציוניסטן דר. רייך און דר. טאן זיינען דורך גרינ־בוים געשטעלט געווארן אין שאטן. און ער איז אויך געווען אויף די ציוי־ניסטישע קאנגרעסן דער הויפט־קעמ־פער קעגן דר. חיים ווייצמאן.

גרינבוים איז געווען געוואוינט צו זיגן אין קאמף. נאר דעם קאמף קע־גן ווייצמאנ׳ען האט ער ניט געוואו־נען.

אין יענע צייטן איז נאך ניט גע־ווען קיין קאנגרעשאפט צווישן די אלגעמיינע ציוניסטן און דער מפא"י.

אין יענע יארן זיינען בן־גוריון און שפרינצאק און קאפלאנסקי און אנדע־רע געווען ווייצמאנ׳ס געטרייע נאכ־פאלגער און תלמידים. נאר ער, גרינ־בוים, האט ניט אנערקענט ווייצמאנ׳ס אויטאריטעט.

שטענדיג אין איש ריב ומדון, האט אבער גרינבוים זיך אויך דערווארבן אנערקענונג און אכטונג ביי זיינע קעג־נער און אפילו פיינט.

מ׳האט געוואוסט, אז ער מיינט עס ערנסט און אז ער גלויבט אליין מיט׳ן גאנצן הארצן אין זיינע אידעאלן.

איצט איז ער געבליבן ווי א גענע־ראל אן זיין ארמיי — א טראגישע פיגור. ער האט געקענט מאכן א קא־ריערע אין ישראל. בעת די וואלן צו דער ערשטער כנסת האט אים בן־גוריון געבעטן צו זיין דער אויספאר־טייאישער קאנדידאט אויף דער מפא"י ליסטע.

גרינבוים האט דעם פארשלאג אפגע־ווארפן. ער קען ניט שפילן די צוויי־טע פידל. ער מוז זיין דער פירער. אבער ווען עס איז געקומען די גרויסע טראגעדיע פון פוילישן אידענטום האט ער, גרינבוים, דערזען, אז ער איז געבליבן **א פירער אן מאסן**. זיינע אנהענגער זיינען אומגעקומען אין היט־לער׳ס קרעמאטאריומס און טויט־לא־גערן.

ער האט געקענט איצט זיין אויך דער לידער פון די אלגעמיינע ציוניס־טן אין ישראל, אבער מיט זיינע חברים דא אין ישראל האט ער ניט געקענט זיך צוזאמענלעבן און צוזא־מענארבייטן. ער האט אויך מיט די פראגרעסיווע ציוניסטן ניט געפונען קיין געמיינזאמע שפראך.

זיינע נאענטסטע פריינט און תלמי־דים האבן אים פארלאזט. משה סנה, זיין בעסטער שילער איז געווארן דער פירער פון מפ"ם. אנדערע זיינע אר־בעטער צו דער מפא"י, און גאר אנדערע האבן זיך געפונען אן ארט ביי די אל־געמיינע ציוניסטן אדער ביי די פרא־גרעסיווע און דערמאנען בלויז מיט בענקשאפט די אמאליגע גוטע גרינבוי־מישע צייטן.

ער איז געבליבן בלויז מיט צוויי אלטע גרענאדירען: דער געוועזענער פוילישער סענאטאר משה קערנער און דער געוועזענער פוילישער דעפוטאט אפאלינארי הארטגלעס. ביידע פארנע־מען רעגירונגס־פאסטן און פירן א שטיל צוריקגעהאלטן לעבן.

הארטגלאס׳ן האב איך ניט געזען בעת גרינבוים׳ס רעדע, אבער דער אל־טער ערליכער און נאך וויטער הומאר־פולער קערנער איז געזעסן אויף זיין שטול און ניט אראפגענומען זיינע אויגן פון זיין רבי און פריינט.

און דאכט זיך, אז ער, משה קער־נער, איז געווען דער **איינציגער** אין זאל, וואס האט פארשטאנען זיין רבי און געוואוסט וואס ער וויל.

גרינבוים האט געפילט, אז דער קאנ־גרעס פארשטייט אים ניט. האט ער געפרואווט דורכברעכן די וואנט פון גלייכגילטיגקייט און דערמאנט די גרויסע עפאכע פון בראנדייס׳ן אין ציוניזם.

די אמעריקאנער האבן זיך געפילט געשמייכלט און אפלאדירט. אבער פארשטאנען וואס ער וויל האבן זיי פארט ניט. ער האט דערמאנט אויך סילווער׳ס א ווארט, וועלכער האט גע־זאגט, אז ער קומט ניט באזעצן זיך אין ישראל, ווייל רבנים זיינען דא גע־נוגג. איז וואס־זשע דארף מען נאך א ראביי? נו, האט טאקע גרינבוים איינגעלאדען די רעפארם ראביים קיין ישראל כדי אנהייבן דא א רעפארם באוועגונג, ווי אין דעם פעלט אין ישראל, חלילה, מחלוקות׳ן...

די מזרחי דעפוטאטן־דעלעגאטען האבן אפילו ניט געהאלטן פאר נוי־טיג צו פראטעסטירן און די אנדערע האבן בלויז געשמייכלט.

דר. נאלדמאן איז געזעסן ביים פרע־זידיום־טיש און געקוקט אראפ פון דער הויך צו זיין אמאליגן לידער און פריינט און ניט רעאגירט ווען גרינ־בוים האט אויך אים פארטשעפעט...

די פארזיצערין מרס. עפשטיין קלאפט מיט׳ן האמער, אז אנזאג צום רעדנער אז ער דארף ענדיגן. גרינ־בוים דרייט זיך אויס צו איר און זיין אמאל הערשעריש שטים קלינגט ווי א געבעט: „לאזט מיך, ס׳איז דאך מיין לעצטע רעדע..."

די דאזיגע עטליכע ווערטער האבן מיך אויפגעציטערט. איך האב אין דעם מאמענט דערזען פאר זיך דעם לעצטן פוילישן איד, וואס זינגט אויס זיין שוואנען געזאנג.

גרינבוים גייט אראפ פון דער טריבונע און דער קאנגרעס שענקט אים ווידער א שוואכן אפלאוז.

די צייט פון פוילישן פירער איז פאריבער.

דער פירער פון דער נייער צייט

צומארגנס, דאנערשטאג אין אוונט, האט דער פירער פון דער נייער צייט, דר. אבא הלל סילווער, באהערשט דעם קאנגרעס ניט דערפאר בלויז, וואס ער איז א גרויסער רעדנער, נאר ווייל אמעריקע איז איצט דער צענטער.

גאנץ ירושלים איז געקומען הערן סילווער׳ן, און ווי אזוי דער עולם האט זיך אריינבאקומען אין זאל טראץ דער באגרעניצטער צאל איינטריט קארטן, בלייבט א סוד צווישן די ירושלים׳ער אידען און די ארדנונגס־היטער.

סילווער איז געווען אין זיין בעסטער פארם, און ער האט באוויזן מיטצור־רייסן דעם עולם. זיין רעדע איז פיל מאל איבערגעריסן געווארן מיט לאנגע אפלאדיסמענטן, און בעת זיין רעדע איז טאקע קלאר געווארן נאכ־אמאל, אז דער אמעריקאנער איד האט איבערגענומען די פירענדע ראל אין אידישן לעבן—די ראל, וואס האט פאר׳ן לעצטן וועלט־קריג דערפילט דער פוילישער איד.

און סילווער האט זעהר קלאר גע־מאכט די שטעלונג פון אמעריקאנער

cont. on next page

COMPROMISE SOUGHT ON ZIONIST ISSUE

NYT 8-26-51

Jerusalem Conference Brings Two Groups Closer Together

By SYDNEY GRUSON

Special to THE NEW YORK TIMES.

TEL AVIV, Aug. 25—For half a century, from the founding of the World Zionist Organization to the establishment of the State of Israel, zionism was an easily definable and easily understandable political concept. It had as its aim, in the words of the Basle program drawn up at the founding of the Congress in 1897 under Dr. Theodor Herzl, the establishment of a home for the Jewish people in Palestine. Means to accomplish this, such as the promotion of settlement in Palestine, were laid down at Basle.

With the establishment of the State of Israel—the fulfillment of Herzl's vision—a new role has had to be found for organized zionism and a new relationship evolved between the state and the movement abroad. This is what the twenty-third Congress of the World Zionist Organization, now meeting in Jerusalem, is attempting to do. The most important of Israel's leaders, particularly Prime Minister David Ben-Gurion, would still, if possible, reduce the movements or activities essentially to fund-raising to aid in overcoming the tasks confronting Israel, particularly reception, settlement and absorption of hundreds of thousands of immigrants.

Aid From Abroad

But only 1,300,000 of 11,000,000 Jews in the world live in Israel. Without continued help from the Jews abroad it is recognized here that immigration would have to be severely restricted and development drastically curtailed.

Essentially the conflict that the Congress is trying to resolve is how much of a say in the development of Israel the Zionist movement outside the country should be entitled to in return for its economic aid.

Until the establishment of the State of Israel, the World Zionist Organization was regarded as the representative of the Jewish people in so far as their efforts to create a homeland were concerned. The British mandate in Palestine provided for the recognition of an appropriate Jewish agency to cooperate with the administration of Palestine in matters affecting the Jewish national home and designated the Zionist Organization as such an agency.

For all practical purposes the Jewish Agency that formally evolved under that name was identical with the World Zionist Organization. As such, the W. Z. O. was for Jews, if not for the British mandatory administration, the final authority. It decided on immigration policies, collected and spent vast sums on settlement, colonization and development of the land and prepared the skeleton of the Government in its various departments that took over the administration of "Jewish Palestine" on the evacuation of the British.

This power and authority was divided equally between two sections of the agency, one operating in Palestine itself and the other in the United States. The latter section had been formed and granted equal powers because of the emergence of American Jewry as the largest, wealthiest and most powerful single Jewish community in the world. It was from the United States that most of the funds were raised to settle oppressed European Jewry in Palestine, and when the United Nations considered the Palestine question at the session that resulted in the resolution favoring partition of Palestine, it was the chairman of the American section, Rabbi Abba Hillel Silver, rather than the Jerusalem chairman, David Ben-Gurion, who argued the case for the Jews.

RABBI SILVER

The New York Times

In the circumstances then prevailing, Ben-Gurion and his supporters say, this was fair enough. But with establishment of the State of Israel and assumption of responsibilities of statehood by Jews, only Israelis could speak for Israel.

To Ben-Gurion zionism's fulfillment lay in establishment of the state—not just by the proclamation of May 14, 1948, but in the victory of the military struggle against the Arabs. The proper course for a Zionist, he believed, was to come and settle in Israel, and if he were not prepared to do this he ought not to ask for a voice in the country's affairs, although as a Jew he ought to continue the financial support of the fledgling state.

He never quite said it openly, but he implied that the creation of the state provided American Jews—and the conflict was almost entirely with American Zionist leaders—with a place of refuge should they ever need it.

Israel, Ben-Gurion told the Congress, was different from all other states in one vital aspect: It was a country not just for its citizens but "for the whole Jewish people, for every Jew wherever he may be who chooses to live in his homeland, who chooses Israeli independence in preference to a life in the Diaspora"—the outside world.

Ben-Gurion's insistence on drastically curtailing the role of the Zionist movement has political as well as ideological reasons. The power of the world Zionist movement is concentrated in the United States, and the Zionist Organization of America has identified itself with the most powerful of the Israeli political parties in opposition to Ben-Gurion—the Right or General Zionists.

Opposition to Ben-Gurion within the Zionist movement, centered around the forceful personality of Rabbi Silver, puts its case briefly and simply. In Dr. Silver's words, it is "no taxation without representation." Zionists abroad, and particularly American Zionists, ought to have a voice in how the funds they collect are to be spent.

Authority Sought

Translated into practical terms this, of course, means a measure of authority over immigration, the rate and sources of economic development and inevitably Ben-Gurion's people believe this would have a political effect as well.

He also asked that the Government should channel all its requirements from Jews abroad through the Zionist Organization. This was aimed at Ben-Gurion's support of non-Zionists in fund-raising appeals—the immediate issue on which Rabbi Silver resigned as chairman of the American Section of the Jewish Agency.

The outcome of the conflict must be a compromise. Both sides have agreed that the tremendous difficulties ahead of Israel make it imperative for Zionists to remain organized and to undertake the specific tasks assigned to the movement by the Government.

As for the definition of zionism, the Congress Executive has submitted a draft, reading: "Zionism aims at the redemption of the people of Israel through the ingathering of its exiles in Palestine and the consolidation of the State of Israel." This does not bind American Zionists to consider that all Jews outside Israel must emigrate here, nor does it oppose those who believe that zionism should strive to concentrate the overwhelming majority of the Jewish people in Palestine.

Neither the definitive future of zionism nor the relation of Jews abroad to Israel will be settled at this Congress. By mutual consent, the various groups, it is expected, will have agreed to postpone the issues until the immediate economic and political problems confronting Israel have been overcome.

18

און שטאלץ איר לעבן. נאט צעברע דאס געווערקצייג מיט וועלכען ער כ זיין ארבייט. א ליכט וואס ברענט ב נאכט, לעשט מען אויס ווען די זון שיינט אויף. די פראגע אבער איז צי האט שוין די זון אויפגעשיינט און מיר האבען שוין מער ניט וואס צו טאן?..."

גאלדע מייערסאן, די ארבייטס־מיניסטארשע, איז איינע פון די בעסטע מאפא"י׳שע רעדנער און פאלעמיקער און זי האט גלייך געגעבען סילווער׳ן אן ענטפער.

סילווער האט גערעדט ענגליש און מייערסאן אידיש, און די מפא"י מענשען האבען איר רעדע פיל מאל איבערגעריסען מיט שטורמישע אפלאדיסמענטען.

מרס. מייערסאן האט אין איר ענטפער ניט געקענט אויסמיידען פערזענליכע מאמענטען און פארגעווארפען סילווער׳ן, אז ער חבר׳ט זיך מיט די רעאקציאנערען רוקח און ספיר און האט אפנים דערביי פארגעסען, אז ערשט מיט א האלב יאר צוריק האט זי אין נאמען פון בן־גוריון׳ען גאר שטארק געבעטען דעם רעאקציאנער רוקח אריינצוטרעטען צוזאמען מיט איר אין דער רעגירונג.

גאלדע מייערסאן האט מיט איר ענטפער געוואלט פארמיידען, אז דער קאנגרעס זאל גיין שלאפען מיט סילווער׳ן.

דאס האט זיך אבער איר ניט איינגעגעבען. שפעטער ביינאכט איז דער עולם נאך געשטאנען אין די שטילע ירושלים׳ער נאכטען און אין די שמועסן האט זיך כסדר געהערט דער נאמען פון סילווער׳ן.

דער פירער פון היינט איז ניט רעגינירט, ווי עס איז געווען דער פירער פון טראגישען נעכטען.

— ששש... דער אלטער רעדט איצט תכלית מיט׳ן הפועל המזרחי, און בסוד זאג איך אייך, אז האלענדער וועט זיין האנדעלס־מיניסטער. איך פארשטייט, די קאמבינאציע: דער מזרחי יא, און פינקאס בלייבט אינערהיים...

זיי ארבייטען נעבען שווער און ביטער די שרכנים, זיי לויפען פון איין גרול צום אנדערן, שושקען זיך און סור׳ען זיך און יעדע שעה ווערט געבוירען א נייע קאמבינאציע און א פרישער שידוך, און די פראקציעס האלטען אפ בעראטונגען און שמועסן זיך אפ אויף א געהיימע באגעגענישען. קורץ—עס קאנגרעסעוועט זיך!

cont. from p. 17

איר: "מיר ווילען גארנישט פאר זיך מיר ווילען בלויז העלפן ישראל. לאזט זשע אייך העלפען, שטערט אונז ניט אין דער הילף, וואס מיר ווילען אייך געבען."

און נאך איין זאך האט סילווער זעהר קלאר געזאגט: "ישראל איז נאך דערווייל קליין און שוואך אקעגען דעם גרויסען און שטארקען אמעריקאנער אידישען צענטער און דעריבער זאלען די ישראל פירער געדענקען, אז זיי נויטיגען זיך אין אונזער הילף און ניט פארקערט."

ער האט גערעדט מיט פאטאס און לאגיק און דעראבערט מיט שטורם דעם קאנגרעס.

נאך כאראקטעריסטישער איז פאר מיר געווען די רעאקציע פון דער גאלעריע, פון די פשוט׳ע צוהערער און געסט, וועלכע האבען געהאלטען אין איין אפלאדירען דעם רעדנער.

סילווער האט געהאלטען זיין רעדע נאך דער "פארטי". וואס דער פרעמיער האט געגעבען פאר׳ן קאנגרעס אין דעם "רויזען־גארטען".

צו דער "פארטי" זיינען געקומען די פארשטייער פון אלע פארטייען אויך פון מפ"ם און חירות.

די אמעריקאנער געסט האבען געהאלטען אין איין פאטאגראפירען דעם ישראל פרעמיער און זיין פרוי און זעהר גוט פארבראכט.

געווארפען האט זיך אבער אין די אויגען סילווער׳ס און ניומאנ׳ס אפוועזענהייט און די יודעי חן האבען דערפון ארויסגעטראגען, אז דאס גלעזעל טיי האט ניט געגעבען קיין רעזולטאט און עס איז נאך ווייט פון אן אויסגלייך מיט די אלגעמיינע ציוניסטען.

דאס האט נאך מער פארשטארקט דעם אינטערעס צו סילווער׳ס רעדע און מ׳האט דערווארט א שטארקען קאמפס־אנזאג.

סילווער האט זיינע צוהערער ניט אנטוישט, אבער דערביי איז ער אויך געווען פארזיכטיג ניט פערזענליך אנצוגרייפען בן־גוריון׳ען און די אנדערע מפא"י פירער.

"צי האט די ציוניסטישע באוועגונג ערגרייכט שוין איר ציל?" האט ער געווארפען אין זאל אריין די פראגע. "אויב יא, זאל די ענדיגן מיט כבוד

ELECTED BY ZIONISTS

Dr. Israel Goldstein

Conway

Aug 28, 1951

NEW YORKER HEADS GENERAL ZIONISTS

Rabbi Goldstein Re-elected to World Post at Jerusalem—Congress Set to Adjourn

Special to THE NEW YORK TIMES.

JERUSALEM, Aug. 27—Rabbi Israel Goldstein was re-elected today president of the World Confederation of General Zionists, and Mrs. Rose Halprin and Dr. Emanuel Neumann vice presidents. They are all from New York. Rabbi Goldstein's supporters also control the executive body.

Internal Mizrachi agreement was reached, with the Mizrachi party in the United States to get representation in all Zionist organs in proportion to their strength.

The Zionist Congress will adjourn here this week without agreement on a new formulation of Zionism's aims. Because of the conflict between the Israelis' and the Americans' views on this issue, the twenty-third congress will merely note that the tasks of Zionism are to strengthen the state of Israel and foster the unity of the Jewish people.

Official Zionist policy will thus remain as set in the Basle program of 1897, generally regarded as obsolete since the State of Israel was created.

Deadlock Over Zionist Aims

The deadlock over the Zionists' aims stemmed from the fact that some United States delegates, particularly the members of Hadassah, the women's Zionist Organization of America, were motivated by a desire to help Jews in distress to go to Israel, while most others associated the present mass immigration with fulfilment of the Biblical prophesy, the "gathering in of exiles" and "redemption of the Jewish people."

To avoid antagonizing the United States delegates, the Israeli delegates agreed to exclude the principle of "redemption of the Jewish people" and substituted the conception of "unity of the Jewish people." They agreed also to soften the proclamation by designing "tasks" rather than "aims."

On the other fundamental problem, the status of the Zionist movement and its relationship with the Israeli Government, the differences between the supporters of Premier David Ben-Gurion and Rabbi Abba Hillel Silver had been bridged. Mr. Ben-Gurion had earlier offered special legal status for the movement only in Israel while Rabbi Silver argued that the status was needed primarily abroad.

The resolution coming up for a vote, probably tomorrow, would cite the necessity for according the world Zionist movement a recognized position as the representative of the Jewish people in all matters concerning organized participation of the Jews outside Palestine in the development and reconstruction of the country and the rapid absorption of immigrants.

The resolution further says: "In all matters concerning activities in support of the State of Israel among the Jewish communities in the Diaspora, the State of Israel must act in consultation and coordination with the World Zionist Organization."

Silver's Demand Satisfied

This clause satisfied Rabbi Silver's demand that the Zionist Organization serve as the channel for all aid to Israel from the Diaspora.

The plenary group went into session again tonight and unanimously adopted a resolution urging the Zionist executive to take steps to assure continued mass immigration to enable the Jewish population to reach the 2,000,000 mark before the next Congress, three years hence.

Government to "continue with efforts regarding the migration of Jews from the U.S.S.R., especially those with relatives in Israel."

Meanwhile the threatened split in the World Confederation of General Zionists was averted. The confederation, of which the Zionist Organization of America is a member, was divided on the question of identification with the General Zionists party or the Progressives party in Israel.

מליאת הקונגרס חידשה דיוניה

Haaretz 8-27-51

השלב השני והמסיים של עבודת הקונגרס הציוני הכ"ג, שלב הדיון בהצעות הועדות וקבלת ההחלטות המחייבות את ההנהלה הציונית ואת הועד הפועל הציוני, התחיל אמש עם התחדש הישיבות בשעה 9 בערב, כאשר יושב ראש הישיבה הודיע עם פתיחתה, כי לראשונה יוגשו להצבעה החלטות ועדת ההתיישבות על פעולות ההתיישבות החקלאית בארץ ב־3 השנים הקרובות, עד כנוס הקונגרס הציוני הכ"ד.

ההצעות, שהוגשו להחלטה, כוללות 18 פרקים קטנים ועיקרן סובב על ההחלטה הכלולה בפרק א׳ האומרת:

התפקיד העומד בפני התנועה הציונית והמדינה הוא להמשיך במלוא המרץ את קיבוץ הגלויות ולהגיע בשנים הקרובות לאוכלוסיה של 2 מיליון נפש. ממדי עליה אלה מחייבים את יישובן של 50.000 משפחות חקלאיות נוספות בשנים הקרובות, כדי לספק המזון לאוכלוסיה זו.

"צרכי הבטחון של מדינת ישראל ואיכלוסם של אזורי הארץ השונים, בעיקר איזור הנגב, מחייבים אף הם לבנות כ־500 ישובים חקלאיים חדשים בתקופת השנים הקרובות".

תישמר זכות ההגדרה של המועמדים להתיישבות

את ההחלטות להצבעה הביא יושב ראש הועדה, מר חזני ("הפועל המזרחי"). לפני שהתחיל בקריאת ההצעות שהוסכם עליהן פה אחד בועדת ההתיישבות, עמד על רוח הדיונים, שהביאו לנסוח ההצעות האלה וקבלתן. אמנם היו חילוקי דעות וויכוחים, אלם לבסוף היתה דעת כולם מאוחדת. בהדגשה עמד מר חזני על הפרק האחרון במסכת ההחלטות של הועדה, האומרת:

"הקונגרס מכריז, כי כמו בעבר כן גם להבא, תישמר במילואה זכות ההגדרה החפשית של המועמדים להתישבות. כל יהודי זכאי לבחור לעצמו — לפי רצונו החפשי — את הצורה ההתישבותית, החברותית והארגונית הרצויה לו".

הפרק הראשון של ההחלטות דן בהתישבות החקלאית במלחמת השחרור ותפקיד הישובים היהודים בהגנת הארץ ושחרורה. כשהזכיר את קרבנות המגינים, שנפלו חלל במערכת ההגנה, וכן את הישובים שנחרבו על ידי האויב, ובכללם כפר עציון, משואות יצחק, רבדים, עין צורים, בית הערבה, עטרות, נוה יעקב וכפר דרום, שגם נקרעו מן המדינה, קם כל הקונגרס על רגליו לכבד את זכרם.

301 משקים מקונגרס לקונגרס

בין החלטות, צויינו התישבות הישנה וההתישבות החדשה במדינה. צויין, כי עד הקונגרס הכ"ב הוקמו 272 משקים חקלאיים ומאז ועד עתה נוסדו 301 משקים. כל אלה מהווים גורם חשוב לקליטת העליה. אולם

החקלאות עדיין רחוקה מלספק את צרכי הישוב במזונות ויש הכרח לכוון את כל המאמצים להרחבת רשת החקלאות בארץ.

פרקים מיוחדים הוקדשו בהחלטות לענייני מפעלי ההשקאה, ההתישבות בהר, הנגב, משקי הים, וסעיף מיוחד מדבר בהוקרה על התחלת הפעולה להקמת מושב דייגים באילת.

בין השאר הובעה הדרישה לשיפור השיכון בחקלאות ולהשוותו לתנאי הדיור המקובלים ביתר השיכונים בארץ.

ברכה מיוחדת הובעה למפעל ייבוש החולה על ידי קרן הקיימת, שנתקבלה במחיאות כפיים. כן וחבר על הרכבת מסר "פאז"א" (החברה הארצישראלית להתיישות חקלאית) וכן על מפעלי "ראסקו" ו"יכין" לארגון מתישבים בעלי אמצעים עצמאיים.

כן נתקבלה בברכה הקמת "בנק ישראל לחקלאות" על ידי ממשלת ישראל והוטל על ההנהלה הציונית למצוא את הדרך הנאותה לשיתוף הפעולה עם המוסד החשוב הזה.

כאמור, נתקבלו כל ההצעות האלה פה אחד ללא התנגדות. רק בנוגע לסעיף הראשון של פרק ב׳, שבו צויינו בהוקרה פעולות ההיחלצות של "הנוער החלוצי" והחיילים המשוחררים משרות צה"ל ופלמ"ח, שנחלצו ליסוד 111 ישובי ספר ו"משלט", נמסרה הרצה מאת ד"ר יוניצ׳מאן (רביזיוניסטים — "חירות"), שסיעתו לא תצביע בעד סעיף זה.

תחילה נקראו ההצעות פרק־פרק והצביעו על כל פרק לחוד. אחר כך הודיע מר י. שפרינצק, שאפשר לקרוא את כל הפרקים כאחד ולהצביע בסיום הקריאה.

נתמנו תושבי המשרות המשפטיות הגבוהות

הקונגרס החליט אמש בישיבתו, מיד לאחר קבלת ההצעות של ועדת ההתיישבות, לאשר את שלושת המועמדים למשרות המשפטיות הגבוהות ביותר של ההסתדרות הצונית, שהובאו לפניו לאישור על ידי מר שזר מטעם הועדה המתמדת.

אושרו ד"ר אהרן בארט כאב בית דין הקונגרס, ד"ר משה זמורה כאב בית דין הכבוד של ההסתדרות הציונית ומר פנחס רוזן, שר המשפטים של מדינת ישראל, כעורך דין הקונגרס. ההחלטה נתקבלה בתשואות. רק מפ־

בין ספסלי הצירים האמריקאים נשמע קול בודד, שתבע מינוי שופט מבין אנשי אמריקה, אך קולו נבלע בתשו־

ברוב גדול החליט הקונגרס — לפי הצעת ועדת ההסברה, שבשמה הופיע היו"ר שלה מר א. רמבה ("חרות" הצ"ר, ישראל), על הקמת מוסד מרכזי למודיעין, הסברה ותעמולה, שבו יתמזגו המחלקות המקבילות של הסוכנות, הקק"ל וקה"י.

בראש המוסד יעמדו שלושה אנשים — אחד מטעם הסוכנות ושתי הקרנות, ואילו את הפעולה המיוחדת של הקרנות בשטח התעמולה וההסברה ינהלו הנהלותיהן באורח נפרד, אך תוך תיאום דם המוסד המרכזי. על ההנהלה הציונית לדאוג לתיאום פעולות ההסברה והתעמולה של כל מחלקותיה באמצעות המוסד המרכזי.

הצעת מפ"ם, שאותה נימק מר ת. ויינטרויב, להסתפק לעת עתה בהקמת ועדת תיאום — נדחתה.

בדיון צויין בצער, כי החלטות הועד הפועל הציוני בדבר מיזוג מחלקות ההסברה השונות, טרם הוגשמו. כמו כן נודע, כי הקק"ל לא הסכימה להצעות הועדה בדבר איחודן של פעולות ההסברה והתעמולה.

הקונגרס הביע סיפוק מלא על פעולות "קול ציון לגולה" ומחייב את ההנהלה להרחיב שירות זה.

עם פתיחת ישיבת הערב, הספיד היושב־ראש, מר י. שפרינצק, את הנביהמדה בן־יהודה, מאנשי העלייה הראשונה ושכל חייה הקדישה למימוש מפעל חייו של בעל המנות, אליעזר בן יהודה. אחר כך הספיד היו"ר את מנחם גנסין, איש העליה השניה, מחלוצי הבמה העברית ואשר חי כל רגע מחייו עם היצירה העברית. מ. גנסין יישאר שם יקר בתולדות התיאטרון העברי בארץ.

הקונגרס יתכנס היום רק אחה"צ

הבוקר יתכנסו שוב כל הועדות, שטרם גמרו את עבודתן. כמו כן יתכנסו "האיחוד העולמי" והקונפדרציה העולמית של הציונים הכלליים, כל הישיבות האלה יתקיימו בבית הכרם.

מליאת הקונגרס תתכנס היום בשעה 3.30, לשם הדיון בדו"חות של הועדות. הקונגרס יינעל מחר בלילה.

יתכן, כי ועדת הכספים והכלכלה תציע לקונגרס לוותר על קבלת תקציב ולהטיל תפקיד זה על הועד הפועל הציוני.

אות הרמות.

מר שזר הודיע, שלפי התקנון על הקונגרס לבחור ב־3 חברי בתי הדין הגבוהים של ההסתדרות הציונית והם יצרפו אחר כך בסיוע הועדה המתמדה, את שאר חברי בתי הדין.

הנואם דיבר בשבח המועמדים שנזכרו לעיל. הוא צוין, שאותם האנשים שנבחרו קודם על ידי ההסתדרות הציונית למשרות אלה, עבו עם התנועה ועם הקמת המדינה הוטלו עליהם משימות חשובות. דבר זה אישר, הדגיש הנואם, כי התנועה בחרה באנשים המתאימים לתפקידים אלה.

מר שזר הזכיר את דברי ד"ר בארט, במסרו דין וחשבון בישיבה השניה של הקונגרס על עבודות בית הדין, על הקשיים המרובים הרובצים עליו כאב בית־דין. על כן הוחלט למנות לשלושת אבות בית דין אלה, לכשייבחרו, גם סגנים שיוכלו למלא את מקומם. 3 המועמדים החדשים שימשו עד עתה במשרות אלה והם יבחרו גם להבא.

עידוד הקליטה

על דיוניה והצעותיה של ועדת הקליטה הירצה היו"ר שלה, מר ב. לין (מפ"ם, ישראל). כל הצעותיה נתקבלו פה אחד וללא ויכוח. הן נוגעות לקווי הקליטה, שירותים לעולה, טיפול סוציאלי וטיפול מיוחד בעסקנים הותיקים שבין העולים. לשם הקלת מצבם הקשה של העולים בעלי מקצועות חפשיים שבגיל 50 ומעלה, חייבים הקונגרס ואף הסוכנות להעסיק במוסדותיהם אחוז מסויים של עולים חדשים, שהם למעלה מגיל 50, ולהשפיע בכיוון זה גם על המוסדות הממשלתיים והמוניציפליים ועל המפעלים הפרטיים.

בשם הועדה הביע היו"ר את המשאלה, שהכנסת תתיקק חוק להטלת חובה כללית כזו. שאלה זו לא נכללה בהחלטות הקונגרס, מאחר שחוק ממלכתי ידכה ויחייב את כל האזרחים הישראליים, ואין ברשות הקונגרס לפנות אל מדינת ישראל בדרישה כוללת הורגת מגדר תפקידי הקליטה.

למען עידוד פיזורם של העולים על פני הארץ כולה, מחייב הקונגרס מתן זכויות יתר בכל המעולות לעולים המשתכנים בשטחים המרוחקים מן הערים הגדולות.

מוסד מודיעין מרכזי

ZINS

שרות המודיעין הציוני • ציוניסטישער אינפארמאציע דינסט

ZIONIST INFORMATION SERVICE

41 EAST 42nd STREET • NEW YORK 17, N. Y. • MUrray Hill 2-3205

צינס

Zionist Organization of America
BENJAMIN G. BROWDY, President

Committee on World Zionist Affairs
DR. ABBA HILLEL SILVER, Chairman

26/8/51

HOW THE WORLD CONFERENCE OF GENERAL ZIONISTS IN JERUSALEM WAS BROKEN UP

Demand for the admission of the Israeli General Zionist Party - Progressive minority tries to dominate Conference - How the Progressives split the Conference.

Special correspondence from Jerusalem
By Israel Ben - Menachem

JERUSALEM (ZINS) - The long-awaited Conference of the World Confederation of General Zionists, which opened here in the Youth Village of Haoved Hazioni in the Katamon section of Jerusalem, was broken up by the Progressives when they saw that they could not maintain their artificial majority by the maneuver of excluding the delegates of the Israeli General Zionist Party.

After Dr. Israel Goldstein opened the Conference with a short address, Joseph Serlin, a Vice President of the Confederation, moved that prior to proceeding to business the Conference admit 60 delegates of the Israeli General Zionist Party. In order to understand why this motion was moved it is necessary to recall some events in recent General Zionist history. Since the Confederation has no written constitution and there is no prescribed method of electing delegates to a World Conference, the Executive of the Confederation passed a resolution to consider as delegates to the Conference all General Zionist delegates to the Zionist Congress as well as all General Zionist members of the Jewish Agency Executive and the Zionist Actions Committee. But long after this decision was made, the General Zionist Party of Israel refused to participate in the Israeli elections for the Zionist Congress on the grounds that these elections were held without voters' registers, contrary to the express provisions of the electoral law. Thus, through an unforeseen technicality, the General Zionists of Israel remained without delegates to the Conference. The sole purpose of Serlin's motion was to fill this gap.

The World Conference of General Zionists has no direct connection with the Zionist Congress. In fact, the Conference should have taken place a long time ago. But for reasons of practical convenience (primarily to spare the delegates the trouble of two separate trips) the Conference was convened on the eve of the Congress. It was therefore expected that the question of admitting an appropriate number of delegates from the Israeli General Zionist Party would be settled within a matter of minutes as a pure formality. Surely, a World Conference must be composed of delegations from every national organization, and just as surely the size of each delegation must be proportional to its strength. The original idea of using the Congress delegations as Conference delegations was to insure such an arrangement in the most economical and efficient manner.

- more -

LONDON TIMES
8-29-51

Zionism in Zion

Like the Congress Party in India and the Muslim League in Pakistan—though this time from outside a new State—the World Zionist organization now faces the difficulty of adjusting relations with its own independent creation, Israel. The twenty-third World Zionist Congress in Jerusalem has to make critical decisions which will profoundly affect both its own future and its capacity to reconcile international Zionism with the Zionist nation. In making the new State possible, American Jewry played the lead among the communities of the Diaspora; its spokesmen were in a very real sense the "Government in exile" of the Jewish nation; and it looks now for special recognition in Israel.

The debt is large. The Jews of America had striking success in winning the support of Washington. Their tireless energy brought to birth the United Nations resolution commending a Jewish State in Palestine. Their political pressure secured instant recognition of Israel by the Government of the United States. They gave financial and material support to Israel's struggle against the Arabs; they mobilized world opinion so deftly that even now the cause of the Arabs finds few supporters among the western peoples. They have chiefly found the funds without which the Israeli Government could not even have undertaken, let alone have carried through, the settlement and absorption of hundreds of thousands of Jewish immigrants. It is not surprising that a group among them, of which Dr. Silver is the most distinguished representative, holds that the Zionists of the world outside should have the right of partnership with the Government of Israel in distributing the money raised by the Zionist organization and a substantial share in shaping Israeli policies.

Natural though it is, the claim fits awkwardly with Israel's independence. It is hard to see how the citizens of Israel can be expected to share with those who live abroad the responsibility of shaping the future of their country. The issue has a shrewd bearing on Israeli politics. American Zionism is predominantly to the right, while the Israeli people by returning the Mapai Party as the strongest group to Parliament in the last elections, have shown preference to that extent for moderate Socialism. The influence of American Zionism would help the right-wing General Zionist Party, which won only twenty seats in the elections against Mapai's forty-five.

Mr. Ben-Gurion opposes Dr. Silver's claim. As Israel's first Prime Minister, who has again been asked by President Weizmann to form a Cabinet, he holds that the Government of Israel, elected by and responsible to the Israeli people, ought not to share its responsibilities even with so influential a body as the executive of the World Zionist organization—although he has offered this body diplomatic status on Israeli territory. As the leader of Mapai, he looks with no favour on an intervention that would encourage a rival party.

It is vital to the best interests of Israel that there should be the closest possible bond between Israel and the Jewish communities outside. The Government of Israel cannot dispense with the generous help of the Jewish communities. No less, world Zionism, and especially its American leaders, have to accept the independent existence of Israel with a Government owing first duty to its own people. The Jews who are now Israeli citizens and the Jews who live as citizens of other countries are equally concerned that Israel shall survive and prosper; both have their part to play in bringing this about.

The concordat between the World Zionist organization and the Government of Israel will take time to shape. Meanwhile American Zionism would [illegible] slogans as "no taxation without representation" do not justify the claim to interfere with the financial policies of a State which even the most exigent Zionists are proud to recognize as wholly independent. Similarly Jews who have rallied to Eretz Israel must come to confess that there are good Jews who cannot sail away from the countries which they have helped

V:XXV pt.2

In these circumstances it was self-understood that the General Zionist Party of Israel, which is the second strongest political party in the Jewish State and one of the strongest General Zionist national organizations in the world, would participate in the Conference. It was simply unthinkable that a Conference of General Zionists could convene without the participation of one of its most powerful and influential components. The number of 60 delegates was calculated on a basis of comparison with the number of delegates of the Israeli Progressives. In view of the fact that the Progressives were represented at the Conference by 12 delegates it was only logical to allot the General Zionists at least five times as many. The General Zionists therefore requested 60 delegates although both in the municipal elections and the more recent elections to the second Knesset they polled almost seven times as many votes as the Progressives. It is worthwhile mentioning that before the Conference opened this request was considered favorably by many of the General Zionist delegations that came from abroad.

But after Joseph Zerlin made his proposal, Moshe Kol came out, in behalf of the Progressives, strongly against it. The reason was simple: for a long time prior to the Conference the Progressives had been spreading the rumor that they would control at least 70% of the votes at the Conference. Of course, this figure was only used for public relations purposes, to impress the General Zionists in the Diaspora. It now became clear that not only were the Progressives not in a majority, but that the recent successes of the General Zionists had reduced them to the status of an insignificant minority. In order to maintain the fiction of their great influence and power, the Progressives were now willing to use any means - and even to undermine the unity of the World Confederation.

Dr. Israel Goldstein suggested that before proceeding with the Conference, a Committee be elected to work out some solution to this crucial problem. His suggestion was supported by Israel Dunsky, President of the South African United General Zionist Party. The Progressives, however, opposed every move toward admitting the General Zionist delegates. Dr. Emanuel Neumann appealed to the delegates to admit the General Zionists and called for a vote. After some heated debate, when it began to appear that the Progressives might be defeated, they agreed to a Committee, which would try to work out a compromise. The members of the Committee were: Benjamin G. Browdy (ZOA), Shoshannah Persitz (Israeli General Zionists), Joseph Serlin (Israeli General Zionists), Moshe Kol (Israeli Progressives), Rose Halprin (Hadassah), Dr. Mateo Goldstein (Argentina), Israel Dunsky (South Africa) and Dr. Israel Goldstein as Chairman.

In spite of the strenuous efforts of ZOA President Browdy no agreement was reached by the Committee. Its deliberations were blocked by the Progressive stand that they were willing to permit a fraction of the 60 General Zionist delegates to participate and only on condition that the principle of majority rule be abolished for the duration of the Conference in favor of rule by unanimous votes. Consent to such a principle would of course mean the complete paralysis of the Conference as a functioning unit. This unusual proposal roused a great deal of indignation among the delegates, since it was such an open abandonment of democratic principles on the part of the Progressives who have always talked so long and so loud about their democratic beliefs. The Progressives absolutely refused to consider any compromise, although the General Zionist representatives announced their willingness to reduce their delegation from 60 to 35, for the sake of unity. This conciliatory gesture was rejected coldly.

The plenary session of the Conference was resumed later the same day, but Dr. Goldstein announced that since the Committee had not been able to arrive at an understanding the meetings would be discontinued till a new working formula could be found.

- more -

In this manner, Dr. Goldstein intended a move for which the Progressives had been eagerly waiting. At this moment, both Dr. Abba Hillel Silver and Dr. Peretz Bernstein rose from their seats and demanded that the Conference itself be allowed to decide on this issue. From all sides voices were raised in support of this suggestion. But Dr. Goldstein ignored the delegates and started to walk away from the Presidium table as though the meeting were closed. Joseph Serlin rose and made a statement that Dr. Goldstein had not consulted anyone on his decision to adjourn and called on the well-known Canadian Zionist leader, Samuel Zacks of Toronto, also a Vice President of the Confederation, to take the chair. But as soon as Mr. Zacks banged the gavel, the Progressives started to use force in order to carry through their intention of breaking up the meeting. Suddenly a group of some twenty odd young people of the Haoved Hazioni pushed its way to the Presidium, crying, "Get out of here We will not permit you to conduct your meeting in our hall." Simultaneously the microphone wires were cut and delegates who sat near the Presidium table were pushed around. If not for the calm composure of the members of the Presidium and a number of delegates this incident would have gone down in Zionist history as an unprecedented scandal.

In view of this incident, the Presidium adjourned the meeting and announced that no more meetings would take place in the Katamon School, but that the sessions would be continued at the King David Hotel.

That is how the Progressives broke up the World Conference of General Zionists at its very beginning. This is the manner in which the Progressives tried in vain to maintain their artifical majority by force and fraud. The proceedings of the meetings at the King David Hotel will be described in our next article.

WRHS ARCHIVES

* * * * * * * * * * * * * *

ZINS

שרות המודיען הציוני • ציוניסטישער אינפארמאציע דינסט

ZIONIST INFORMATION SERVICE

41 EAST 42nd STREET • NEW YORK 17, N. Y. • MUrray Hill 2-3205

ציינס

Zionist Organization of America
BENJAMIN G. BROWDY, President

Committee on World Zionist Affairs
DR. ABBA HILLEL SILVER, Chairman

27/8/51

GENERAL ZIONIST WORLD CONFERENCE IN SESSION WITHOUT PROGRESSIVES

Delegates from 18 countries participating - "Two parties in World Confederation impossible," says Silver - Progressive minority in separate caucus - Dr. Neumann's letter - Progressives evade unification offer.

Special correspondence from Jerusalem
By Israel Ben Menachem
(2nd article)

JERUSALEM (ZINS) - After the Conference of the World Confederation of General Zionists which started in the Katamon Youth Village was broken up by the Progressives, as reported in our previous article, the meetings were resumed late in the evening in the hall of Jerusalem's largest hotel, the King David. Despite vigorous efforts, the Progressives failed to win over any considerable number of delegates from abroad to their side, and the sessions at the King David were attended by delegates from 18 countries - representing an overwhelming majority of the World Confederation of General Zionists. Among the participants were, of course, the 60 delegates of the Israeli General Zionist Party, as well as the delegations from the United States, Canada, France, Mexico, Brazil, Chile, Uruguay, Switzerland, Belgium, Italy, Sweden, Afghanistan, Australia, Tangiers, Casablanca and others. Even one of the four delegates from England - long considered a Progressive stronghold - participated in the Conference.

The Conference was opened by a Vice President of the Confederation, the well-known Canadian Zionist leader, Samuel Zacks of Toronto. The following delegates were elected to the Presidium: Benjamin G. Browdy (United States), Dr. Hans Klee (Switzerland), Leon Dultzin (Mexico), Joseph Weinberg (France), Joseph Serlin (Israel) and Dr. Alberto Viterbo (Italy).

The first step taken by the Conference was the unanimous approval of the 60 delegates of the Israeli General Zionist Party. On the motion of Dr. Neumann, a Committee on Credentials was then elected.

The first speaker was another Vice President of the Confederation and a member of the Knesset, Joseph Serlin, who explained the main reasons for the present rift between the General Zionists and the Progressive minority. Serlin reported that after the Progressives split off the General Zionist Party in 1948 and entered their own list in the elections for the first Knesset, the Confederation passed a resolution which temporarily recognized the Progressive Party - but only until the next World Conference when it was planned to finally resolve the issue. Now, said Serlin, the next Conference was here and it was time to settle the issue once and for all. The Progressives must give a clear answer on whether or not they are prepared to reunite with the General Zionists. Serlin told the Conference that after the Progressives seized control of the Confederation - which happened after Dr. Silver and Dr. Neumann

- more -

resigned their posts in the Jewish Agency, due to the machinations of Mapai and their Progressive allies - they broke another ruling of the Confederation. This ruling - dating back as long ago as the 22nd Zionist Congress in Basle, Switzerland in December 1946 - called for the dissolution of the General Zionist workers' union (Irgun Haovdim Hazionim Haklalim) and thus opened the way for the recognition of the Haoved Hazioni as the only General Zionist labor group. On the basis of this decision Haoved Hazioni was obliged to unite with the unified General Zionist Party then in existence in order to complete the unification of the General Zionist ranks in Israel. But the Haoved Hazioni refused to recognize this obligation and its leaders persisted in the course that led to the split and the formation of a separate Progressive Party in 1948.

The line to be followed by the General Zionists within the Confederation was clearly drawn by Dr. Abba Hillel Silver in his address at the Conference. Dr. Silver declared:

"The existence of two separate parties within the World Confederation, one of which is in the Government and the other outside of it, while the Confederation is supposed to support both - is impossible."

Turning to the question of the representation of the Israeli General Zionist Party, which the Progressives wanted to exclude from the Conference, Dr. Silver took issue with the condition laid down by the Progressives that all decisions passed by the Conference be subject to unanimous approval - a condition that in effect would abolish the majority principle. "Upon the principle of majority rule rests the foundation of the democratic order. Without democracy there can be only dictatorship and no peace is possible," Dr. Silver said. He concluded his speech with a call to purify the atmosphere within the General Zionist world and an appeal to put an end to political machinations and monkey business within the Confederation. Emphasizing the great role played by the General Zionists in the upbuilding of Israel, Dr. Silver said that this Conference represented the great majority of General Zionism the world over.

Before the general debate started the Conference elected the following members to the Steering Committee: Mortimer May, Dr. Morton Robbins, Jacques Torczyner, David Moskowitz, Dr. Harris J. Levine (United States); S. Kutsher (Mexico); J. Shneider (Brazil); B. Gmach (France); S. Zacks (Canada; Jacob Leszcz (Uruguay). That same night the Israeli General Zionist Party tendered an official reception at the King David Hotel for 700 General Zionist delegates and guests from abroad. Israel Rokach, Mayor of Tel Aviv; Dr. Peretz Bernstein, President of the Israeli General Zionist Party; Dr. Abba Hillel Silver; Benjamin G. Browdy; Dr. Emanuel Neumann and other Zionist leaders from foreign countries were among the guests.

In the general debate which developed after the main addresses, there was a call for a strong World Zionist Movement and for a consolidated and disciplined General Zionism. Among the major participants in the debate were: Mrs. Archibald Silverman (United States), J. Drapkin (Chile), S. Ussishkin (Israel), Dr. Klee (Switzerland), Dr. Samuel Margoshes (United States), Lillienblum (Alsace Lorraine), Mrs. Shoshannah Persitz, Dr. R. Katznelson (Israel), J. Shneider (Brazil) and others. In behalf of the Presidium, Dr. Klee welcomed the delegates from North Africa. Eliahu Eliashar, General Zionist Vice Mayor of Jerusalem, spoke of the role of the Sephardic Zionists in the movement.

The greatest impression was made by the speech of the Chairman of the ZOA Executive Committee, Mortimer May, who said that the time had come to explain to American Jewry the internal problems of Israel. "For a long time," said Mr. May, "I was of the opinion that not everything about Israel should be told in the United States, since

- more -

I felt that it might harm the Zionist movement. But we must now change our way of thinking." May pointed out that the great need of the hour in Israel was not the theories of Karl Marx but the preachments of Isaiah. He launched a sharp attack on Hadassah for its continued support of Mapai against the General Zionists and called on the American delegates to explain to members of Hadassah, on their return to the United States, the full implications of the line currently followed by the Haddassah leadership.

"I do not want to enter into polemics with the Progressives, said Mr. May, "but what they propose is also proposed by Mapai. I doubt very much if there are many people in the United States who are acquainted with this fact. The General Zionists should open a campaign to win over the support of American Jewry. But in order to do this they will have to tell the American public the whole truth about Zionism and Israel," he concluded.

While the Conference was in session at the King David Hotel, the Progressives and part of the Hadassah delegation were holding a separate caucus in the Beth Shalom building in Jerusalem. During these conferences unremitting efforts were being made to bring both sides together. The General Zionists, however, made it clear that they could not tolerate the present chaotic situation for much longer and that the time was fast approaching when the Progressives would have to get off the fence and either return to the fold or set up shop permanently as a separate party. Meanwhile, a split occurred at the Progressive caucus. Dr. Israel Goldstein, leading a group of so-called neutrals, walked out of the caucus with the aim of promoting an understanding with the General Zionists.

It is worthwhile mentioning that yet another split seemed to be brewing in the Hadassah delegation, where a few of the delegates insisted on supporting the General Zionists rather than the Progressives. This compelled President Rose Halprin to publish a statement disavowing official Hadassah support for either side in the controversy. Mrs. Halprin's statement considerably weakened the Progressives. The General Zionist bloc is consolidated, numerous and unified, while the Progressives are reduced to 10 delegates from Israel and a small and dwindling group from abroad.

A new and important development took place in the last two days when Dr. Emanuel Neumann addressed an urgent letter to Dr. Peretz Bernstein and Abraham Granott, respective Presidents of the General Zionists and the Progressives, in which he requested both groups to state their position on an immediate reunion of all General Zionists in Israel in one political party. Dr. Neumann remarked that the future existence of the Progressive minority within the Confederation was at stake.

A few hours ago Dr. Neumann received replies from both parties. The General Zionists restated their readiness for unification and expressed their willingness to let the procedure be worked out by a neutral commission. Om the other hand, the Progressives gave an evasive reply, in which they said that it was a matter for the two parties to settle among themselves at a later date. In other words, the Progressives still refuse to give serious consideration to reunion with the General Zionists. At this writing, the Conference of the World Confederation of General Zionists is continuing its proceedings at the King David Hotel without the participation of the Progressives. An ultimate decision on the whole question will probably be taken sometime toward the end of the Zionist Congress.

* * * * * * * * * * * *

ZINS

ציוניסטישער אינפארמאציע דינסט • שרות המודיען הציוני

ZIONIST INFORMATION SERVICE

41 EAST 42nd STREET • NEW YORK 17, N. Y. • MUrray Hill 2-3205

ציינס

Zionist Organization of America
BENJAMIN G. BROWDY, President

Committee on World Zionist Affairs
DR. ABBA HILLEL SILVER, Chairman

29/8/51

ZOA'S DIGNIFIED REPLY TO GOLDA MYERSON'S ATTACK AT THE ZIONIST CONGRESS IN JERUSALEM

SILVER'S ADDRESS HIGHLIGHT OF CONGRESS - TACTLESS SPEECH OF GOLDA MYERSON - "WE DO NOT MIND CRITICISM...BUT WE RESENT CALUMNY" REPLIES BROWDY - WIDE COALITION EXECUTIVE AND TRUCE IN WORLD CONFEDERATION.

Special correspondence from Jerusalem
By Israel Ben Menachem

JERUSALEM (ZINS) - The general debate at the Zionist Congress reached its peak in the impressive address delivered by Dr. Abba Hillel Silver. The Presidium allotted special time to Dr. Silver in order to enable him to give a full exposition of his point of view and to explain the reasons that prompted him, some two and a half years ago, to resign from the Chairmanship of the American Section of the Jewish Agency. Dr. Silver's address was the highlight of the Congress. It was delivered before a hall packed to capacity with delegates, guests and representatives of the press and hundreds of people listening in the corridors and outside. Even Silver's enemies were forced to admit that the scope and passion of his address recalled the old, great debates among the giants of the movement at earlier Congresses. It is now widely conceded that only Silver has the stature and the dynamism and the vision of a truly great leader - that only Silver is capable of occupying the high office of President of the World Zionist Movement. Silver, of course, will not be elected to this post at this Congress - due to the petty but insurmountable considerations of inter-Party strategy. But Silver remains as the outstanding figure in the World Zionist Movement - and he bids fair to remain the outstanding figure for years and years to come.

The contents of Dr. Silver's speech will be reported separately, but it is pertinent to point out now that in view of the sharp and sometimes bitter struggle between the General Zionists, under the leadership of Dr. Silver, and their Mapai and Progressive opponents, his tone was moderate and conciliatory. Dr. Silver exhibited great statesmanship in his criticism of the present leadership of the Jewish Agency and the irregular behaviour of the Israeli Government in relation to the World Zionist Organization.

Therefore, Golda Myerson's reply to Dr. Silver's speech in behalf of Mapai came as a shocking surprise. Her aggressive tone and unbridled personal attack on the ZOA and its leaders reflected no credit on Mapai and certainly gave it no tactical advantage. It will be a long time before Mapai leaders are able to forget the terrible mistake they made in placing Golda Myerson on the platform.

Neutral Israeli reaction was uniformly unfavorable. Here, for example, is what the independent <u>Haaretz</u> had to say, in its report on the Congress proceedings, on Mrs. Myerson's speech:

- more -

"The last speaker at the night session was the Minister of Labor, Mrs. Golda Myerson, who occupied a full hour with a polemical blast against Dr. Silver, who had spoken before her. Her speech was brimming with sarcasm, and full of sharp personal attacks against Silver, Neumann and Browdy and against all the delegates of the ZOA. She argued that they do not represent all American Jews. Her speech was frequently interrupted from the benches, by General Zionist delegates, and even by delegates of Mapam, since, in the heat of the debate, she directed her verbal darts against them too. It was the first time at this Congress that a meeting was marked by continual interruptions and interjections."

The tactless attack of Golda Myerson raised a storm of indignation in all circles of the Congress. The ZOA delegation could not leave her onslaught unanswered. The ZOA reply was swift, sharp and - in contrast to Mrs. Myerson's diatribe - completely dignified. It came immediately at the next day's morning session, when ZOA President Benjamin G. Browdy took the platform and, in a dead silence, before the full Congress, read an official statement in behalf of the Zionist Organization of America:

DIGNIFIED REPLY OF THE ZOA

"The Zionist Organization of America has been the subject of a bitter and unfair attack at this Congress.

"We don't mind criticism. We are aware of our shortcomings and lack of perfection. But we resent calumny, and we shall not permit it to go unanswered.

"The ZOA submits its 54 year - old record for scrutiny, and challenges the allegations and insinuations made against it from this platform, particularly the assertion that we are a do-nothing body, an ineffective organization, and a reactionary, labor-baiting one to boot.

"I wish to make this categorical statement: The ZOA, with its more than 800 Districts in 47 states, has been the backbone of every Zionist endeavour in America for over half a century.

"We organized the U.P.A. under the Chairmanship of the late Stephen Wise. We have been the driving force in the U.J.A. which has been the main channel through which has flowed most of the American Jewish financial aid to the upbuilding of the State of Israel.

"We have played a historic role on the political arena of the World Zionist Movement, spearheading the efforts in behalf of the Balfour Declaration under Supreme Court Justice Brandeis, and effectively organizing and conducting the last phase of the great struggle for Jewish Statehood, both in Washington and Lake Success, under the brilliant leadership of Abba Hillel Silver. The high level political activities, so very important to the very existence and security of the State of Israel, are still continuing. I have made quite a number of visits myself to the White House, and I can testify to the fine understanding and warm sympathy of President Truman to our requests in the matter of lifting the boycott on Israel-bound shipping through the Suez Canal, grant-in-aid and other very important issues.

"We have provided leadership in the Israel Bond Drive in most of the Jewish communities throughout the length and breadth of the United States, where we have organized the sale of the Bond Issue through the efforts of the ZOA Bond Drive Committee, of which I have the honor to be the national Chairman. I can say without exaggeration that we have been the very backbone of the Israel Bond Drive. Fully two thirds of all subscriptions and cash payments for Israel bonds have been due to the efforts put forth by the Zionist Organization of America.

"This is our record of achievement and we stand on it. As to the charge that we are a reactionary and labor-baiting body, either by performance or association, there is no scintilla of evidence to support it. The undeniable fact is - and our record will

- more -

show it - that ours is an organization known throughout the country for its true liberalism and cordial relations with labor.

"Throughout its existence the ZOA has maintained excellent relations not only with its own workers and their trade union, but with the entire labor movement. Indeed, it is these cordial relations that served us and the whole Zionist world in very good stead at a time, not so long ago, when the ZOA was called upon to mobilize American public opinion in the struggle for the Jewish State - in which struggle all labor organizations in America, including the American Federation of Labor and the Congress of Industrial Organizations, took a leading part. The charge of labor-baiting against us is as unfounded as it is unfair.

"Personally I am prepared to compare my own labor record with that of anyone at this Congress, not barring our Socialist friends. I have been active in support of the progressive forces in America, centering around Roosevelt's New Deal and Truman's Fair Deal - in the pursuit of which activity I have been intimately associated with the foremost leaders of the labor movement in the United States.

"We have been told from this platform that "The Three Jews" whose photographs appeared in an advertisement placed in the newspapers of this country during the last electoral campaign, do not represent the majority of American Jews. I have known for some time that there are some people who do not particularly like my face, and who, when they get a glimpse of it, become so excited that they are moved to irrational talk. I have not asked for my photograph to be placed in any advertisements in the Israeli press. Indeed I had no prior knowledge that that was to be done. But that is a minor matter after all. I can only say that even if it be true that "The Three Jews" do not represent all Jews in the United States, it is still an undeniable fact that these very Jews have represented and still represent the sentiments of an overwhelming majority of American Jewry with respect to the State of Israel, and that he or she who believes that it is possible to go over their heads directly to the mass of American Jews is vastly mistaken.

"I say all this not in a spirit of boastfulness. I say it only in order to put the facts in their proper perspective so that we may construct a sound policy on the situation as it exists - and not on a figment of a distorted imagination.

"We have come here from America to assist and share in the great and heroic enterprise of building and safeguarding the Jewish State. We have come with good will in our hearts and a burning desire to cooperate wholeheartedly with all constructive forces bent on the upbuilding of the Jewish Homeland. However, our good will has not been matched with good will. Instead we have found ourselves attacked and maligned. This I submit is hardly the way to aid in the mobilization of all the resources of American Jewry in support of that great undertaking in which we are all so profoundly interested.

"I said the other day in my address before the Congress that we of the ZOA are prepared to work without a let-up, without conditions and without special consideration. Israel has a right to command our resources, our time and energy, even our lives. I daresay nobody has a right to demand from us that we accept humiliation and loss of self-respect.

"We wish to return to the United States in a state of mind that will be conducive to a maximum effort on behalf of Israel. We ask of this Congress to permit nothing that would reduce or destroy our usefulness as the staunchest supporters of our great cause. Let us be done with party bias and bickering, and let us concentrate on what unites us all, on our common goal - a strong and prosperous and happy Israel."

- - - - - - - - - - - -

Despite the sharp clashes in the general debate, at the end a mood of conciliation seemed to prevail. While these lines are being written, negotiations are being carried on toward the formation of a wide coalition Executive of the Jewish Agency, comprising all Zionist parties. Efforts are also in progress to heal the breach within the World Confederation of General Zionists and it is believed that a truce between the warring factions of the Confederation has almost been achieved.

* * * * * * * * * * * * * * * *

GENERAL MAIL

ערמוטיגט אלע שאפענדע
כחות אין אידישן לעבן

The Day
דער טאג

אומפארטייאיש אין נייעס
אומאפהענגיג אין מיינונג

Office: 183 E. B'way
New York 2, N. Y.
Telephone:
ORchard 4-3300

"THE NATIONAL JEWISH DAILY"

Vol. XXXVII. No. 13,357 Entered as Second ... at Post Office, New Y... NEW YORK WEDNESDAY, AUGUST 29, 1951 1951 מיטוואך, 29טער אויגוסט, יום ד', כ"ז אב, תשי"א דף יומי זבחים ל"ח 8 PAGES PRICE FIVE CENTS

DR A H SILVER
THE TEMPLE
E 105 ST & ANSEL
CLEVELAND 6 OHIO

ציון-קאנגרעס פאדערט עליה פון סאוועט-לענדער

דר. אבא הלל סילווער צופרידן מיט סטאטוס-באשלוס פון ציון-באוועגונג

מפ"ם דעלעגאטן פאלן דורך מיט זייער פראפאגאנדע פאר מאסקווער „שלום-אפענסיווע" און „שטאקהאלמער דעקלאראציע".—אלגעמיינע ציוניסטן, פועלי ציון, רעוויזיאניסטן און מזרחי פאראייניגט קעגן לינקער מאנעוורע.— באשלוס וועגן וועלט-שלום דורך יו-ען באגריסט אלס שטאטסמענעריש.—דר. ש. מארגאשעס צווישן פארטרעטער פון אלגעמיינע ציוניסטן אין אקציאנס-קאמיטעט.

(ספעציעלער קייבעל צום „טאג")

פון דר. ש. מארגאשעס

ירושלים, ישראל, אויג. 28. — ערב זיין שליסונג האט דער 23סטער ציוניסטישער קאנגרעס אנגענומען רעזאלוציעס, וואס רופן צו פרייער אידישער אויסוואנדערונג קיין ישראל פון סאוועטן־פארבאנד און פון די פארשידענע לענדער הינטער'ן אייזערנעם פארהאנג. די מאנעווערע פון דעלעגאטן פון דער פרא־סאוועטישער מפ"ם־פארטיי צו פירען פרא - סאוועטישע פראפאגאנדע בעת די רעזאלוציע איז פארגע־בראכט געווארן, איז צונישט גע־מאכט געווארן דורך דער קאנ־גרעס־מערהייט.

די מפ"ם פירערס משה ערעם און ארלף בערמאן האבן געהאלטען רעדעס לטובת דער אזוי־גערופע־נער פרידענס־באוועגונג און פאר דער „שטאקהאלמער דעקלארא־ציע". פאריצער פון דער סעסיע איז געווען דער לינקער פועלי ציון־פי־רער זרובבל, וועלכער האט זיך נים געהאלטען אזוי אומפארטייאיש, ווי עס האנדלען די פאריזיצערס אויף קאנגרעס־זיצונגען, אבער די פאר־אייניגטע אפאזיציע מצד די אלגע־מיינע ציוניסטן, מפא"י־סאציא־ליסטן, רעוויזיאניסטן און מזרחי האט צונישט געמאכט די פראקא־מוניסטישע מאנעוורע.

די רעזאלוציע, וואס רופט צו זי־כערן דעם וועלט־פרידען דורך שטארקען די פאראייניגטע פעל־קער־ארגאניזאציע און דורך א פארשטענדיגונג מיט די אראבער, איז באגריסט געווארן אלס א שטאטסמענערישער באשלוס.

„דבר", ציימונג פון דער ארבעטער־הסתדרות, האט היינט גע־דרוקט פראמינענט א שמועס מיט'ן אמעריקאנער ציון־פירער דר. אבא הלל סילווער.

דר. סילווער האט דערקלערט אין אינטערוויו, ערב זיין אפפאר פון ארץ־ישראל, אז די באשלוסן פון קאנגרעס וועלן דערמוטיגן און פארשטארקען דעם וועלט־ציוניזם. דר. סילווער האט געלויבט דעם קאנגרעס פאר זיין שטעלונג צו דער פראגע וועגן דעם סטאטוס פון דער ציון־באוועגונג. דער קאנגרעס האט באשלאסן, אז די ציוניסטישע באוועגונג זאל זיין דער קאנאל פאר יעטווידער הילף־ארבעט איבער דער וועלט לטובת דער אידישער מדינה.

דר. סילווער האט אויך אויסגע־דריקט זיין צופרידענקייט מיט'ן פאקט, וואס מען האט אפגעלייגט ביז דעם קומענדיגן קאנגרעס די פראגע וועגן פארמולירן א „ירו־שלים־פראגראם", וואס זאל פארנע־מען דאס ארט פון דעם „באזעלער פראגראם", וואס איז פארמולירט געווארן אויפ'ן ערשטן ציוניס־טישן קאנגרעס אין 1897.

צום נייערוויילטן ציוניסטישן אקציאנס־קאמיטעט זיינען די פאל־גענדיגע דערוויילט געווארן צווי־שען די פארטרעטער פון דער אמע־ריקאנער ציוניסטישער ארגאניזא־ציע: דר. ש. מארגאשעס, ב. פי־שער, רעדעלהיים, פאלק און מעי.

מען דערווארט, אז מיטוואך (היינט) פארמאג וועט דער קאנ־גרעס זיך שליסן.

ירושלים, ישראל, אויג. 28 (איטא). — רעזאלוציעס וועגן דעם גורל פון ציוניסטן אין די לענדער הינטער'ן „אייזערנעם פארהאנג" און וועגן עמיגראציע פון אידען פון די דאזיגע לענדער קיין ישראל זיינען היינט מיט אן איבערוועלטיגענדער מערהייט אנגענו־מען געווארן אויף דעם 23סטן צי־ניסטישן קאנגרעס.

טומלדיגע צווישנרופן זיינען גע־מאכט געווארן, ווען פארשטייער פון מפ"ם און פון חירות האבן געהאלטען קורצע רעדעס אויפצוקלערן זייערע אריינגעבראכטע אמענדמענטס. די אמענדמענטס זיינען אבער נידערגע־שטימט געווארן מיט אן איבערווע־גענדער מערהייט.

די רעזאלוציע וועגן אידישער עמי־גראציע פון סאוועטן־פארבאנד, וואס דער קאנגרעס האט אנגענומען, לייענט זיך אזוי:

„דער קאנגרעס פארצייכענט מיט טיפען באדויער דעם פאקט וואס דער סאוועטן־פארבאנד האט נאך ביז איצט נים אראפגענומען דעם פארבאט אויף אידישער עמיגראציע פון זיין טעריטא־ריע. דער קאנגרעס באשליסט, אז ער קען ניט אננעמען די פארלייקענונג פון די עמיגראציע־רעכט פון דער אידישער געמיינדע אין סאוועטן־פארבאנד, איי־נע פון די וויכטיגסטע געמיינדעס פון אידישען פאלק, וואס איז געווען צווישן די ערשטע אנצוהייבן די באוועגונג אין ארץ־ישראל און צו לייגן דעם פונ־דאמענט פון מדינת ישראל, און די צווייטע גרעסטע געמיינדע, וואס איז געבליבן דעם אידישען פאלק נאך דער שרעקליכער קאטאסטראפע פון דער צווייטער וועלט־מלחמה".

א שטארקער טומל איז פארגעקו־מען, ווען ארלף בערמאן פון מפ"ם, הויפט פון די לינקע פועלי ציון אין נאך־מלחמה'דיגן פוילן, האט געמאכט א פארזוך אויסצונוצן די קאנגרעס־פלאטפארמע לטובת דער קאמוניסטי־שער „שטאקהאלם שלום־פעטיציע". פון אלע זייטן פון זאל האבן זיך געהערט „בו"־געשרייען און די דעלע־גאטן האבן פארלאנגט, אז דער פאר־זיצער זאל רופן דעם רעדנער צו אר־דענונג.

בערמאן און ערעם פון מפ"ם האבן אריינגעבראכט אמענדמענטס צו דער פאליטישער רעזאלוציע. אויך אריה אלטמאן פון חירות האט אריינגע־בראכט אן אמענדמענט צו דער דאזי־גער רעזאלוציע. די אמענדמענטס זיי־נען אבער נידערגעשטימט געווארן.

דער ערשטער טייל פון דער פאלי־טישער רעזאלוציע, וואס דער קאנגרעס האט אנגענומען באטאנט די „שעפע־רישע פאליטישע טעטיגקייט פון דער ציוניסטישער באוועגונג זינט דעם ערשטען ציוניסטישען קאנגרעס". זא־גענדיג אז די דאזיגע טעטיגקייט האט געפירט צו דער גרינדונג פון מדינת־ישראל. די רעזאלוציע זאגט אויך, אז די מדינה פירט ווייטער די דאזיגע פאליסי, וועלכע „האט און וועט וואס ווייטער האבן די פולע שטיצע פון דער ציוניסטישער באוועגונג".

דער קאנגרעס האט אנגענומען די פאלגענדע רעזאלוציע וועגן אידישער אימיגראציע פון אמעריקע און אנדערע לענדער:

„דער 23טער ציוניסטישער קאנ־גרעס ווענדט זיך צו די אידישע גע־מיינדעס, וועמעס עליה איז ביז איצט געווען א קליינע, באזונדערס צו די גע־מיינדעס אין די פאראייניגטע שטאטן, און רופט זיי, אבער באזונדערס זייער יוגענט, צוצושטיין צו א גרויסער עליה־באוועגונג".

ירושלים, ישראל, אויגוסט 28 (אי־טא). — א רעזאלוציע, וואס פאדערט אויף די עקזעקוטיווע פון דער אידי־שער אגענטור צו פארגרעסערן די יוגענט־עליה ביז 10 פראצענט פון דער אלגעמיינער אימיגראציע, איז דא נעכטן אנגענומען געווארן איינ־שטימיג אויף דעם 23סטן ציוניסטישן קאנגרעס.

די רעזאלוציע פאדערט אויך: די ציוניסטישע ארגאנען צו פארשנעלערן די אימיגראציע פון די מיטלענדישע לענדער, פון מזרח־אייראפע, פון די אראבישע לענדער און פון צפון־אפ־ריקע.

נרייבצייטיג דערמיט רופט דער קאנגרעס די אידישע ארגאניזאציעס, קאמיטעס און יחידים אין חוץ־לארץ און אין ישראל צו מאכן די גרעסטע אנשטרענגונג צו זאמלען ווייניג־סטענס 50 פראצענט פון דעם יוגענט־דעפארטמענט'ס אלגעמיינעם בו־דזשעט.

די רעזאלוציע אפעלירט צו די פרויען־ארגאניזאציעס, אז זיי זאלן באשטימען ווייניגסטענס 30 פרא־צענט פון זייער אלגעמיינער איינ־קונפט פאר די באדערפענישן פון דעם דעפארטמענט פון קינדער און יוגענט־עליה.

אין דער זעלבער צייט דאנקט די רעזאלוציע דעם אמעריקאנער רושאינט פאר זיין ארבעט אין דעם טראנספער פון אידישע קינדער קיין ישראל און זייער אויפהאלטונג אין פארשידענע צענטערס אין חוץ־לארץ. די רעזאלוציע דריקט אויס די האפ־נונג, אז די דאזיגע הילף וועט פאר־גרעסערט ווערן אין אנבאטראכט פון דער אימיגראציע פון צפון־אפריקע און פון מיטעלן מזרח.

דער קאנגרעס האט אויך אנגענו־מען א רעזאלוציע, וואס פארלאנגט פון דער ציוניסטישער עקזעקוטיווע און די ציוניסטישע ארגאניזאציעס צו באזארגן די מיטלען פאר דער עטאב־לירונג פון ציוניסטישע יוגענט־צענ־טערס אין אלע אידישע געמיינדעס.

די אידישע אגענטור ווערט אויפ־געפאדערט צו ארגאניזירן און פאר־שידענע לענדער אין חוץ־לארץ פרא־פעסיאנעלע ארבייטער פאר דער עליה־באוועגונג, וועלכע זאלן שטיין אין שטענדיגער פארבינדונג מיט דער חלוץ־באוועגונג.

דר. אבא הלל סילווער
באריםטער אמעריקאנער ציון־פירער, איז צופרידן מיט'ן סטאטוס־באשלוס פון ציון־באוועגונג.

פירושים סביב יציאתו של ד"ר סילבר

יציאתו של ד"ר א. ה. סילבר, את הארץ אתמול, הפתיעה חוגים רבים ב־קונגרס הציוני. רבים פירשו יציאה פת־אומית זו כאכזבה מן העמדה שנקט הקונגרס כלפי הציונות האמריקאית בכללה; ואחרים פירשו את המקרה בסיבות אישיות, הואיל ולא הוברר מה תהיה עמדתו של ד"ר סילבר ב־הנהלת התנועה בעתיד. יש שאמרו כי ד"ר סילבר נעלב על שלא נמסרה לו נשיאות הועד הפועל הציוני שמגי־עה לציונות הכללית.

יציאתו זו של ד"ר סילבר מעמידה במצב לא נוח את ד"ר ניומאן ב־תורת מועמד להנהלה הציונית החד־שה. הדבר יכול להתפרש, כאילו נת־גלעו חילוקי דעות בין השנים.

כפי שנודע לסופר „הארץ", שוחח אתמול ד"ר ניומאן בטלפון עם ד"ר סילבר, שהגיע לצרפת. מר ניומאן מסר לד"ר סילבר כי הועלתה הצעה שלא לבחור בשעה זו בנשיא לועד הפועל הציוני, אלא להרכיב נשיאות הועד הפועל בת 9 חברים.

נשיאות זו תבחר אחר כך, מקרבה, 3 אנשים כיושבי ראש הועד הפועל. הוא מבקש את ד"ר סילבר שיסכים להיות חבר נשיאות זו. בין השנים שיבחרו כיושבי ראש יהיה ד"ר סיל־בר והשני יהיה נציג האיחוד העול־מי.

מר ניומאן מתנה את מועמדותו כח־בר ההנהלה בהסכמתו של ד"ר סילבר להצעה החדשה. ד"ר סילבר השיב שהוא ימלך ברעתו.

Haaretz 8.29.51

THE OBSERVER

By Israel I. Taslitt

Aug 31, 1951

The long-simmering clash between Zionism in the diaspora, as envisaged by Dr. A. H. Silver, and Premier Ben Gurion's ideas of Israel-Zionist relations, has finally come to a boil and has spilled over.

Clashes over ideological thinking are said to produce more heat than light, but in this instance, the verbal conflict between Dr. Silver and Golda Meyerson, Israel's Labor Minister, has been extremely illuminating. Even the loud cry of "foul" by Mrs. Meyerson cannot obscure the true element in the picture.

Dr. Silver made a simple, intelligent statement. American Jewry, he said, may not choose to support an Israel which demands unconditional support while disregarding the people who support it.

This among other things, according to Mrs. Meyerson, constitutes an insult to the Government of Israel. And to add injury to the insult, American Zionism has allegedly harmed Israel's economy by assuming that its Government is opposed to private enterprise.

People who live in glass houses, says a time-worn adage, should not throw stones, not even if it demonstrates their hurling ability. Mrs. Meyerson's ability is unquestioned, but her structure is far from being shatter-proof.

To be sure, anyone who wishes to invest in private enterprise in Israel is free to do so. Reports by the non-Government press in Israel itself indicate, however, that to this freedom there are attached a variety of strings which sometimes assume noose-like dimensions. The record in this matter is too weighty to be tossed around even by Mrs. Meyerson.

American Zionism is also being currently accused of neglecting the vital project of "chalutziut," the encouragement of a pioneering immigration to Israel from the United States. As Dr Silver readily admits, we have made hardly any progress in this respect. But even here the number of brickbats is excessive. Cultural Zionism in this country has been so overshadowed by financial Zionism that American Jewish youth has not received the proper stimulus from the movement. Most of the young people who did go to Israel came from backgrounds outstanding for their Hebrew culture.

Let us not forget that the opportunities for Jewish youth in this country are far less conductive to emigration than those available (or unavailable) to Jewish youth in the lands of central and eastern Europe, the chief source of "chalutziyut."

The same parallel, incidentally, may be applied in answer to the

(Continued on Page 5)

(inc)

יום ה' כ"ח אב תשי"א 30.8.51

במסדרונות הקונגרס

שוב בחירות

(א. צ.) כאשר לא יכלו אמש להחליט בסיעת מפא"י מי יהיו מועמדיה להנהלת הסוכנות. החליטו: אם יש משבר — רק בחירות!

וערכו רשימה של 11 מועמדים, ביניהם מלבד ה־8 שנכנסו להנהלה יהודית שמחונית. הרצפלד, יזרעאלי מאפיקים ועוד — והפכו את חדר־הסיעה לתחנת־קלפי כדת וכדין. והפכו את רשימת צירי הקונגרס של האיחוד העולמי לרשימת־בוחרים והביאו בזה אחר זה במכוניות מיוחדות — כדת וכדין — את הבוחרים הותיקים והצעירים: את בן־גוריון, את שרת ואת קפלן וכו' וכו'. וכל אחד מהם מסר את פתק הבחירות שלו (במעטפות לא שקופות...) לתוך הכובע של מזכיר האיחוד.

המתיחות היתה גדולה וליצנים שהסתובבו במסדרון וראו את התכונה המוזרה הזאת של בחירות פרטיות, אמרו למסתכלים. אל תתעצבנו: בבחירות הללו יהיה רוב יציב למפא"י.

מי גירש את סילבר?

(ב. צ.) בל ייאמר. כי מפא"י היא שהרחיקה את סילבר מ כ ל כהונה בתנועה. האמת היא, שמפא"י הראתה נכונות לתת לו לפחות „משהו" בנשיאות הוועד־הפועל הציוני.

אבל הרחיקו אותו ומחקו את שמו — אנשיו ש ל ו בלבד. אנשי ההסתדרות הציונית באמריקה. להם הוקצבו 6 מקומות של חברים ו־6 של סגנים בוועד־הפועל. אבל הם כולם נדחקו כל־כך להטוף ולחלק ביניהם לבין עצמם את 12 המקומות הללו. עד ש„לא נשאר" מקום לסילבר.

ומאחר שאנשיו שלו בגדו בו כך, והוא איננו אפילו ח ב ר בוועד־הפועל. מובן שאי־אפשר להעניק לו כהונה ב נ ש י א ו ת הוועד־הפועל.

ולבסוף קלקלו כך האמריקנים הכלליים עצמם את השאנסה האחרונה להתפייסות.

א. רמבה

הצד הכבד שנפל על הקונגרס

HABOKER Sept. 2 1951

V XXV pt. 2

סילבר הגיע לארה"ב

מסופר „הבוקר" בניו־יורק י. גינזבורג

ניו־יורק, 4 — סילבר חזר היום לאמריקה ויצא מיד מניו־יורק לקליבלנד. ראשי ההסתדרות הציונית באמריקה מחכים שסילבר יוסיף לפעול בתנועה הציונית ויפעל לחיזוק ההסתדרות הציונית באמריקה, בהשפעתו ונסיונו הרב. סילבר יחליט על השתתפותו בחיים הציבוריים בהיותו בקליבלנד וסרב לגלות את תכניותיו המדיניות. הסתלקות סילבר מהפעילות הציונית מזיק הרבה לציונות העולמית ולישראל. — נ.

Haboker 9-5-51

Haboker

בשולי הגליון

9-5-51

תשובה מתחמקת

התשובה של ד"ר ישראל גולדשטיין במסיבת העתונאים בתל־אביב אתמול, לשאלה בדבר ד"ר סילבר — בוודאי אינה יכולה להניח את הדעת. העניין רציני מדי כדי לפטור את השואלים בתשובה מתחמקת. ד"ר גולדשטיין אינו יכול להגיד שאין לו „אינפורמציה ממקור ראשון" כששואלים אותו מדוע לא דאגה הקונפדרציה של הציונים הכלליים לכלול את ד"ר סילבר בועד־הפועל הציוני. סוף סוף הוא יו"ר הקונפדרציה ועליו האחריות למעשיה.

בשביל חלק גדול מן הציבור בארץ ובתפוצות ד"ר סילבר הוא מנהיג בעל שיעור קומה, ושיתופו באופן פעיל במוסדות התנועה הציונית היה יכול להיות נכס חשוב. מדוע בכל זאת הוצא ד"ר סילבר מכל מוסדות התנועה? אמנם מפא"י בארץ ושליחיה בארה"ב עסקו מזה שנים במלאכת חיסולו של אישיות דגולה זו, אבל בשלב האחרון, בקונגרס, היה זה בידי הקונפדרציה של הציונים הכלליים לדאוג, למרות חכמי מפא"י, למקומו של סילבר בועה"פ הציוני. מדוע „שכחו" אותו? ומדוע, למשל, לא שכחו לשלוח לועה"פ איש אחר, שאינו נמנה כלל על אף אחת משתי מפלגות הציונות הכללית, ושאין לו גם זכויות אישיות מרובות? מי אחראי לכך?

הנהלת הקונפדרציה של הציונים הכלליים חייבת לתת תשובה לשאלות הללו. בתשובה מתחמקת לא יצא ד"ר גולדשטיין ידי חובתו.

★

JEWISH JOURNAL AND DAILY NEWS

דער מאָרגען זשורנאַל

ARTHUR L. MALKENSON
President

BENJAMIN GLAZER
Vice-President

BENJAMIN G. BROWDY
Treasurer

MAURICE PLESSER
Associate Treasurer

MONROE TOBIAS
Secretary

DAVID L. MEKLER
Editor

SUBSCRIPTION RATES: Manhattan, Bronx and foreign countries $1.75 per month; all other cities and states $1.50 per month.

FOR ANNUAL SUBSCRIBERS:

In New Jersey, New York, Pennsylvania, the New England States, also in Baltimore, Chicago, Cleveland and Detroit	$14.00 per year
All other cities and states in the U.S.A. and Canada	$15.00 per year
Central and South American Countries	$17.00 per year
All other foreign countries	$18.00 per year
Manhattan, Bronx and N. Y. City edition throughout the U.S.A. and Canada	$18.00 per year

Founded by Jacob Saphirstein

Address: 77-79 BOWERY, NEW YORK 2, N. Y. Tel.: CAnal 6-7200

Published every day, except Saturday, by the Journal-News Corp.
Entered as Second Class Matter at the New York, N. Y. Post Office.

410

SUNDAY, SEPTEMBER 2, 1951. VOL. L. No. 15,050

דער ציון־קאָנגרעס אין ירושלים

דער אַל־וועלטלעכער ציוניסטישער קאָנגרעס, וועלכער האָט זיך לעצטנס דאָנערשטאָג געשלאָסן אין ירושלים, ווערט באַצייכנט אַלס „ערשטער", כאָטש ער איז שוין דער דריי־און־צוואַנציגסטער, זינט דעם ווירקליך ערשטן קאָנגרעס, וואָס איז אָפּגעהאַלטן געוואָרן אין באַזעל אונטער דר. הערצל'ס פירערשאַפט, ווען דער ציוניזם איז געוואָרן אַ וועלט־באַוועגונג מיט אַ פּראָגראַם באַקאַנט אַלס „באַזעלער פּראָגראַם". אָט די „באַזעלער פּראָגראַם" האָט פאַר זיך געהאַט געשטעלט די אידישע מלוכה אין ארץ ישראל פאַר איהר ענד־ציעל.

אָט דער ענד־ציעל איז מיט דער אַנטשטייאונג פון מדינת ישראל מיט דריי יאָהר צוריק דערגרייכט געוואָרן. זאָל עס הייסן, אַז דער ציוניזם, וועלכער האָט אָט דעם ענד־ציעל דערגרייכט, האָט מעהר ניט קיין עקזיסטענץ באַרעכטיגונג?

ס'איז קלאָר, אַז מדינת ישראל, כאָטש זי איז אַ פאָלקאָם זעלבסטשטענדיגע מלוכה און לויט דער „באַזעלער פּראָגראַם" און „אינטערנאַציאָנאַל רעכט־געזיכערטע" היים פאַר'ן אידישן פאָלק, דאַרף זי אָבער נאָך האָבן די פינאַנציעלע און אַפילו פּאָליטישע הילף פון די אידען אין חוץ לארץ. מדינת ישראל האָט די אַנערקענונג פון די מעהרסטע מלוכות פון דער וועלט. זי האָט נאָך אָבער ניט די אַנערקענונג פון — און איז אַפילו ניט אין קיין פריינדליכע באַציהונגען מיט — די שכנישע אַראַבישע לענדער.

די געפאַהר פון אַ נייעם באַוואָפנטן אָנפאַל מצד די דאָזיגע אַראַבישע לענדער דראָהט נאָך דער אידישער מדינה. וואָס איז נוגע איהר עקאָנאָמישן מצב, מוז זי נאָך האָבן — און וועט נאָך לאַנג מוזן האָבן — די שטיצע פון די אידען אין אַמעריקע און אַנדערע לענדער.

מדינת ישראל קען נאָך בכלל ניט שטעהן אויף די אייגענע פיס און מ'מוז נאָך אַנקומען פאַר הילף צו די אידען אין חוץ הארץ. די לאַגע וואָלט דערפאַר געפאָדערט, אַז דער וועלט־ציוניזם זאָל איצט אויף זיך נעהמען די אויפגאַבע צו זיין דער כח אויף וועלכן ישראל זאָל זיך שטיצן.

דאָס וואָלט אפשר דעם ציוניזם געהאַט „באַגרענעצט" צו אַ הילפס־אָרגאַניזאַציע און אויסגענומען פון איהם דעם גלאַנץ פון אַ באַוועגונג וואָס האָט געאָטעמט מיט'ן גייסט פון אידישער ווידער־אויפלעבונג ווי אַ פאָלק. פאַר מדינת ישראל, דערהויפּט פאַר דער בן גוריון רעגירונג, באַזונדערס פאַר בן גוריון'ען אַליין, וואָלט עס וואַרשיינלאַך געווען ווי צוגעפּאַסטען. דאָס וואָלט מדינת ישראל געמאַכט „זעלבסטשטענדיג" פון דרויסנדיגער „אַריינמישונג" און וואָלט דעם פּאָליטישן, קולטורעלן, ווי אויך עקאָנאָמישן געראַנגעל, וואָס קומט פאַר אין מדינת ישראל און טראָגט דעם כאַראַקטער פון אַ פּאַרטיי־קאַמף, איינגאַנצן באַפרייט פון די איינפלוסן מצד די פּאַרטייען אין חוץ לארץ, אין וועלכע דער וועלט־ציוניזם איז צעטיילט.

אָבער אַפילו אַזאַ באַגרענעצטע ראָל וואָלט ניט געווען מעגליך פאַר'ן וועלט־ציוניזם. די ציוניסטן זיינען שוין ניט די איינציגע וואָס שאַפן די פאָנדען פאַר דער אידישער מדינה. זיי זיינען אודאי די נשמה און די טרייב־קראַפט אין אַלע געלד־זאַמלונגען, אָבער ניט די וואָס קענען נעהמען פאַר זיך דעם פולן קרעדיט פאַר די פאָנדען אין וועלכע ישראל נויטיגט זיך כדי צו קענען נאָכקומען איהרע באַדערפעניששען.

און אמת'ען מוז ישראל האָבן אַ שטאַרקן און איינפלוסרייכן וועלט־ציוניזם, און דער וועלט־ציוניזם קען ניט און טאָר ניט מוותר זיין אויף זיין רעכט צו האָבן צו זאָגן וועגן מדינת ישראל אַ סך מעהר ווי בלויז צו זיין אַ געלד־שאַפנדיגע אָרגאַניזאַציע.

דאָ רעדט זיך ניט וועגן דירעקטער פּאָליטישער אַריינמישונג אין די אינערליכע ענינים פון דער אידישער מדינה, אָבער יעדער איד אין אויסלאַנד האָט זיך זיין מיינונג און זיין בליק אויף זאַכן, ווי אויך זיינע ציעלען און פּרינציפּן וועלכע ער וואָלט געוואָלט, אַז זיי זאָלן דורכגעזעצט ווערן אין דער מדינה. אויב די אידישע מלוכה ווערט געבויט פון און פאַר'ן אידישן פאָלק, וואָס איז צעזייט און צעשפּרייט איבער דער גאַנצער וועלט, קען דאָך ניט געפּאַלט זיין, אַז די אידען אין חוץ לארץ זאָלן גאָרניט האָבן צו זאָגן וועגן דער אידישער מדינה — בפרט ווען עס האַנדלט זיך וועגן וועלט־ציוניזם, וואָס באַשטעהט פון פאַרשידענע פּאַרטייען און ריכטונגען וועלכע זיינען אַלע פון איין ריים געקנאָטן ווי די פּאַרטייען, מיט וועלכע זיי זיינען טאַקע אין ענגן קאָנטאַקט, אין מדינת ישראל גופא.

אויב, למשל, די אַלגעמיינע ציוניסטן אין אַמעריקע זיינען פאַרבונדן מיט די אַלגעמיינע ציוניסטן אין ישראל, מוזן דאָך די ערשטע, דירעקט און אינדירעקט, קומען צום אויסדרוק, טאַקע דורך די לעצטע אין דער אידישער מדינה. אַזוי איז אויך מיט'ן מזרחי, הפועל המזרחי און די פועלי ציון.

פאַרשטעהט זיך, אַז דאָס לאָזט זיך ניט אַזוי לייכט דעפינירן און קאָנקרעטיזירן. דאָ מוזן אַנטשטעהן קאָנפליקטן, תרתי־דסתרי'דיגקייטן און סתם רייבונגען, באַזונדערס ווען מיר האָבן אויף איין זייט אַ וועלט־באַוועגונג ווי דער וועלט־ציוניזם און אויף דער צווייטער זייט — אַ אידישע מלוכה וואָס וויל ניט דולדן קיין דרויסנדיגע „אַריינמישונגען" און „איינפלוסן".

נאָר אויב דאָ וואָלט זיך געהאַנדלט בלויז אום דעם, וואָלט מען פריהער־שפּעטער געקומען צו אַ הסכם. מ'וואָלט דאָך געקענט באַשטימען די פונקציעס און אַנצייכענען אַ פּראָגראַם פאַר דער ציוניסטישער וועלט־באַוועגונג. מ'וואָלט געמוזט קומען צום אויספיר, אַז דער קאָנגרעס אין ירושלים, דער ערשטער זינט דער אַנטשטעהונג פון מדינת ישראל, דאַרף אויך זיין דער ערשטער וואָס איז נוגע די אַנציכענונג פון אַ נייער פּראָגראַם פאַר דעם וועלט־ציוניזם.

זיינען אָבער געווען — און זיי זיינען נאָך ניט באַזייטיגט געוואָרן — פּאַרטיי־קאַמפן, פערזאָנען קאַמפן אין די ראַמען פון וועלט־ציוניזם און דאָן צווישן וועלט־ציוניזם אַלס אַזעלכן און דער אידישער מלוכה, ווי זי ווערט געפיהרט אונטער בן גוריון'ען.

דאָס האָט געמוזט פיהרן דערצו אַז דער קאָנגרעס אין ירושלים זאָל ניט זיין בלויז דער ערשטער פון זיין מין נאָר אויך דער ערשטער שריט אין דער ריכטונג פון באַשטימען אַ פּראָגראַם. ווי אַן ערשטער שריט איז דער קאָנגרעס אין ירושלים ווי'ט ניט געווען קיין דורכפאַל. טראָץ דעם וואָס ער האָט ניט געשאַפן קיין גענוי־באַשטימטע פּראָגראַם פאַר'ן וועלט־ציוניזם, האָט ער אָבער געלייגט דעם יסוד פאַר אַזאַ פּראָגראַם.

ס'וועט אודאי באַדאַרפט ווערן — און מעגלאַך אַז ס'וועט טאָן דעם וועלט־ציוניזם אַ סך שאַדן — דאָס אַזאַ פירענדיגע פיגור ווי דר. אבא הלל סילווער איז ניט אַריין אין דער נייער וועלט פירערשאַפט. ס'איז אָבער דאָ גרונט צו דערוואַרטן, אַז די אַטמאָספערע אין וועלט־ציוניזם וועט איבערגערייניגט ווערן, און אַז, לפחות, די צעטומלעניש וואָס האָט ביז אַהער געהערשט אין וועלט־ציוניזם, בנוגע זיינע ציעלען און אויפגאַבען, זאָל אָנהייבן פאַרשווינדן. זיכער האָט דער ירושלים'ער קאָנגרעס פעסטגעשטעלט דעם פאַקט, אַז דער וועלט־ציוניזם האָט נאָך גרויסע אויפגאַבען צו דערפילן. און אַז מדינת ישראל — אַפילו די בן גוריון רעגירונג — נויטיגט זיך אין דער הילף פון אַ געשטאַרקטן וועלט־ציוניזם.

9-5-51
Journal

דר. סילווער רעכנט אויס די מעלות און די חסרונות פון דעם ציוניסטישן קאנגרעס

ספעציעלער באריכט פאר'ן "מארגן זשורנאל" פון **מ. ריבלין**

"דער קאנגרעס איז געווען זעהר אן ארבעטזאמער, אבער א בלאסער."

די דאזיגע אפשאצונג פונ'ם נאר־וואס אפגעהאלטענעם ציוניסטישן קאנגרעס אין ירושלים האט נעכטען געגעבען דר. אבא הלל סילווער, ווען ער איז צוריקגעקומען קיין אמעריקע אויף דער "קווין מערי".

אבער ניט געקוקט אויף דעם, וואס דער קאנגרעס איז געווען ניט קיין צו־געהויבענער, האלט דער בארימטער ציוניסטישער פירער, אז ער האט פארצייכנט וויכטיגע דערגרייכונגען, וואס וועלן פארשטארקן די ציוניסטישע וועלט־ארגאניזאציע.

די הויפט אורזאך פארוואס דער קאנגרעס איז געווען א ניט־געראטענער איז, וואס ר'איז אפגעהאלטען געווארען באלד נאך די וואהלען פאר א נייער כנסת, און איידער עס איז דארט צוזאמענגעשטעלט געווארען א נייע רעגירונג. דער קאנגרעס, האט דר. סילווער אנגעוויזען, איז פארגעקומען אין א מאמענט ווען מדינת ישראל האט זיך נאך ניט געהאט אויסגעשטשר־בעט פונ'ם טשאד פון וואהל־קאמפיין, און די לופט דארט איז נאך געווען אנגעלאדען מיט דער ביטערקייט, וואס האט זיך געהאט אנגעקליבען אין די וואכען פון פאר די וואהלען. אזא מאמענט איז זיכער ניט געווען מסוגל פאר'ן קאנגרעס, וואס איז זיך צוזאמענגעקומען צום ערשטען מאל אין פינף יאר און אונטער גאר נייע אומשטענדען, וואס האבען זיך געשאפען זינט דער גרינדונג פון דער אידישער מלוכה. און דער פאקט, וואס די מלוכה איז געווען אין א מין בין הזמנים — צווישען איין רעגירונג און א צווייטער — איז פארשטעהט זיך, אויך ניט געווען קיין גרויסע טובה.

וואס אנבאלאנגט די אויפטואונגען פון קאנגרעס האט דר. סילווער זיך אפגעשטעלט אויף דריי הויפט מאמענטן, מיט וועלכע ער איז זעהר צופרידען.

1. דער קאנגרעס האט אנערקענט די נויטווענדיגקייט אין א שטארקער וועלט ציוני ארגאניזאציע. און אונטער'ן סטאטוס, וואס די ארגאניזאציע קריגט איצט וועט די ישראל רעגירונג זיך ניט קענען אריינמישען אין קהלה אנגעלעגנהייטן אין די תפוצות אהן זיך צו באראטען פון פריהער מיט דער ארגאניזאציע און אהן איר קאאפעראציע.

אט דאס, האט דר. סילווער אנגעוויזען, האבען ער און אנדערע געפאדערט פאר די לעצטע דריי יאר, אבער מ'האט זיי באקעמפט. איצט האט דער קאנגרעס עס אנערקענט און אנגענומען.

2. דער קאנגרעס האט צוריקגעוויזען די אזוי־גערופענע ירושלים פראגראם, וואס האט געזאלט פארנעמען דעם פלאץ פון דער היסטארישער באזעל פראגראם.

"מיר זיינען פון אנהויב אן געווען געגען דער ירושלים פראגראם", האט דר. סילווער דערקלערט, "און זיינען צופרידען, וואס דער קאנגרעס האט עס דורכגעווארפען". דערביי האט דער ציון פירער אנגעוויזען, אז וואס די ציוניסטישע באוועגונג האט איצט נויטיג איז א רייהע אויפגאבען און טעטיגקייטען, אבער ניט קיין נייע דעפיניציעס, וואס קענען ווערען א קוואל פון צאנקערייען און רייסערייען.

3. דער קאנגרעס האט צוריקגעוויזען אליהו דאבקינ'ס פלאן איבערצובויען די ציוניסטישע וועלט־ארגאניזאציע און זי אוועקשטעלען אויפ'ן יסוד פון טעריטאריעלע איינהייטען.

די אלע אויפטואונגען פון קאנגרעס, חנם זיי זיינען טיילווייז פון א נעגאטיווען כאראקטער, באטראכט דר. סילווער ווי זעהר וויכטיגע דערגרייכונגען, וואס וועלען לויט זיין מיינונג, פארשטארקען און באפעסטיגען די ציוניסטישע וועלט־ארגאניזאציע.

קאנפעדעראציע שלום זעהר שוואך

דער שלום, וואס איז דערגרייכט געווארען אין דער וועלט קאנפעדעראציע פון אלגעמיינע ציוניסטען, האט דר. סילווער באצייכנט ווי א "פארלאטעטער".

די הויפט פראבלעמען פון די צוויי פארטייען, וואס שטעלען צוזאמען די קאנפעדעראציע — די אלגעמיינע ציוניסטען און די פראגרעסיווע — זיינען ניט געלייזט געווארען. זיי באקעמפען איינע דער צווייטער א סך העפטיגער ווי עס טוען א סך אנדערע פארטייען, וואס האבען גארניט קיין געמיינזאמען יסוד. און אונטער אזעלכע באדינגונגען, האט דר. סילווער אויסגעפירט, קען דער געשאפענער שלום צווישען זיי ניט אנהאלטען.

וועגען זיין אייגענער פאזיציע האט דר. סילווער ניט געוואלט רעדען קיין סך. ער האט אנגעוויזען, אז שוין באלד דריי יאר ווי ער האלט ניט קיין אמט אין דער ציוניסטישער וועלט־ארגאניזאציע, און ער וועט ווייטער זיין "א סאלדאט אין די רייהען".

דר. סילווער האט דערצעהלט, אז ער האט ניט געזוכט קיין אמט, און האט עס דייטליך דערקלערט אויפ'ן סאמע ערשטען קאקוס־מיטינג פון דער אמעריקאנער ציוניסטישער דעלעגאציע.

(פון אנדערע דעלעגאטען און אויך פון פריוואטע באריכטען פון ישראל, האב איך אויסגעפונען, אז עס איז געווען א מעגליכקייט צו באוועגען דר. סילווער'ן ער זאל אננעמען דעם אמט פון פארזיצער פון אקציאנס קאמיטעט, און אז א רייהע וויכטיגע פירער פון ארבעטער ציוניזם, צווישען זיי חיים גרינבערג, יוסף שפרינצאק און דוד בן־גוריון, זיינען געווען פאר דעם. אבער צוליב דער ביטערער געגנערשאפט פון א צאל מפא"י פירער און אויך פון געוויסע פראגרעסיווען, ספעציעל אמעריקאנער, האט מען אויפגעגעבען דעם געדאנק.

וואס אנבאלאנגט דער פירערשאפט האט דר. סילווער אנגעוויזען, אז עס איז סטאטוס קוו. די הויפט פירער בלייבען יוסף שפרינצאק, אלס פארזיצער פון אקציאנס קאמיטעט, און בערל לאקער און נחום גאלדמאן אלס פארזיצער פון די צוויי סעקציעס פון דער אגענטור עקזעקוטיווע.

דר. סילווער האט גערעדט מיט אנטריסטונג וועגען די אטאקעס, וואס זיינען געמאכט געווארען ביים קאנגרעס, אויף די אמעריקאנער ציוניסטען. דאס, האט ער געזאגט, איז ביי דער מפא"י א "געהענדיגע סחורה". אבער די באפעלקערונג פון ישראל האט די דאזיגע אטאקעס ניט געטיילט און צום קרעדיט פון דער פרעסע דארף געזאגט ווערען, אז זי האט פארדאמט די אטאקעס אויפ'ן שארפסטען אופן.

דר. סילווער און זיין פרוי, וועלכע איז נעכטען צוריקגעקומען מיט אים, זיינען געווען אוועק פון אמעריקע איבער דריי חדשים. פאר זייער באזוך אין מדינת ישראל, זיינען זיי געווען א לענגערע צייט אין זיד־אפריקע, וואו דר. סילווער האט דורכגעפירט א דערפאלגרייכע שליחות פאר'ן נאציאנאל־פאנד.

דר. סילווער האט גערעדט מיט איבערגעוועהנליכער באגייסטערונג וועגען די אידען אין זיד־אפריקע. ער האט באזוכט אלע זייערע קהלות און די צייט וואס ער האט דארט פארבראכט איז פאר אים געווען "איין גרויסער יום־טוב".

באלד נאכדעם ווי זיי האבען געלאנדעט אין ניו יארק זיינען דר. און מרס. סילווער אפגעפלויגען צו זיך אהיים אין קליוולאנד.

WEDNESDAY, SEPTEMBER 5, 1951 The Day T

אמעריקע איז געווען צענטראלער פונקט אויפ'ן ציון־קאנגרעס

די טענות, וואס מען האט צו אמעריקאנער אידען אין ישראל. — אידען אין ישראל באגרייפען ניט, ווי אזוי מען קאן לעבען צופרידען אין חוץ לארץ.

ספעציעלע קארעספאנדענץ

פון בינוש עפשטיין

טענות צו אמעריקע

דער קאנגרעס האט זיך פאקטיש צעטיילט אויף צוויי חלקים, אויף די ישראל'דיגע און די דעלעגאטען פון חוץ לארץ. אין דעם איז כמעט קיין חלוק ניטא צווישען די פארטייען און פראקציעס, די ישראל'דיגע, ווער אין עפענטליכע רעדעס פון דער קאנגרעס טריבונע, ווער אין פריוואטע שמועסען, האבען טענות און קריטיקירען אמעריקאנער ציוניסטען און אמעריקאנער אידען בכלל חלמאי די קומען ניט אהער און שיקען ניט זייערע קינדער צו באזעצען זיך אין מדינת ישראל. די טענות זיינען אייגענטליך גערעכטעט אויך געגען די אידען פון מערב־אייראפע, דרום אפריקע און דרום אמעריקע, ד. ה. קעגען די אידישע קבוצים, וועלכע לעבען אין פרייהייט און עקאנאמישער שפע. אבער הויפטזעכליך "בענקט מען" נאך די אמעריקאנער אידען און מען האט טענות צו זיי, וואס זיי עמיגרירען ניט אהער צוזאמען מיט זייערע קינדער.

די דאזיגע קריטיק איז אויך פארשטענדליך. דער ישוב דא ווייס, אז זיין זיכערקייט פארלאנגט א שנעלע פארגרעסערונג פון דער אידישער באפעלקערונג. דער ישוב באגרייפט אויך, אז עס נויטיגט זיך אין מענשען מיט קאפיטאל, מיט קולטור, מיט וויסען און ענערגיע, כדי אוועקצושטעלען דאס לאנד אויף א פעסטער מדרגה. עס ווייס, אז אמעריקאנער אידען קענען די דאזיגע ביישטייערונג ברענגען. א גרויסער טייל פון ישוב, דער טייל, וואס איז ניט דאמינירט פון מפא"י, ווארט אויך אויף אן אמעריקאניש־אידישע אימיגראציע צו ענדערן דעם פאליטיש־סאציאל־אידעאלאגישן קלימאט פון מדינת ישראל. מען וויל דא האבען אזא מין דעמאקראטיש־פרייען לעבען, ווי אין אמעריקע. האט מען תרעומות אויף אמעריקאנער אידען, וואס זיי פארזאמען זיך צו קומען אהער.

דער קאנגרעס שטייט בכלל אונטער'ן שאטען פון אמעריקע. דער גאנצער וכוח דרייט זיך אייגענטליך ארום אמעריקאנער דעלעגאציע. אמת, צום אנהויב האט עס געמיינט בלויז איין פערזאן, דר. א. ה. סילווער. וועט סילווער ווערען פרעזידענט פון דער וועלט ציוניסטישער ארגאניזאציע, אדער ניט? וועט ער באזיגען מפא"י, אדער מפא"י וועט אים באזייטיגען? די טעמע סילווער איז איצט שוין כמעט אראפ פון סדר היום און דאך דרייט זיך דאס רעדעל אלץ ארום דער אמעריקאנער דעלעגאציע.

דער ציוניזם אין חוץ לארץ מיינט קודם־כל אין אמעריקע. און מיט דעם גאנצען בטול, וואס די מאכטהאבער דא האבען באוויזען קעגען דער ציוניסטישער ארגאניזאציע, מוזען זיי זיך רעכענען מיט דעם פחד פון דעם עולם, אז דערצארענע אמעריקאנער ציוניסטען קענען ברענגען א גרויסען מאטעריעלען שאדען דעם היגען ישוב און דעם פאליטישען מצב פון דער מדינה. זוכט מען צו שאפען א קריטישע שטימונג קעגען אמעריקאנער ציוניסטען פון איין זייט און די מאניפעסטירונג פון אמעריקאנער ציוניסטישער פריינטשאפט פון דער אנדערער זייט.

די קריטיק ווערט גערעכטעט קעגן די אמעריקאנער. פארוואס זיי קומען ניט אהער. ד. ה. זיי זיינען שלעכטע ציוניסטען און באמת קנאפע פריינט, אויף וועלכע מען קען זיך ניט פארלאזען. די פארבינדעטע זענען די הדסה און דאס הייפעל "פראגרעסיווע". וועלכע דארפען עס געבען די הסכמה אויף מפא"י ציוניזם און מפא"י רעזשים אין לאנד.

דאס דאזיגע שפיל האט זיך ניט איינגאנצען איינגעגעבען מחמת די הדסה האט עס קאליע געמאכט און מחמת די קעגען טענות פון די אמעריקאנער. די הדסה שטעלונג, ווי זי איז ארויסגעבראכט געווארען דורך מרס. האלפערין און אנדערע, אז אמעריקאנער אידען באטראכטען זיך ניט אין גלות און האבען גאר ניט בדעה צו פארלאזען מאסענווייז אמעריקע און זיך באזעצען אין ישראל, האט דא ארויסגערופען פארוואונדערונג און פארדרוס. עס איז א שטעלונג פון פרעמדע, פון ניט ציוניסטען און ניט פון א עלעמענט, וואס וויל צעמענטירען זיין גורל מיט מדינת ישראל. פאליטיש קען מפא"י זיין צופרידען דערפון, ווייל דאס מיינט א פריינטשאפט פון ווייטען, און א דעה אין היגע ענינים. אבער ציוניסטיש און ישראל'יסטיש קען קיינער דאך ניט מסכים זיין אויף דעם, ווייל דאס צעטרייסלט יעדע האפענונג אויף א גרויסער צוקונפט פאר מדינת ישראל. די הדסה אלס פארבינדעטע איז דערפאר פאר מפא"י א געוויסע פאליטישע לאסט אויפ'ן היגען בארען.

דער סילווער צד האט זיך פארנומען אויף א באשיידענעם קעגען־אנגריף. פון דער קאנגרעס טריבונע האבען אמעריקאנער ציוניסטען דערציילט פון די גרויסע אויפטואונגען לטובת מדינת ישראל מצד דעם אמעריקאנער ציוניזם. זיי האבען אויך אין זייערע רעדעס און נאך מער פריוואט פרובירט פארטיידיגען דעם מאנגעל פון אן אמעריקאנער ציוניסטישער אימיגראציע, טענה'נדיג, אז מען האט מצד ישראל ניט ערמוטיגט אזא אימיגראציע. פארקערט מען האט עס גאר געשטערט, ווייל מען האט ניט דערלאזען קיין פרייע עקאנאמישע אונטערנעמונגען, מען האט זיך ניט באצויגען פריינטליך, וכדומה. ווי באשיידען און שוואך די קעגען־קריטיק איז ניט געווען האט זי דאך געהאט א ווירקונג, ווייל זי באשטעטיגט די אלגעמיינע מיינונג פון דעם עולם דא הי', אז דער רעזשים טראגט א גרויסע מאס שולד פאר'ן שוואכען צופלוס פון אויסלענדישע אידען און אויסלענדישען קאפיטאל.

די חלוקי דעות צווישען די אמעריקאנער און מפא"י איז קלארער ארויסגעבראכט געווארען פון דר. עמנואל ניומאן. ער האט ארויסגעבראכט, וואס עס איז שוין לאנג געלעגען אויפ'ן הארצען פון אמעריקאנער ציוניסטען. ער האט זיך פאר זיי געשלאגען חטאתי פאר זייער קנאפען אינטערעס אין דעם אופן, ווי ציוניזם איז פארוואלטעט געווארען אין די פריערדיגע יארען. ניומאן האט אפען געזאגט, אז אמעריקאנער ציוניסטען צאלען איצט פאר זייער ניט קימערען זיך, ווי די ציוניסטישע בודזשעטען זיינען פארטיילט געווארען דא אין לאנד, וואס עס האט גורם געווען צו שאפען א לאגע, וואס איין פארטיי, די מפא"י, האט זיך באפעסטיגט אויפ'ן חשבון פון אנדערע ריכטונגען אין ציוניזם.

בנוגע דעם וכוח וועגען רעכט פון וועלט ציוניזם צו האבען א דעה אין מדינת ישראל האט ניומאן געזאגט, אז אויב מען באטראכט ציוניזם אלס א שותף צו דער מדינה, דארף דער שותף האבען רעכט צו זאגען א דעה ווי אזוי די שותפות'דיגע ענינים ווערען פארוואלטעט און דורכגעפירט. ער האט אפילו פארלאנגט, אז דער ישראל שותף זאל שטארקען דעם חוץ לארץ שותף, די ציוניסטישע ארגאניזאציע און ניט פרובירן אים פארשטופען אין א זייט, ווייל דאס מיינט א שלעכטע שותפות און שלעכט פאר'ן געמיינזאמען ענין. ניומאן האט דערביי קריטיקירט בן גוריון פאר זיין פארשווייגען דעם ציוניזם בעת זיין באזוך אין אמעריקע. ער זעט אין דעם א כוונה צו שטעלען דעם ציוניסטישן שותף אין א מינדערוויכטיגער ראליע. ער האט פארענדיגט מיט א דעקלאראציע, אז דער אמעריקאנער ציוניזם האט א גרויסען חלק אין דער שאפונג און גרינדונג פון דער מדינה און וועט דעם חלק היטען און שטארקען. ער האט באמערקט "יש לי חלק בדוד ונחלה כבן גוריון" (איך האב א טייל אין דוד און אן ערבשאפט אין בן גוריון).

סילווער רעדט

די דעבאטע האט זיך געצויגען פאר דריי טעג, און דער עולם האט זיך געלאנגווייליגט. אודאי זיינען געווען עטליכע אינהאלטסרייכע פארטראגען און א פאר אינטערעסאנטע רעדעס. דער עולם האט אבער ארויסגעוויזען א קנאפען אינטערעס אין דער דעבאטע. מען איז מיד און אומגעדולדיג געווארען. עס איז געווען א גלייכגילטיגקייט צו אלץ וואס מען זאגט און הערט. מען האט געוואלט הערען א גרויס ווארט, עפעס אזוינס וואס זאל אנציען, אויפרעגען און געבען עפעס נייעס. מען האט געווארט אויף דר. סילווער.

דער איצטיגער קאנגרעס דערמאנט ווייניג וואס די אמאליגע קאנגרעסען. ער איז עפעס קלענער, אדימער און שטילער. אבער אין איין פרט האט ער דערמאנט אמאליגע קאנגרעסען. ביי די קאנגרעסען אמאל פלעגט מען אויך ווארטען אויף א רעדע — דעמאלט איז עס געווען זאב זשאבאטינסקי. פריינט און קעגנער פלעגען פרעגן: "ווען רעדט זשאבאטינסקי?" זיינע רעדעס זיינען באטראכט געווארען אלס דער הויך־פונקט פון דעם קאנגרעס. ענליכעס האט מען איבערגעלעבט אויף דעם 23טען קאנגרעס.

cont. on next page

בלי סילבר

שלום בן־ברוך

כבר עברו כמה ימים מנעילת הקונגרס הציוני הכ״ג, ועדיין אינני יכול ל„עכל״ את הדבר האחד הזה — הסיום המחפיר של פרשת סילבר. אהה, האווירה של ירושלים לא השרתה רוח נעלה על נציגות־העם הציונית, ורוב הקונגרס חטא בכמה ענינים חשובים והרע לתנועה הציונית ולמדינה גם יחד. כיצד עבר הקונגרס לסדר היום על היחס של ההנהלה, שאין דוגמתו, אל ראש המוסד לבקורת ואל הדו״ח שלו? מדוע לא התקומם לגזירה של שליטי מפא״י, לא להכניס את נציגי „חרות״ להנהלה, אם כי כל כך נחוץ לנו איחוד כל הכוחות הלאומיים בשעה זו? ושוב חטא הקונגרס בהקמת מוסדות (ההנהלה, הועד הפועל) כבדים, מסורבלים, „מנופחים״ עד למאד שגרמו בהכרח לחוסר־יעילות, לבזבוזים כספיים, להגברת התחרויות הפנימיות והתחרות המפלגתית. וענין התקציב! היכן ראינו שנציגות־עם תוותר בקלות כזו על חובתה הראשית לדון על ההוצאות וההכנסות של ההנהלה — וכאן המדובר הוא בעשרות מיליונים לירות!

ועוד תופעות שליליות אפשר למנות כאן. אך השלילית ביותר היא דוקא זו הפרשה האישית המרגיזה, ענין סילבר, שבו — כמו בראי — משתקפת כל השחיתות המפלגתית אשר נצטברה במחננו במשך שנים וגבהה עתה כהר לנגד עינינו. היא שהולידה את המעשים המשונים של הקונגרס כגון צירוף מפלגה פרו־קומוניסטית להנהלה וגירוש מפלגה של פאטריוטיזם ציוני מובהק מתוכה; או השלמה עם רדיפת מבקר, נבחר־הקונגרס עצמו ע״י ההנהלה המבוקרת, עד חרמה. ברם, אפילו על הרקע הזה של רקבון ציבורי קשה, לא; אי־אפשר היה לשער שכך תסתיים פרשת סילבר אחרי שלש שנות „טיפול״ בה מצד שוללים ומחייבים למיניהם. בנדיבות־רוח ובענוה יתירה יאמר סילבר לידידים לפני שיבתו לאמריקה: „משחק פוליטי משחקים בי״. לצערנו, היה כאן משהו גרוע בהרבה, וסופו מעיד על תחילתו: סילבר לא נכנס עכשיו לועד הפועל הציוני ולשום מוסד אחר, אפילו לא כחבר פשוט. במלכותו של סטאלין ובארצות הנגררות אחריה משמידים מתנגד וסוטה מן הקו הרשמי השמדה גופנית, פשוטה כמשמעה. במלכות ציון המחודשת עוסקים בשפיכת־דמים של האיש בצורה אחרת, מסתפקים בחיסולו הציבורי־מדיני גרידא. אבל אין נוהג זה פחות אכזרי כלפי אישיות, הרגילה כל ימיה בהשפעה ציבורית—מדינית, ואין הוא פחות מזיק לעניני העם והמדינה. זהו טכסיס של עריצות בולשביסטית אמיתית, אם כי בצורה אחרת.. אך מי עוזר לעריץ יותר מכל, אם לא המשתעבד?

כאן, קודם כל טראגדיה אישית גדולה: שוללים מאיש, המחונן בכושר־פעולה עצום, את האפשרות לתת ביטוי לתבונה נעלה זו. לא מצא פטיש את הסדן — קבל המשורר הלאומי בשעתו. צורך נפשי עמוק ב„סדן״ יש לכל אישיות יוצרת. כשהיה כאן סילבר בפעם הקודמת (באביב ש.ז.) אמרתי לו: „מה טוב יהיה, אם יכתוב ספר על מדינת ישראל!״ השיב מיד: „במקום לכתוב על ישראל מוטב שאעבוד למען ישראל״. ובכן, לעבוד, לפעול, לעשות — הריהי שאיפתו העליונה של סילבר. באיזו רשות נשללת ממנו הגשמת השאיפה הזאת? אין היא יכולה להתממש כראוי, אם אין לסילבר עמדה, במה, מוסד שידבר בשמם.

ועוד יותר חשובה האבידה הנגרמת ע״י כך לציבור, לציונות, למדינה. איך גוזלים מן האומה כח גדול כזה, עוד בשעה כזאת? איך משתקים מרץ כביר, מעיין ברוך של יזמה והבנה ומסירות? איך מעיזים לא להפעיל אישיות כזו בעת שכל כך דלונו, ובסך הכל הותיר לנו אלהים פליטה שנים־שלשה אישים ברחבי העולם כולו?

זוכרים אנו יפה את המלחמה השיטתית לשם חיסולו של סילבר, שהחלה לפני שלש שנים ע״י כוחות משותפים בישראל ובאמריקה. היחס המגונה אליו הביאוהו לידי התפטרות מן ה„מועצה הציונית האמריקנית״ (המאחדת את כל המפלגות הציוניות), גם מראשות האגף האמריקני של הנהלת הסוכנות ומן ההנהלה בכלל. „הכושי עשה את שלו, הכושי יכול ללכת״. עשוהו איפוא מין כושי, אשר משלחים אותו אחרי שגמר את מלאכתו. אבל הוא אפילו לא גמר את מלאכתו, עדיין לא גמר! לא נכונה לחלוטין הדעה (שאותה משמיעה ביחוד מזמן לזמן הגב׳ מאירסון), כי עם קום המדינה שוב אין צורך בפעולה או בנציגות אחרת על הבמה הציבורית—המדינית, מלבד זו הבאה בשם ממשלת ישראל. עוד נחוצות כעת עד למאד גם הנציגות גם הפעולה הציונית. על הבמה הציבורית—המדינית, ביחוד באמריקה, וענין ההענקה הגדולה מטעם ארצות־הברית הריהו אחת ההוכחות המחייבות. אלא שמתנגדי־סילבר הקנאים אינם רוצים, כי הן תיעשינה ע״י סילבר, אף כי הם יודעים יפה שאין כמוהו מוכשר לבצען על הצד הטוב ביותר. אמרנו: ובכן, ייבחר סילבר לנשיא הועד הפועל הציוני, ויהא לו מעמד רשמי שיתן לו את הרשות לפעול ולדבר בשם ההסתדרות הציונית העולמית! אך גם עצה צנועה זו סוכלה ע״י הקואליציה הבלתי קדושה, שאחת גמרה אומר — לסלק את סילבר מן הבמה הציבורית, ויהי מה. הגיעו הדברים עד כדי כך, שהוא לא נבחר בקונגרס לא רק כנשיא הועד הפועל אלא גם לא כחבר פשוט. במוסד, המונה כמאה חבר (75 נציגי מפלגות ו־23 וירטואליסטים), לא נמצא מקום לאיש הדגול מרבבה, אשר רבים מחברי הועד הפועל אינם ראויים אפילו להתיר את שרוך נעליו. אין ספק שאזני העם תצלינה בשמען את הדבר הזה, אשר עליו ועל כמותו נאמר: לא ייאמן כי יסופר.

לא היתה עוד שערוריה כזאת במחננו, שגם כפיית־טובה איומה בה, גם פגיעה עצומה באישיות נעלה, גם — וזהו העיקר — חבלה כחוצפת באינטרסים של האומה. הריני מדבר לא כאיש־מפלגה, כי דוקא בענינים מפלגתיים לא תמיד אני גורס את עמדתו של סילבר. ברם, ציוני אמריקה ונציגיהם בקונגרס, היכן היו הם בשעה שנעשה המעשה המחפיר האחרון, המסיים את הלך חיסולו של סילבר על הבמה הציונית—המדינית? איך השלימו עם הצו של שליטי מפא״י, לא להכניס את סילבר לועד הפועל? הרי המנהג, העדיף מן הדין, הוא שכל מפלגה שולחת לועד הפועל הציוני את הנציגים הראויים לה; ובכן מדוע הרשו ציוני אמריקה והקונפדרציה כולה התערבות גסה זו מצד עריצי מפא״י? כלום לא עזרו למפא״י בעצם רפיפותם?

אכן נסללה הדרך לעריצות המפא״יית ע״י המעשה של הקונפדרציה עצמה, שקדם לכך. מתכוון אני לעובדה המוזרה שסילבר לא נבחר להנהלת הקונפדרציה בועידה, אשר נתכנסה בעצם ימי הקונגרס — לא לנשיאות ולא להנהלה בכלל. כלום לא מן הראוי היה לבחרהו כאחד ויחיד — לנשיא הקונפדרציה? מדוע צריכים אחרים, שאינם מגיעים לקרסוליו, להיות גם בראש ההסתדרות הציונית באמריקה, גם בהנהלת הסוכנות, גם בראשות הקונפדרציה — והוא צריך להיות מחוצה לכל המוסדות הללו, נטול אף אחד מסדני־הפעולה האפשריים? אני שואל בכאב־לב: כיצד קרה שלא רק הצמרת, אשר גדולים בה „חקקי לב״, אלא גם הצירים הפשוטים שבקונגרס, חברי הקונפדרציה, השלימו עם מצב כזה? מי הטיל האפלה על מוחם ומצפונם?

אינני מסופק בכך שאילו היו הציונים הכלליים שבארץ ישראל מיוצגים בקונגרס, היתה עמדתה של הקונפדרציה מקבלת כיוון אחר במידה רבה. כידוע,

(סוף בעמוד 6, טור 1)

Sep. 7-51 הדאר

הסכים אמנם הרוב בקונפדרציה לתת למפלגת הציונים הכלליים בא״י נציגות (ב 24 חבר) בועידתה, אבל בתנאי שהנציגים הללו ישתתפו רק בדיונים על עניני הקונפדרציה גופה (מוסדותיה, פעולותיה להבא) ולא בענינים הנוגעים לקונגרס. משום כך לא היתה להם שום השפעה על ענין סילבר. ומצד הקונפדרציה ראינו כאן לא רק עמדה רצינית, טראגית, כי אם גם מעשה קומי, מבדח. כפי שמודיעה העתונות, הציעה הקונפדרציה למר גרינבוים (!) שיהיה אחד מארבעת נציגיה בנשיאות הועד הפועל הציוני, והוא ברוב הגינותו סרב, בהודיע בפשטות: כיון שהוא אינו חבר הקונפדרציה, הרי אינו יכול לייצג אותה. למי היתה נחוצה עוד בדיחה משונה זו, אחרי גירוש סילבר מהועה״פ?

מר בנימין בראודי, נשיאה של הסתדרות ציוני אמריקה, שחזר זה עתה הביתה, הדגיש בהצהרתו הארוכה שם, כי „הודקו הקשרים האישיים״ בין הסתדרות זו ובין מר בן־גוריון אחרי השיחות המרובות, שנערכו בינו ובין ראש הממשלה בזמן הקונגרס. באמת נעים לשמוע זאת אחרי שמר בן־גוריון, בכמה נאומים (בתוכם הנאום הגדול בועידת האיחוד העולמי של פועלי ציון, בערב הקונגרס) השמיץ את הסתדרות ציוני אמריקה ואסר עליה מלחמה. אך ברור כי הידוק הקשרים, שבהם כל כך מתפאר מר בראודי, הוא חד־צדדי לחלוטין, ז.א. פירושו השתעבדות גמורה של הסתדרות ציוני אמריקה ורוב הקונפדרציה לרצונו של מר בן־גוריון. דומה, שהוא גם שימש הגורם העיקרי לחיסולו של ד״ר סילבר.

אף „אינטרמצו״ זה יש לזכור: היה זמן שרבים מן הציונים הכלליים העלו את מועמדותו של סילבר לכהונה הגבוהה של ההסתדרות הציונית העולמית. אך הקואליציה האנטי־סילברית הכריזה בצביעות שאין צורך בנשיאות כזו, יען כי ד״ר ווייצמן, נשיא המדינה, הוא ממילא(!) גם נשיא התנועה הציונית. והתכנית בוטלה מיד, אף קודם שהוצעה רשמית.

שלום בן־ברוך

cont. from p. 25

דעלעגאַטען און געסט האָבען געהאַלטען אין פרעגען: „ווען רעדט סילווער?״ מען האָט געוואַרט אויף זיין רעדע מיט שפּאַנונג און מיט האָפענונג: ער וועט עפּעס זאָגען. ער וועט אָנקלאָגען און שטראָפען פאַר פּאָליטישע חטאים, פאַר טעות'ן, פאַר אָפּווייכונגען. ער וועט אַרויסברענגען די באַהאַלטענע טענות און האָפענונגען פון דעם ציוניסטישען עולם, וועלכער איז אומצופרידען, אומגליקליך און וויל אַן ענדערונג אין דער פירערשאַפט. מען האָט געוואַרט אויף סילווער'ס „רעדע."

דר. סילווער'ס רעדע איז געווען, אין פאָרם און אינהאַלט, איינע פון די בעסטע אין זיין רעטאָרישער געשיכטע. זי איז געווען אויף אַזויפיל שענער און בעסער פון אַלע רעדעס אויפ'ן קאָנגרעס, אַז זי איז געווען ממש דערפרישענד. און דאָך האָט זי געלאָזען אַ בענקעניש נאָך עפּעס וואָס האָט געקענט געשען — און איז ניט געשען. עס האָט זיך געפילט אין דער רעדע, אַז דער רעדנער אַליין גלויבט שוין ניט אין דער מעגליכקייט צו באַהערשען די סיטואַציע. עס איז גיכער געווען די רעדע פון איינעם, וועלכער קעמפט פאַר אַ פאַרלאָרענער שטעלונג.

די קעגנער, האָט ער באַמערקט, ריידען איצט זיינע ווערטער. ער האָט אָפּגעשטעלט די ליקווידאַציע פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע און די, וועלכע האָבען אים באַקעמפט, גייען איצט אַליין אויף זיין דרך. קעמפענדיג קעגען ליקווידאַטאָרישע טענדענצען (אַ רמז קעגען דר. נחום גאָלדמאַן און דער „הדסה״). ער האָט ציטירט מאַקס נאָרדאַו, אַז די ציוניסטען זוכען דאָס אידישע פאָלק. די טענדענץ צו זוכן די שטיצע פון ניט ציוניסטען, אַלס כלומר'שטע פאַרטרעטער פון אַמעריקאַנישען פאָלק, איז דערפאַר פאַלש און שעדליך.

דר. סילווער האָט געלייקענט, אַז ער וויל זיך אַריינמישען אין די אינערליכע ענינים פון מדינת ישראל. ער האָט אָבער באַמערקט, אַז די פאָדערונג מצד געוויסע מפּא״י פירער, אַז מען זאָל אָננעמען אַ פאָרמילע, אַז די ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע וועט שטיצען די ישראל רעגירונג בלי שום תנאי, איז אַ פאַלשע און שעדליכע פאָדערונג.

די רעדע האָט אין איר גאַנצער מייסטערהאַפטער געבוי געלאָזען דעם עולם בלויז האַלב באַפרידיגט. מען האָט פון דר. סילווער דערוואַרט מער. מען האָט געהאָפט, אַז ער וועט ריידען מיט מער קלאָרקייט, מיט מער אָפענקייט און מיט מער שאַרפקייט. בלויז אַ שטאַרקע שטעלונג מצד דר. סילווער וואָלט זיי געצוואונגען איינצוגיין אויף פשרות. בלויז אָפענע קעגנערשאַפט וואָלט מעגליך געמאַכט צו קאָנצענטרירען הינטער דר. סילווער אַלע קעגנערישע קרעפטען פון דער איצטיגער פירערשאַפט. דער קאָנגרעס האָט זיך אויך גענויטיגט אין אַ גענויער אָנצייכענונג פון די קאַמפּס־ליניעס. דאָס וואָלט געהויבען דעם מוט און די שטימונג ביי די דעלעגאַטען. מען האָט דערפאַר געהערט אויסדרוקען פון אַנטוישונג אויף דר. סילווער'ס האַלטונג.

דר. סילווער'ס מערכה האָט זיך אָבער שטאַרק געהויבען אַ דאַנק דער טאַקטיק פון זיינע קעגנער. דער ענטפער פון גאָלדע מאַיערסאָן, אַלס פאַרשטייער פון מפּא״י, האָט געשטאַרקט דר. סילווער'ס פּאָזיציע. איר ענטפער איז געווען פון געוויינליכען פּאָלעמישען כאַראַקטער.

NEWS —AND— VIEWS

Day 9/9/51

Jerusalem Congress.
Issues And Personalities.
An Inexperienced Majority.
Dr. Joseph Tenenbaum Speaks.

—By DR. S. MARGOSHES—

GUEST COLUMN

By DR. JOSEPH TENENBAUM

It began with three raps of the gavel. It ended with a burst of cheers. Between the raps and the cheers lie two weeks of the most strenuous days of the World Zionist Congress, the first in Jerusalem and the twenty-third in succession. The raps were timorous, somewhat hesitant, compounded of fear and hope, heavy with dignity and weighted with apprehension. The "Hatikvah," sung at the closing session, was vigorous with self-assertion and confidence.

It was a difficult Congress, at times a nerve-racking Congress, a strenuous hard-working Congress; and no one worked harder than the Editor of this Column, the ubiquitous, versatile, untiring Dr. Margoshes. There were many problems, new bewildering issues not unlike those which had faced the First Congress; all in all they were tackled boldly, though perhaps not always judiciously, and the result is a composite program of new approaches and new trends which only the future can evaluate.

There were bitter fights and misunderstandings, some rather high-handed decisions of Court and camarilla, and the usual Congress cabal of behind the scenes scramble for power and influence—though I doubt if this Congress has achieved any records in this respect. There were attempts at intimidation and flouting of the rules of fair play by an inexperienced majority, catapulted to high position and influence by a chance of fate and fatuity (double Israeli shekel and non-participation in the Congress elections by the General Zionists of Israel), but in the end there rose some sobering voices even among them. There were undoubtedly injustices and personal tragedies which will long plague the movement with unresolved hurts and the harmful disregard of the merit system in our movement.

Such a victim of injustice was Dr. Silver, the most outstanding champion of our great cause. The dignity with which this remarkable man took his defeats in stride, the courage of his challenging address and the simplicity of the man who labored so helpfully in the work of the Committee on Program and Scope despite the animosity exhibited towards him, have raised him in stature if not in status. He came out nobler, stronger the more so, that while Silver was repudiated, the Silver program has been adopted almost to a comma. It is to be hoped that this exprience will not deprive the movement of his leadership, for strong men are strongest in defeat.

This Congress has brought to the fore new men and made new reputations. Among those who have shown their mettle in difficult situations, in fight as well as in fairness, was the unassuming, courteous and soft-spoken President of the Z.O.A. He never sought a fight but he never fled from one. This statement after the unwarranted challenging attack of the Zionist Organization by Golde Meyerson, was full of dignity, no less courageous and scorching because it was tempered with restraint.

Dr. Neumann's return to the fold of the Agency has been one of the too few acts of redress of personal injury with which this Congress can boast, and his experience and ability will be an asset to the politically overburdened new Executive.

Every Congress has not only issues, but also personalities around whom the wheels and spokes rotate. Nowhere was this so much in evidence as in this Congress. This Congress was truly a Goldman Congress. Dr. Goldman is an old parliamentarian, one of the ablest debaters and most resourceful speakers of this or any other assembly. He is a born orator who abhors oratory and choses argument instead. He not only kept the Congress on an even keel but roused the enthusiasm of the delegates to a hilgh pitch whenever he rose to defend a cause or project a new thought.

Turning from personalities back to issues, we must confess that the Congress has also serious debits on its ledger. Peaceful as the closing might have appeared, there was left much inflammable material, some inherent in the issues proper, others engendered by unskilled political workmanship. Some chose to right the Pegasus of power too hard and too fast and too rough-shod. Among others, the Z.O.A. had hard sledding.

There was much discouragement and a sense of frustration among the delegates. The Z.O.A. was the butt of much debate and insinuation. It's role was minimized. American Zionism was relegated to a slim minority, a "heifele" in the words of Golde Myerson. American Jewry in general was misunderstood, its generous impulses questioned. The experts on America became as numerous as locust and their combined wisdom as cheap as yarn. This gave rise to the so-called American debate which, next to the discussion on the new aims and scope of Zionism, was the highlight of the Congress. The delegates of the Z.O.A. were not pampered with too much consideration; and one of the lessons of this Congress is the need of a thorough reorganization and revaluation of American Zionism.

Future Status Of U.S. Zionism Is Questioned

Tribune 9-10-51

Sonneborn, of Z.O.A., Says Traditional Movement May Have Outlived Need

By Paul Tobenkin

Rudolf G. Sonneborn, for thirty years a leading American Zionist, questioned publicly yesterday for the first time whether the traditional political Zionism existing in the United States has not outlived its usefulness and should be either scrapped or reorganized.

At a press conference at his home at the Sherry-Netherland, Mr. Sonneborn, who recently returned from a two-month visit to Israel, raised an issue which has caused widespread discussion and disagreement among Jews throughout the world.

Traditionally, Zionism has had as its primary objective the establishment of a Jewish homeland in Palestine. This was accomplished three years ago with the birth of Israel.

Zionism, however, has not been a single, unified movement in the United States. There are numerous Zionist parties, each with its own political view, joined together only by a desire for the Jewish state. Thus the Zionist Organization of America is a general Zionist group which wants to see a free enterprise system such as exists in the United States established in Israel. There are labor Zionists here who want to see a socialist state, religious Zionists who want stricter adherence to the religious traditions, religious labor Zionists who want orthodoxy in religion and socialism in economics, and various other groups.

Disagree on Affiliation

There has been considerable disagreement among American and Israeli Jews whether the American political Zionist parties should identify themselves with their counterparts in Israel as most of them have done.

Prime Minister David Ben-Gurion of Israel, during his recent visit to the United States, made clear to American Zionist leaders that he wanted them to remain out of Israeli politics—in other words that American political groups should not identify themselves with Israel's political parties.

Mr. Ben-Gurion was rebuked by many Zionist leaders when he suggested that the only place for a real Zionist was in Israel. American Zionists then accused him of trying to destroy the Zionist movement in the United States. He countered by noting that many American Jews—whether a majority or not is the subject of bitter debate—are not and never have been Zionists but are none the less sympathetic to Israel and support that country financially.

During the dispute, many Zionist leaders argued that the American Zionist movement is indispensable to Israel, to mobilize support in the United States for the new country and to take the lead in fund raising. These persons argue that when Israel requires American support it is the American Zionist who can be relied upon to give it, rather than unaffiliated Jewry.

Sees Decline in Prestige

Mr. Sonneborn, at his press conference, said that there has been a shrinkage in numbers and prestige of American Zionism during the last three years and that the Zionist Organization of America has been spending much of its time seeking projects to justify its existence. Mr. Sonneborn is a vice-president of the Z. O. A.

One possibility that has been suggested is that all American Zionist groups should merge into a single organization. Various other solutions have been proposed. Mr. Sonneborn, after making clear that he had reached no final conclusions but was merely raising questions publicly, said:

"I don't believe that American Jews want to identify themselves with any (Zionist) political party. Between 95 and 98 per cent of American Jews, Zionist or not, identify themselves with Israel, however, by buying bonds, making contributions or investing privately in that country.

"I am not convinced, therefore, that the Zionist movement is any longer necessary. It may well be that the course of Zionism should reshape itself. For the last three years I have been concerned about just that problem. The Z. O. A. has been shedding membership—maybe it has outlived its usefulness. Perhaps the Z. O. A. can develop new areas of operation—maybe its work is a closed book."

Says Z. O. A. Should Lead

Regardless of what else is done, Mr. Sonneborn said, the Z. O. A., as one of the largest Zionist groups, "should be the leader in the drive away from the party identification and should seek to eliminate partisan Zionism."

Mr. Sonneborn is national chairman of the United Palestine Appeal, one of the agencies for which the United Jewish Appeal raises funds. The U.P.A. allocates its funds to the Jewish National Fund, land purchasing agency in Israel, and the Palestine Foundation Fund, which finances immigration and settlement. He announced that the U.P.A. would call a national conference in Washington as soon as possible to reorganize the agency and end the mechanistic division of the funds it sends to Israel, and to streamline and consolidate Zionist funds. Since 1939 the U.P.A. has distributed more than $317,000,000 in Israel.

V. XXV pt. 2

FORWARD —4— פארווערטס

9-10-51

27

ראבאי סילווער'ס דורכפאל אויפ'ן ציוניסטישען קאנגרעס

גנעהאפט האט ער צו באקומען א היבשן אמט אין דער ציוניסטישער באוועגונג, אבער פארלאזן דעם קאנגרעס האט ער אן איינזאמער און אן אנטוישטער. — זיין קאמף אויף דער קאנפערענץ פון די אלגעמיינע ציוניסטן, כדי צו באקומען פאר זיך א מעריהייט, האט ניט געהאט קיין ערפאלג.—ער וועט זיך מער ניט קאנען מישען אין די אנגעלעגנהייטן פון אלגעמיינע ציוניסטן אין ישראל.

פון ה. וויטאל

וואס האט ראבאי אבא הלל סילווער דערגרייכט אויף דעם לעצטן, 23סטן ציוניסטישן קאנגרעס, וועלכער האט זיך נאר־וואס געשלאסן? מיט וואס פאר א דערגרייכונגען האט ער פארלאזט ירושלים? מיט וועלכע טריאומפען קומט ער צוריק קיין אמעריקע?

מיר שטעלן אט די דאזיגע פראגע, ווייל געפארן איז ער צום ציוניסטישען קאנגרעס מיט גרויסע האפענונגען: ער האט געהאפט, אז זיין גרופע אלגעמיינע ציוניסטן וועט שפילן א באדייטענדע ראלע אויף דעם ציוניסטישן קאנגרעס. באקרעפטיגט די דאזיגע האפענונג האט אויך דער פאקט, וואס די אלגעמיינע ציוניסטן אין ישראל האבן אפגעהאלטן א באדייטענדן זיג בעת די לעצטע וואלן צו דער כנסת.

דר. סילווער האט געהאפט, אז א דאנק דעם איינפלוס פון זיין גרופע, וועלן אים צוגעטראגן ווערן היבשע אמטן אין דער ציוניסטישער באוועגונג, און אפשר נאר — דער העכסטער אמט. ער האט געהאפט, אז אים וועט געלינגען אויף דעם ציוניסטישן קאנגרעס צו שאפן א כח, וואס זאל זיך פארמעסטן קענען די כלומרשט לינקע שטרעבונגען פון דער איצטיגער ישראל־רעגירונג.

אט די דאזיגע האפענונגען זיינע, און אנדערע, זיינען אים אין ירושלים אויפ'ן קאנגרעס און ארום קאנגרעס אויסגע[illegible] געווארען. קיין איינע פון די דערמאנטע האפענונגען זיינען ניט פארווירקליכט געווארן. ישראל האט ער פארלאזן נאך איינע טעג פריהער איידער דער קאנגרעס האט זיך געשלאסן. און נאך איידער ער איז אוועקגעפארן האט ער זיך איינע טעג אויפ'ן קאנגרעס ארומגעדרייט אן איינזאמער, א פארלאזענער, א פארניכטעטער — ווי עס גיבן איבער דעלעגאטן, וועלכע האבן זיך שוין אומגעקערט פון קאנגרעס אין ירושלים.

מיר האבן פריהער דערמאנט, אז זיינע האפענונגען זיינען איינגעריסן "אויפ'ן קאנגרעס און ארום קאנגרעס". "ארום קאנגרעס" מיינען מיר: אויף דער קאנפערענץ פון די אלגעמיינע ציוניסטן, וועלכע האט זיך געעפענט פאר'ן קאנגרעס.

כדי דער לעזער זאל זיך בעסער אריענטירן וואו דר. סילווער האט אנגעפירט א גרויסן קאמף און וואו ער האט געליטן זיין אינטענטליכע נידערלאגע, מוזן מיר זיך אפשטעלן אויפ'ן וועלט־פארבאנד פון די אלגעמיינע ציוניסטן. ווי באקאנט, עקזיסטירט א וועלט־פארבאנד פון אלגעמיינע ציוניסטן צו וועלכן עס געהערן סיי די רעכטס שטעהענדע און סיי די פראגרעסיווע אלגעמיינע ציוניסטן. דער זיץ־ארט פון דעם דאזיגן וועלט־פארבאנד, אדער ווי ער הייסט אויך: קאנפעדעראציע פון אלגעמיינע ציוניסטן, איז ניו יארק, און זיין פארזיצער איז ראבאי דר. ישראל גאלדשטיין. דער וועלט־פארבאנד האלט אט — לויט זיין רעגולאמין — זיינע קאנפערענצן הארט פאר די ציוניסטישע קאנגרעסן, און די דעלעגאטן צו דער קאנפערענץ זיינען די געוועהלטע דעלעגאטן צו דעם ציוניסטישן קאנגרעס.

איז אויף דער קאנפערענץ פון די אלגעמיינע ציוניסטן אין ירושלים געשטאנען די זעהר שווערע פראגע: וואס טוט מען מיט א פארטרעטערשאפט פון ישראל, און צי זאלן די רעכטס שטעהענדע אלגעמיינע ציוניסטן פון ישראל איבערהויפט האבן א פארטרעטערשאפט אין דער קאנפערענץ?

ווי באקאנט, האבן די רעכטע אלגעמיינע ציוניסטן אין ישראל — פון דער דר. סילווער גרופע — זיך ניט באטייליגט אין די וואהלען צו דעם 23סטן ציוניסטישן קאנגרעס, און זיי האבן אין דעם קאנגרעס ניט געקאנט נעמען קיין אנטייל. לויט די אנגענומענע רעגולען טארן זיי זיך אויך ניט באטייליגן אין דער קאנפערענץ פון פארבאנד, פון דער קאנפעדעראציע. דעם דאזיגן פאקט האבן אבער דר. סילווער און זיינע נאכפאלגער ניט געוואלט אנערקענען. פארקערט, זיי האבן ארויסגעשטעלט א פאדערונג צו דער קאנפעדעראציע, אז זי זאל צולאזן צו דער קאנפערענץ ניט ווייניגער ווי 60 דעלעגאטן פון די "רעכטס־שטעהענדע אלגעמיינע ציוניסטן אין ישראל.

און די דאזיגע צאל דעלעגאטן אויף דער קאנפערענץ איז דר. סילווער'ן געווען נויטיג, כדי ער זאל קאנען באהערשן די קאנפערענץ און מיט איר צוזאמען — די קאנפעדעראציע. אהן זיי האט ער גארניט געקאנט אויפטאן. די צאל דעלעגאטן, וואס איז געוועהלט געווארען צום ציוניסטישן קאנגרעס און האט לויט'ן רעגולאמין געהאט רעכט אנטיילצונעמען אין דער קאנפערענץ האט באטראפן 121, אבער פון זיי האבן געהערט צו דער דר. סילווער גרופע נאר 50—49 און די איבעריגע 71 — צו די פראגרעסיווע ציוניסטן און צו "הדסה", צו זיינע געגנער. דר. סילווער האט אויף אזא אופן געהאט א מינדערהייט אויף דער קאנפערענץ פון דער קאנפעדעראציע.

כדי צו באהערשן די קאנפעדעראציע האט ער צוערשט געפאדערט, אז ס'זאלן צוגעלאזן ווערן 60 אלגעמיינע ציוניסטן פון ישראל. ווען די דאזיגע פאדערונג איז ענדגילטיג אפגעווארפן געווארן, האט ער געפאדערט כאטש 35 דעלעגאטן פון ישראל. עס איז דעריבער אויסגעוועהלט געווארען א קאמיסיע אויף דער קאנפערענץ, וואס זאל באטראכטן דר. סילווער'ס פאדערונג. די קאמיסיע האט באשלאסן צוצולאזן צו דער קאנפערענץ ניט מער ווי 24 דעלעגאטן פון ישראל. און אויך דער פארזיצער פון דער קאנפעדעראציע, דר. גאלדשטיין, איז געווען איינשטימיג מיט דעם באשלוס פון דער קאמיסיע.

דר. סילווער און זיינע אנהענגער זיינען געווען שטארק אויפגעבראכט מיט דעם באשלוס פון דער קאמיסיע, און עס האט געהאלטן, אז זיי זאלן אויפלייזן די קאנפעדעראציע און זיך אליין דערקלערן אלס נייע קאנפעדעראציע. אבער נאך דעם באשלוס פון קאנגרעס געריכט זיינען זיי ווייכער געווארען און איינגעגאנגען אויף דער פשרה פון דער קאמיסיע.

דער קאנגרעס געריכט האט ביי דר. סילווער און זיינע חברים אוועקגענומען א גרויסע אילוזיע. די אלגעמיינע ציוניסטן אין ישראל האבן פארקלאגט די קאנגרעס וואהלען, אז אין זיי זיינען פארגעקומען מיסברויכן און דעריבער האבן זיי זיך אין זיי ניט באטייליגט. דר. סילווער און זיינע רעכטס־שטעהענדיגע חברים אין ישראל האבן געהאפט, אז דער קאנגרעס־געריכט וועט זיי דאך צוטיילן א צאל מאנדאטן. דער קאנגרעס־געריכט האט אויסגעפונען, אז די טענות פון די אלגעמיינע ציוניסטן וועגן מיסברויכן אין די וואהלען זיינען ווייט איבערטריבענע. וואס דער קאנגרעס־געריכט האט יא געטאן — ער האט פארקלענערט די צאל דעלעגאטן פון ישראל צום קאנגרעס. האט אבער ניט באלוינט די אלגעמיינע ציוניסטן פאר זייער באיקאטירן די וואהלען. ער האט זיי ניט צוגעטיילט קיין מאנדאטן צום קאנגרעס. ניט געגאנגען צו די וואהלען — זאל דאס זיין זייער פארלוסט!

דער דאזיגער באשלוס פון קאנגרעס־געריכט האט צוגענומען ביי דער סילווער־גרופע דעם גאנצן חשק צום קאמף. זי האט דערפילט, אז דער גאנצער קאמף איז א פארלוירענער און דאן זיינען זיי, דר. סילווער און זיינע חברים, איינגעגאנגען אויף דער פשרה. און די פשרה פון דער קאנפערענץ־קאמיסיע איז אויך געווען נאר אויף א העלפט. זי האט די רעכטס־שטעהענדע אלגעמיינע ציוניסטן טאקע צוגעטיילט 24 נייע דעלעגאטן צו דער קאנפערענץ, האט זיי אבער ערלויבט צו שטימען נאר אין פראגן פון ארגאניזאציע, אין פראגן פון אלגעמיינעם כאראקטער, האט זיי אבער ניט ערלויבט צו שטימען אין פראגן פון קאנגרעס. אין די פראגן פון קאנגרעס האבן געהאט רעכט צו שטימען נאר די דעלעגאטן, וועלכע זיינען אויך דעלעגאטן צום קאנגרעס. אין די פראגן פון קאנגרעס האט די סילווער־גרופע געהאט א מינדערהייט, 50־49 געגן 71.

מיר ווילן זיך דא ניט אפשטעלן אויף דעם פארלויף פון דער קאנפערענץ פון די אלגעמיינע ציוניסטן. מיר ווילן דא באריהרן נאר איין פרינציפיעלן פונקט, וואס האט א שייכות מיט דר. סילווער'ס איצטיגער נידערלאגע אין ירושלים. מיט א פאר חדשים צוריק האט זיך דא הי געטומעלט אין די ציוניסטישע קרייזן מיט א רעזאלוציע, וואס די ציוניסטישע ארגאניזאציע אין אמעריקע האט אנגענומען אויף איר לעצטער קאנפערענץ. די רעזאלוציע האט געלויטעט, אז די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע אידענטיפיצירט זיך מיט די אלגעמיינע ציוניסטן אין ישראל. דאס הייסט, אז די היגע ציוניסטישע ארגאניזאציע טראגט מיט די אחריות פון די אלגעמיינע ציוניסטן אין ישראל. דער "פאטער" פון דער דאזיגער רעזאלוציע איז געווען דר. אבא הלל סילווער. די דאזיגע רעזאלוציע האט דאן ארויסגערופן בייז בלוט אין די היגע ציוניסטישע קרייזן. מעהרערע ציוניסטן האבן אין דעם געזעהן א שטרעבונג פון דר. סילווער צו מישן זיך אין פארטייאישן לעבן פון ישראל.

די לעצט אפגעהאלטענע קאנפערענץ פון דער קאנפעדעראציע אין ירושלים האט אבער באשלאסן, אז ניט די רעכטס־שטעהענדע אלגעמיינע ציוניסטן און ניט די פראגרעסיווע ציוניסטן טארן זוכן די אונטערשטיצונג פון זייערע שוועסטער־פארטייען אין אנדערע לענדער. דאס איז א דירעקטער באשלוס געגן דער שטעלונג פון דר. סילווער און זיינע חברים אין ישראל אין דער דאזיגער פראגע.

דר. ישראל גאלדשטיין, איז ווידער ערוועהלט געווארען אלס פארזיצער פון וועלט־פארבאנד, פון דער קאנפעדעראציע, פון די אלגעמיינע ציוניסטן. פריהער איז דר. גאלדשטיין באטראכט געווארען אלס "מידל אוו דהי ראוד" מאן, ניט קיין סילווער־יאנער, ניט קיין רעכטס־שטעהענדער אלגעמיינער ציוניסט און ניט קיין פראגרעסיווער ציוניסט. אין דעם קאמף צווישען דר. סילווער און די פראגרעסיווע ציוניסטן איז ער געווען נייטראל. אבער אויף דער לעצטער קאנפערענץ פון דער קאנפעדעראציע אין ירושלים האט אים דר. סילווער אזוי פיל אנטאגאניזירט, אזוי פיל אויפגערייצט ביז ער האט אים פארשטויסן אין לאגער פון די פראגרעסיווע ציוניסטן.

דר. סילווער'ס אנהענגער אויפ'ן קאנגרעס האבן פאר אים געזוכט אן אמט אין דער באוועגונג, וואס זאל זיין לויט זיין כבוד און לויט זיינע פארדינסטן אין ציוניזם. זיינע אנהענגער האבן זיך באמיט, אז ער זאל געוועהלט ווערן אלס פארזיצער פון אקציאנס קאמיטעט. זיינע פרעסע־אגענטן האבן וועגן דער מעגליכקייט, אז ער זאל פארנעמען דעם דאזיגן אמט, צופויקט איבער דער גאנצער וועלט. געוועהלט געווארען אויף דעם דאזיגן אמט איינשטימיג איז יוסף שפרינצאק, דער פארזיצער פון דער כנסת, און דר. סילווער'ס קאנדידאטור פאר דעם אמט איז אפילו ניט געשטאנען.

די טעג האט זיך דר. סילווער אומגעקערט אהיים צו זיך קיין קליוולאנד. אלס שטארקער מאן אין דער באוועגונג איז ער היינט געבליבן איינער אליין. זיין געטרייער נאכפאלגער דר. עמנואל ניומאן איז געוועהלט געווארען אין דער עקזעקוטיווע פון דער אידישער אגענטור און וועט בלייבן וואוינען אין ירושלים און אויף דעם דאזיגן אמט וועט ער ניט קאנען שפילען די פאליטיק, וואס ער האט געשפילט אין ניו יארק. בנימין בראודי, דער פרעזידענט פון דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע, האט ביז דער לעצטער קאנפערענץ פון דער ארגאניזאציע אין אטלאנטיק סיטי געמוזט מיטמאכן די פאליטיק פון דר. סילווער, כדי ער זאל געוועהלט ווערן אויף א צווייטן טערמין. איצט ניט נאר וואס ער איז פרעזידענט אויף דעם דאזיגן טערמין, נאר ער איז אויפ'ן קאנגרעס אויך ערוועהלט געווארען אין דער עקזעקוטיווע פון דער אידישער אגענטור אויף דריי יאר. איצט וועט ער קענען געהן זיין אייגענעם וועג, און זיין אייגענער וועג וועט ניט זיין דער פון דר. סילווער.

ווי עס איז צו זעהן, וועט זיך דר. סילווער איצט אויף א לענגערע צייט צוריקציהען פון אנפירערשאפט אין דער ציוניסטישער באוועגונג. זיין פאליטיק, וואס ער האט געפירט די לעצטע פאר יאר, האט אים פארפירט אין דעם איצטיגן איזאלירטן לאגער, האט אים געפירט צו דער נידערלאגע, וואס ער האט לעצטענס געליטן אין ירושלים.

8

גאלדמאן זאגט ער האט זיך באמיהט אז סילווער זאל אריין אין קאאליציע

Journal 9-17-51

תל־אביב, ישראל, מאנטאג (איטא). — דער 23סטער ציוניסטישער וועלט־קאנגרעס, וואס איז אין אויגוסט אפגעהאלטען געווארען אין ירושלים, האט דערגרייכט צוויי וויכטיגע אויפגאבען, האט דא נעכטען ערקלערט דר. נחום גאלדמאן, פארזיצער פון דער אמעריקאנער אפטיילונג פון דער אידישער אגענטור, וועלכער איז געווען דער פארזיצער פון דעם קאנגרעס.

דר. גאלדמאן האט אנגעוויזען, אז די דאזיגע צוויי דערגרייכונגען זיינען: 1) אלע האבען איינגעזען די נויטיגקייט פון א שטארקער ציוניסטישער באוועגונג, און 2) עס איז באשלאסען געווארען צו געבען א סטאטוס דער ציוניסטישער ארגאניזאציע.

רעדענדיג, אויף א פרעסע־קאנפערענץ, האט דר. גאלדמאן אויסגעדריקט צופרידענהייט דערמיט וואס דאס "ירושלים'ער פראגראם" איז ניט ארויסגעצוואונגען געווארען אויף דעם קאנגרעס. דער איצטיגער פראגראם דארף זיין געווידמעט צו "קיבוץ גלויות", און דאס "ירושלים'ער פראגראם" וואלט געשטערט אין די באמיאונגען פון דער דאזיגער אויפגאבע, האט דר. גאלדמאן ערקלערט.

דר. גאלדמאן האט באגריסט די אמעריקאנער ציוניסטען, וועלכע האבען דורכגעפירט אלץ וואס דער ציוניזם האט פון זיי געפאדערט. ער האט מיט צופרידענהייט אויך באטאנט דעם פאקט וואס עס איז אויסגעקליבען געווארען א ברייטע קאאליציע און וואס די אמעריקאנער ציוניסטישע ארגאניזאציע איז אין איהר גוט פארטראטען.

אין צוזאמענהאנג דערמיט האט דר. גאלדמאן אויסגעדריקט באדויערן איבער דעם וואס דר. אבא הלל סילווער איז ניט אריין אין דער עקזעקוטיווע. דר. גאלדמאן האט אנגעוויזען, אז ער האט זיך באמיט צו ענדערען די סיטואציע, אבער דאס איז איהם ניט געלונגען.

9/17/51

CONGRESS MARKS NEW ERA IN ZIONISM, ISRAEL GOLDSTEIN DECLARES

NEW YORK, Sept. 16. (JTA) -- The 23rd World Zionist Congress registered a "new era," in Zionism, the era of Israel, Dr. Israel Goldstein, president of the World Confederation of General Zionists, said here this week-end on his return from Israel.

He declared that the Congress had "faced up to the issue of unconditional co-operation with Israel" and had accepted it. The Congress, however, Dr. Goldstein declared, failed "to measure up to its mission, that of defining Zionism's new aim for the new era." He said, however, that this ideological failure was a safeguard of the organizational strength of Zionism.

Israelis have been made to understand, Dr. Goldstein asserted, that "new methods and new approaches must be found" to spur immigration by Jewish youth from Anglo-Saxon countries into Israel.

Failure of the Congress to adopt a Jerusalem program for the Zionist movement was assailed by Leo Wolfsohn, chairman of the American Zionist Revisionists, who blamed the failure on fears of antagonizing "anti-Zionists, non-Zionists and half-baked Zionists." He charged that a deeper rift had been made in Zionist ranks through the "complete sidetracking" of Dr. Abba Hillel Silver from Zionist leadership and exclusion of the Revisionists from the new Zionist Executive.

Lessing J. Rosenwald, president of the American Council for Judaism, charged in a statement here that the decisions of the Congress constitute a program of "Jewish" nationalism and intervention in the lives and institutions of Jews in countries outside Israel. He asserted that a stable Jewish life in the United States would become impossible if the Jerusalem decisions were allowed to materialize here.

(Dr. Nahum Goldmann, co-chairman of the Zionist Executive, was incorrectly quoted in a cable published in the Jewish Telegraphic Agency News Bulletin on Sept. 11. Dr. Goldmann, in commenting on the results of the Congress, said that he was glad that a large executive had been achieved with Dr. Emanuel Neumann and Benjamin G. Browdy representing the Zionist Organization of America, and that he regretted that Dr. Abba Hillel Silver was not a member of the Actions Committee.)

NEWS —AND— VIEWS

Twenty-Third Zionist Congress.
Credit And Debit.
Status And Jerusalem Declaration.
The Attack on American Zionism.

The Day 9-11-51

—By DR. S. MARGOSHES—

Jerusalem.—The twenty-third World Zionist Congress, like all Congresses that preceded it, shows, upon mature reflection, a credit and debit side.

To the credit side undoubtedly belongs the momentous decision concerning the special status of the World Zionist Organization in Israel. This special status, when confirmed by the Knesset, will endow the World Zionist Organization with great powers in such vital domains of Israeli life as immigration, colonization and absorption, thus virtually rendering it an important, if not equal, partner of the State.

Another significant contribution of the Twenty-third World Zionist Congress is the Declaration of Jerusalem listing the tasks of the World Zionist Organization still lying ahead. The Congress wisely resisted the strong pressure brough upon it to supplant the Basle Program with a new Jerusalem Program, and contented itself with enumerating the many aspects of the unfinished business. Thus the Congress not only avoided the difficulties that are always inherent in a new formulation of aims, but greatly contributed to the clarification of the actual tasks in hand. Henceforth there can be no question,—except, of course, among the avowed enemies of the Zionist movement,—as to the need for and scope of activity of the World Zionist Organization; there is an authoritative listing of the Zionist tasks for all to see.

The twenty-third Zionist Congress also showed considerable political sagacity by adopting political resolutions which, though inspired by an undying desire for peace, hewed straight to the line of the independence of the State of Israel and the paramount key of its national interests, especially in the matter of Kibbutz Galyoth without veering unduly to the West or to the East.

Finally, the Congress demonstrated its good organizational sense by rejecting the proposal for a territorial Zionist unit in every country, which would force all Zionist groups into an over-all body with the result that the individual groups would slowly but surely lose their identity and their special sphere of activity and influence.

The debit side of the Congress is rather extensive. Heading it is the unbridled assault made by some of the outstanding figures in Israeli life upon American Zionism. Falling as a bombshell in the charged atmosphere of the Jerusalem Congress, it riled and chagrined the American delegates and could not but have a deleterious effect on American public opinion and the American-Jewish effort in behalf of Israel. The explanation that not American Zionism but rather Dr. Silver and his following in America was the real target of the attack, can hardly serve to assuage the ruffled spirits.

Perhaps more important is the failure at the Congress to liquidate once and for all the Silver controversy which, beginning with the Montor-Morgenthau incident, led to Dr. Silver's resignation from the Jewish Agency Executive and his consequent alienation from the World Zionist leadership. Dr. Silver came to Jerusalem with peace in his heart and a great desire to fully cooperate with the World Zionist Organization and the Government of Israel. Here was an excellent opportunity to harness his outstanding talents by placing him on the Zionist team chosen at the Congress. The Congress, or rather the ruling party at the Congress, Mapai, deliberately spurned the opportunity. Somehow a humor spread that it was the ZOA delegation that spiked the Silver peace move by refusing to make room for him on its slate of the Actions Committee, thus preventing his election to the presidency of that body. As one who was in the very thick of the negotiations, I can testify that there is no truth in this allegation. The blame fully rests with one side. And it is not the Zionist Organization of America.

Another aspect of the debit side of the Congress is the composition of the Jewish Agency Executive, which is to conduct the affairs of the World Zionist Congress until the next Congress three years hence. The Executive remains practically unchanged. With but few exceptions no new personalities of great distinction were added. The new tasks find the old leadership retaining its hold on the organization.

In essaying the situation as it exists on the morning after the Congress it's too early to judge its total effect on the movement. The credit side may outweigh the debit,—or it may not. Much will depend on what we in America will do to consolidate the gains and to prevent further losses.

Kongress der Epigonen

Von Dr. P. ARNSBERG

Viel ist über diesen Kongress gesagt und geschrieben worden. Das Entscheidende aber nicht. Um das Nicht-Gesagte gesagt zu machen, ist es notwendig, diesen Abschlussartikel über den Zionisten-Kongress zu schreiben.

Er war weder ein kleiner noch ein grosser Kongress. Er war weder ein historischer Kongress, noch ein Kongress der Arbeit. Er war ein Kongress der Epigonen.

Dieser Kogress war der erste Kongress in Jerusalem. Nie war ein Kongress Jerusalem weniger nahe als dieser, obwohl er in der Stadt Jerusalem getagt hat. Jeder andere Kongress, ob in Basel, Zürich, Prag oder wo sonst, war der heiligen Stadt und ihrem Geiste näher als dieser.

Dieser Kongress war vor allem ein Kogress ohne Jugend. Wer die früheren Kogresse besucht hat, weiss, dass die Kongresse in ihrem Bild beherrscht waren durch die Jugend. Die Zionisten-Kongresse waren Sammelpunkte zionistischer Jugend, die Delegierten waren vielfach Jugend und der Geist war jugendlich. Die Delegierten dieses Kongresses waren alte Leute und das Gesamtbild wirkte alt. Die Delegierten waren zum grössten Teil Berufszionisten. Das bedeutet keine abfällige Bemerkung, sondern eine Feststellung. Es waren Menschen, die an 365 Tagen des Jahres nicht für den Zionismus leben, sondern vom Zionismus. Es waren Funktionäre und Leute, die beruflich und finanziell an der zionistischen Bewegung interessiert sind. Dieses Element war in der grossen Mehrheit. Es waren die Bürokraten. Und bürokratische Interessen waren diejenigen, die die einzige Rolle bei den Verhandlungen des Zionisten-Kongresses spielten. Die Bürokratisierung geht soweit, dass die Delegierten vieler zionistischer Organisationen des Auslandes Schlichim sind, Parteisekretäre oder Delegierte von Israel sind, um das Ausland zu vertreten.

Das Bild, das man von den Delegierten hatte, die als Balabatim, d. h. Nicht-Berufs-Zionisten erschienen, war nicht eindrucksvoll. Man kann nicht behaupten, dass diesmal Spitzenpersönlichkeiten des Geistes oder der Wirtschaft den Welt-Zionismus in Israel vertraten. Man hatte häufig den Eindruck, es mit der zweiten oder gar dritten Garnitur zu tun zu haben. Manchmal war der Eindruck so, dass es sich ganz einfach um Globetrotter handelt, die nach Paris gefahren sind, und von dort einen Abstecher nach Jerusalem gemacht haben, um hier als Vertreter des jüdischen Volkes aufzutreten.

Bemerkenswert ist die Tatsache, dass der Kongress ohne Resonanz beim Jishuw blieb. Der Jishuw blieb kalt. Aber nicht nur der Jishuw blieb kalt, sondern auch der Kongress blieb kalt und das ganze Ausland blieb kalt. Wer die Weltpresse studiert hat, muss mit Verwunderung feststellen, dass mit wenigen Ausnahmen diese kaum vom Zionisten-Kongress Notiz nahm; ganz im Gegensatz zu früher.

Der Prozess, die zionistische Bewegung und Organisation ihres Inhaltes zu entleeren, schritt rapide fort und die Konsequenzen sind entsprechend. Während sonst bei Kongressen die Frage der Aussenpolitik, oder innerpolitische Fragen, Erziehungsfragen, oder die Fragen der Kolonisationspolitik die entscheidende Rolle bei den Auseinandersetzungen spielten, hat man diesmal alle diese Fragen aus der Diskussion eliminiert. Der Kongress hat sich so verhalten, als ob er gar nichts mit Israel zu tun hätte. Die Fragen, die den Zionisten in Israel alltäglich interessieren, wurden gar nicht berührt. Es waren Fragen des Kibbutz Galujoth z. B., die aufgerollt wurden, aber nicht die Fragen des Aufbaus und des Alltags. Es ist daher offenbar kein Zufall, wenn man bei der Konföderation der Allgemeinen Zionisten immer darauf hingewiesen hat, dass die Zionistische Organisation nichts mit dem Jishuw zu tun hat. Zionistische Organisation ist eine Sache, und Israel eine zweite. Gespensterhaft, aber wahr! Die Zionistische Organisation ist ein Geschäftsinteressent geworden, für diejenigen, die Interesse haben und interessiert sind, geeignete Positionen für sich zu erwerben. Für andere handelt es sich darum, sich soziale Positionen zu verschaffen, die im Ausland so wichtig sind. Schliesslich, wenn man Präsident einer Zionistischen Organisation im Ausland ist, so bedeutet das noch lange nicht, dass man nach Israel auszuwandern hat, sondern es verschafft eine soziale Stellung. Und das war bei vielen Delegierten das Wesentliche.

Was kann man schon von einem Zionisten-Kongress halten, wenn ein grosser Teil der Zionisten sich bemühte, krankhaft nachzuweisen, dass sie nicht in der Golah leben und für sie keine Pflicht besteht, nach Israel auszuwandern? Welches Vertrauen kann man zu Führern haben, von denen man weiss, dass ihre Aktivität darin besteht, dass sie von einem Luxus-Hotel in Europa zum zweiten reisen, und dort als zionistische Führer auftreten? Wenn z. B. Dr. Silver in keinem zionistischen Gremium gefunden werden kann, während das amerikanische Judentum durch einen Herrn wie Monison vertreten ist, dann scheint mir das genügend klar in sich und braucht gar nicht mehr kommentiert zu werden. Ich habe Herrn Monison mit seinem Photoapparat in Katamon beobachtet, als er sensationslüstern auf den Tisch hieb, um dort die Szenen besser filmen zu können. Wenn das die nötige Legitimation war, ihn in das Aktions-Komitee zu wählen anstelle von Dr. Silver... Jedenfalls, das Aktionskomitee, das Dr. Silver nicht als Kandidaten aufstellt, hat sich selbst charakterisiert.

In Amerika ist doch die Lage jetzt so:

Herr Browdy ist sehr interessiert daran, seine Sympathien für Ben Gurion zu erklären. Herr Nachum Goldmann ist jetzt ohne Konkurrenz. Denn Dr. Silver ist nicht gewählt. Und Emanuel Newman siedelt nach Israel über. Bei allem Verständnis für Alijah scheint es mir, dass in diesem besondern Falle die Anwesenheit von Newman in Amerika wichtiger gewesen wäre, als in Jerusalem. Denn schliesslich gibt es genügend Allgemeine Zionisten in Israel, die bereit gewesen wären, in die Zionistische Exekutive einzutreten. Jedenfalls wird so die Zionistische Organisation in Amerika vollends durch die Mapai beherrscht.

Dieses Bild passt durchaus in die Affäre Dr. Schmorak hinein, denn bei diesem „Geschäfts-Zionismus" ist niemand an einer Kontrolle interessiert.

Manche Leitartikler bemühen sich, diesen Kongress als einen Kongress des Überganges zu bezeichnen, und zwar eines Überganges zum 24. Kongress. Mir scheint es sehr zweifelhaft, ob es überhaupt zu einem 24. Zionisten-Kongress kommen wird. Dieser Kongress war ein Kongress der Epigonen. Und wenn eine Losung von diesem Kongress ausgehen wird, dann ist es die Losung der Interessenten: „Business as usual".

DR. NEUMANN PLEDGES "FULL CO-OPERATION" WITH NEW ISRAEL CABINET

NEW YORK, ~~Aug. 8.~~ Oct 9 (JTA) -- "Full and loyal co-operation" with the new Israel Government was pledged today by Dr. Emanuel Neumann at a reception given here in his honor by the Manhattan Region of the Zionist Organization of America.

"The choice of a government is the exclusive prerogative of the citizens of Israel," he declared. "But it would be idle to deny that the 'narrow coalition' which has now emerged, has occasioned both astonishment and concern in the Zionist world. We share the general and profound regret over the failure to form a broader coalition, including the General Zionists, and holding the prospect of political and economic stability. The disappointment, however keen, cannot diminish in the slightest our full and loyal co-operation with the new government."

Declaring that he was speaking as a Z.O.A. delegate reporting to his constituency on the progress of the World Zionist Congress, rather than as a member of the Jewish Agency executive, Dr. Neumann said: "It was fortunate that the Congress did not force upon Diaspora Zionists doctrinal commitments which they were not ready to accept." He expressed regret over the fact that the Herut-Revisionist Party was excluded from the world Zionist executive and said that "it is tragic" that Dr. Abba Hillel Silver "was not drawn into a position of leadership, to the detriment of Israel and the Zionist movement."

WRHS
AMERICAN JEWISH ARCHIVES

HADOKER
10-21-51

פורסטאל: ד"ר סילבר וברנארד ברוך השפיעו לטובת ישראל

פרטים מענינים על השיחות, שהתנהלו בין חברי הקבינט האמריקני בקשר לבעית א"י בשנות 1947—8, נתגלו עם פרסום יומנו של ג'יימס פורסטאל, מי שהיה שר-ההגנה של ארה"ב, ב„ניו-יורק הירלד טריביון" בימים אלה.

הפיסקה הבאה נרשמה ע"י פורסטאל ביומנו בתאריך 4 לספטמבר 1947:

עם תום ארוחת הצהרים המשותפת של חברי הממשלה עורר שר הדואר, האנגאן, את שאלת הצהרתו של הנשיא על מדיניותו לגבי א"י, ובמיוחד לגבי עליתם של 150.000 יהודים. האנגאן אמר כי אין בדעתו ללחוץ להכרעה מידית, אלא כל כוונתו להצביע על ההשפעה הרבה של הצהרה מעין זו לגבי גיוס כספים לטובת קופת המפלגה הדימוקראטית. כן אמר, כי סכומים גדולים מאד נתקבלו מיהודים בשנה הקודמת, וכי תרומותיהם ישפעו גם להבא מפעולות הנשיא בענין א"י. לעומת זאת הערתי אני, כי הצהרותיו של טרומן על בעית א"י מלפני שנה לא השפיעו על הבחירות בניו-יורק. היה אף מי שאמר, כי מאחורי הודעתו של טרומן עמד ד"ר סילבר, שאיננו דימוקראט ולא ידיד הנשיא. התוצאה היחידה מהצהרת הנשיא היתה רוגז רב בקרב הבריטים.

ב־29 לספטמבר 1947 רשם פורסטאל ביומנו:

שאלתי את הנשיא אם לא יתכן להפריד בין בעית יהודי א"י לבין מדיניות הפנים המפלגתית של ארה"ב. דעתו היתה כי כדאי לנסות זאת, אך ניכר כי הוא מפקפק באפשרות הדבר. אנדרסון שאל אותי מה הייתי עושה לו הייתי חבר המפלגה הריפובליקנית. עניתי כי אז הייתי עוקב בסבלנות אחרי השפעתה של בעית א"י על בטחון ארה"ב, ואילו הייתי נוכח כי קיימת סכנה כי היא תהפוך בסופו של דבר לנושא למקוח בין שתי המפלגות, הייתי בודאי מנסה לדון בה מבחינה לאומית ואל-מפלגתית.

ב־26 לנובמבר רושם פורסטאל את שיחתו עם הסינאטור הוארד מק'גראת, אז יו"ר המפלגה הדימוקראטית, כדלהלן:

אמרתי למק'גראת כי לדעתי בעית א"י היא בין החשובות במדיניות-החוץ האמריקנית. שוחחנו על הוצאתן של בעיות מדיניות החוץ מתוך סבך מדיניות הפנים. אמרתי כי במיוחד חשוב הוא להפריד מסבך זה את בעית א"י על הגלים שהיא מכה. הסברתי, כי א"י דומה לבעית האירים מלפני ארבעים שנה, וכי שתיהן כאחת אסור להן להשפיע במידה ניכרת על המדיניות הפנים של ארה"ב. מק'גראת השיב כי חומרת המצב ידועה לו.

משיחתו עם מק'גראת הסיק פורסטאל את המסקנות הבאות: מקורות יהודיים תרמו במידה נכרת למען המפלגה הדימוקראטית, ורבים מתורמים אלה הבינו כי יותר להם להביע דעה ולזכות לתשומת לב רצינית לעמדתם לגבי בעיות כגון זו של א"י. בקרב יהודי ארצות הברית רווחה הדעה, כי הממשלה לא עשתה את כל המוטל עליה כדי לגייס באו"ם קולות לטובת חלוקת א"י. פורסטאל מעיר לכך כי משרד החוץ רצה למנוע דוקא את זאת, באשר נעשה רבות למען חלוקת א"י, ותמיכה נוספת היתה עשויה להפחית עוד יותר את רצונם הטוב של הערבים כלפי ארצות הברית. לדברי מק'גראת ציפתה יהדות ארה"ב מממשלתה שתעשה את הכל כדי לבצע את החלטת החלוקה באם זו תתקבל ע"י העצרת, ולו עד כדי שימוש בכח צבאי אם יהיה צורך בכך. (המשך יבוא בשידור הלילה שלנו — סט"א).

באחד לדצמבר 1947 מסר סגן שר החוץ דאז, לובט, דו"ח על המאורעות סביב החלטת החלוקה של או"ם. לדבריו לא הופעל עליו מעולם לחץ חזק כ"כ כמו בשלשת הימים בין יום ה' בבוקר ומוצאי שבת. בין אלה שהציקו לו הזכיר את הרברט באיארד סופ ואת רוברט נתן. חברת הצמיגים והגומי „פיירסטון", בעלת זכיונות בליבריה, מסרה כי נתבקשה טלפונית להורות לנציגה בליבריה, כי ילחץ על הממשלה המקומית שתצביע לטובת החלוקה. לדברי לובט כמעט והכשילה פעלתנות נמרצת זו של יהודי ארה"ב את השגת המטרה אליה נכספו.

ב־3 לדצמבר סעד פורסטאל ארוחת צהרים עם מי שהיה שר החוץ, ג'יימס בירנס, ושאל אותו לסיכויים להסכם עם ראשי המפלגה הריפובליקנית בדבר ניתוק הדיון בבעית א"י מן המדיניות המפלגתית הפנימית בארה"ב. בירנס לא האמין ביותר בהצלחת מאמץ זה בגלל קשריו ההדוקים של ד"ר סילבר עם רוברט טאפט, המקבל את דעתו לגבי בעית א"י. פורסטאל הביע אז את צערו על שמדיניות החוץ של ארה"ב נקבעת במידה רבה ע"י תורמים לקרנות המפלגות והאינטרסים המיוחדים שלהם.

למרות פקפוקי בירנס פנה פורסטאל אל ראשי הריפובליקנים. ב־10 לדצמבר ביקר אצל הסינאטור ואנדנברג, שהצביע על הרגשת רוב הריפובליקנים, כי המפלגה הדימוקראטית ניצלה את בעית א"י לצרכיה המפלגתיים; על כן סבורים הריפובליקנים, כי גם הם זכאים לנהוג כך. ואנדנברג עצמו השתדל להתרחק מן הענין, אולם הוא ציטט את דברי הארולד סטאסן, שאם רוצים בשיתוף פעולה מצד הריפובליקנים בעניני חוץ, יש לשתפם „לא רק בירידות מאונס אלא גם בהמראות".

עוד פחות מעודדת היתה שיחת פורסטאל עם מושל ניו-יורק דיואי. ב־13 לדצמבר רשם ביומנו, כי שוחח עם דיואי באותו ערב על בעית א"י והסביר לו, כי מדיניות דו-מפלגתית בענין זה חשובה לו ביותר לאור בעיות הבטחון של ארה"ב. דיואי הביע את הסכמתו העקרונית, אך טען כי על הביצוע מקשה עמדתו הבלתי פשרנית של העם היהודי, הרואה בא"י את סמלו הלאומי. כן ברור שאין ברצות המפלגה הדימוקראטית לוותר על היתרונות שבקבלת קולות הבוחרים היהודים. הוא עצמו מפקפק בתועלת שבהסכם בינמפלגתי בענין זה לאור נסיונותיו משנת 1944, כשהיה לו הסכם ברור עם רוזבלט שלא להזכיר במרוצת מסע הבחירות את שאלת השימוש בכח ע"י או"ם והשתתפות ארה"ב בכל פעולה מעין זו; והנה הסכם זה הופר ע"י מתנגדו מיד לאחר השגתו בנאום שנאם רוזולט בפני החברה למדיניות החוץ בניו-יורק ב־27 לאוקטובר.

כשפראנקלין ד. רוזולט הבן דרש תמיכה תקיפה במדינה היהודית, קרא אותו פורסטאל לסדר במלים חריפות למדי. את שיחתו עם הנ"ל הוא מתאר ביומנו ב־3 לפברואר 1948 כדלהלן: אמרתי שכל מבוקשי לנתק את בעית א"י משאלות מדיניות הפנים ולהשיג הבטחה מן המפלגות, כי לא יתחרו ביניהן לגבי ענין זה. רוזולט הבן ענה, שארה"ב כבר נכנסו לענין במידה שדבר זה לא יתכן עוד, ושנוסף לכך יהא הסכם כזה הפסד לדימוקראטים ורווח לריפובליקנים. נאלצתי לחזור בפניו על דברי אל יו"ר המפלגה, הסינאטור מק'גראת, בשעה שזה הביע חשש שמא העדר הסכם עם הציונים עלול לעלות למפלגה הדימוקראטית במדינות ניו-יורק, פנסילבניה וקליפורניה: ציינו, שהגיע הזמן להרהר גם איך ישפיע הענין על שלום ארה"ב.

(סט"א)

בסיכום חלק זה מיומן פורסטאל מציין „ניו-יורק הירלד טריביון": לאחר ששתי המפלגות דחו את כל השתדלויותיו, עשה פורסטאל מאמץ אחרון להעזר במשרד החוץ, אך גם בזה לא הצליח. ברנארד ברוך הזהירו לגלות פחות פעילות בנדון, אם אין ברצונו להזיק למעמדו. הוא נוכח בודאי לדעת כי לא השיג הרבה, ואף כי התענינותו בבעית א"י לא רפתה מעולם כיון ששטח זה חיוני לכל חישוב של אספקה ותחבורה(?) צבאית, חדל פורסטאל מלהתערב בדבר לאחר אותו חורף.

מערכת „ניו-יורק פוסט" מעירה לחלק זה מיומן פורסטאל, כי פרסומו מהווה עול לגבי זכרו כמעט באותה המידה כמו לגבי האישים, שנגדם הופנו דברי תוכחתו. עמדתו היסודית של פורסטאל בימים ההם של מלחמת ישראל על קיומה היתה, כי לארה"ב צפויה תועלת רבה יותר מפיוס התוקפנים הערבים מאשר מגילויי ידידות לישראל הלוחמת. נראה כי הוא הגיע לידי הרגשה, שכל החולק עליו אינו אלא בטלן רגשני או פוליטיקאי ציני הרודף אחרי קולות היהודים ותרומותיהם לקופת המפלגה, ודעות אלה משתקפות ביומנו ללא ליטוש כלשהו.

אולם עובדה היא, כי ערב מותו נתן פורסטאל מבע, בשיחות פרטיות רבות, לחרטתו העמוקה על העמדה שנקט. הוא הסביר כי נכשל בהערכה מוטעית ביותר של דו"חי שירות המודיעין הצבאי, ולא האמין שמדינת ישראל תצליח לעמוד בפני צבאות ערב. לכן נראה לו כל נסיון לעשות צדק לישראל כויתור חסר טעם על תמיכת הערבים, החשובה לארצות הברית מבחינה אסטרטגית. משהוכחה הטעות הגסה בה נכשל, הודה בה פורסטאל בפה מלא.

WEDNESDAY, SEPTEMBER 19, 1951 (The "Day")

דער געשפּאָלטענער פראָנט פון די ציוניסטישע גרופּעס

— פון —
בינוש עפּשטיין

דער 23סטער ציוניסטישער קאָנגרעס אין ירושלים האָט זיך אויסגעצייכנט מיט איבערויכטן אַנטשיידונגען. בלויז אין איין ריכטונג זיינען די רעזולטאַטן געווען אַנטשיידענע: די באַזייטיגונג פון אָפּאָזיציאָנעלע עלעמענטן פון דער ציוניסטישער פירערשאַפט און די שפּאַלטונג פון דעם ציוניסטישן פראָנט. אונטער דעם דרוק פון א מינדערהייט, האָט די מוטלאָזע מערהייט אויפ'ן קאָנגרעס מסכים געווען אויף דער „ליקווידאַציע" פון דר. אַבאַ הלל סילווער, דער אָפּאָזיציע פירער פון די אַלגעמיינע ציוניסטן אין אַמעריקע און ישראל און די באַזייטיגונג פון די רעוויזיאָניסטן פון דער פירערשאַפט פון דער אַלוועלטליכער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע. הגם ביידע שריט זיינען ניט דירעקט פאַרבונדן, שטאַמען זיי דאָך פון איין מקור: פון דעם דראַנג צו באַשטראָפן די ווידערשפּעניגע און איזאָלירן קריטיקער און געגנער פון די מאַכטהאָבער און דערשטיקן יעדע זעלבסטשטענדיגקייט מצד אָפּאָזיציאָנעלע גרופּעס אין דער ציוניסטישער באַוועגונג. צי דאָס וועט געלינגען איז אַן אַנדער פראַגע. דער פאַקט בלייבט אָבער, אַז די ציוניסטישע איינהייט איז געבראָכן.

מיט דריי יאָר צוריק, אין אויגוסט, 1948, דריי חדשים נאָך דער גרינדונג פון מדינת ישראל, האָבן אַלע ציוניסטישע פּאַרטייען איינגעזען די נויטווענדיגקייט פון א פאַראייניגטן פראָנט אין ציוניזם. דער אַקציאָנס־קאָמיטעט האָט דאַן, אויף א זיצונג אין ירושלים, געשאַפן א קאָאַליציע עקזעקוטיווע, אין וועלכער פאַרשטייער פון אַלע ציוניסטישע פּאַרטייען זיינען געווען פאַרטראָטן. א יאָר נאָך דעם בערך, האָבן דר. סילווער און דר. ניומאַן פאַרלאָזן די עקזעקוטיווע. די איבעריגע פאַרטרעטער האָבן אָבער געאַרבייט ווייטער אין א געשעפטליכער האַרמאָניע, וואָס האָט באַוויזן די צוועקמעסיגקייט און פרוכטבאַרקייט פון א ברייטער קאָאַליציע אין ציוניזם. דאָס אַליין האָט זיך געענדערט ביים לעצטן קאָנגרעס.

דער קאַמף געגן דר. סילווער ציט זיך שוין יאָרן לאַנג. נאָך אין דער צייט פון דעם געראַנגל מיט ענגלאַנד און מיט אונזער אייגענעם סטייט דעפּאַרטמענט ווען דר. סילווער'ס פירערשאַפט איז געווען אַזוי ווירקזאַם, האָבן גרויסע טיילן פון מפא"י און פון די אַזוי גערופענע „פּראָגרעסיווע" ציוניסטן געקוקט קרום אויף דר. סילווער און זיין אַגרעסיווער פּאָליטישער ליניע. מען האָט אים אפילו באַשולדיגט אין חבר'שאַפט מיט רעוויזיאָניסטן און די אָרגון צבאי לאומי מענטשן.

דר. סילווער'ס אויפטרעטונגען אויפ'ן קאָנגרעס האָבן אייגנטליך געמענט באַרואיגן די מפא"י פירער און אָפּשוואַכן זייער שרעק פאַר אים. זיין רעדע און זיינע האַנדלונגען זיינען געווען אַזוי מילד לגבי מפא"י, אַז עס איז געווען בולט, אַז ער וויל שלום און מיטאַרבעטערשאַפט מיט זיי. קענטיג אָבער, אַז די אַלטע שרעק פאַר אים איז געבליבן און מיט דעם דער באַשלוס אים פולשטענדיג צו באַזייטיגן פון ציוניסטישער פירערשאַפט.

ווען עס איז קלאָר געוואָרן אויפ'ן קאָנגרעס, אַז דר. סילווער האָט קיין שאַנסן ניט צו ווערן פאָרזיצער פון דער אַלוועלטליכער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע, האָבן זיינע פריינט פאַרזוכט צו פאַרזיכערן זיך מיט זיין טאַלאַנט און פּרעסטיזש פאַר אַן אַקטיווער ראָליע אין ציוניזם, דורך וויילן אים אַלס פאָרזיצער פון אַקציאָנס קאָמיטעט, וואָס פאַרנעמט דעם פּלאַץ פון קאָנגרעס ביז דעם קומענדיגן קאָנגרעס און וואָס פאַרזאַמעלט זיך געוויינליך צוויי מאָל א יאָר. עס איז פאַרשטאַנען געוואָרן, אַז מזרחי, די רעוויזיאָניסטן און מפ"ם זיינען גרייט געווען צו שטיצן סילווער'ס קאַנדידאַטור אַלס פאָרזיצער פון אַקציאָנס קאָמיטעט. די פראַגע איז געווען, וואָס וועט מפא"י זאָגן.

מען ניט איבער, אַז אַן אָנגעזעענער אַמעריקאַנער אַלגעמיינער ציוניסט איז אַוועק צו בן־גוריון'ען און ביי אים גע'פועל'ט. אָבער קענטיג, אַז אַפילו דער, בן־גוריון, האָט אויך ניט אַלע מאָל די גאַנצע דעה. די קאָמבינאַציע פון גאָלדע מייערסאָן און אירע מפא"י אָנהענגער, די הדסה־פירערקעס און די „פּראָגרעסיווע" האָבן געמאַכט אַזאַ געוואַלד קעגן סילווער'ס קאַנדידאַטור, אַז מען האָט איר אַראָפּגענומען פון טאָג אָרדענונג. דר. סילווער איז אַפילו ניט קיין מיטגליד פון ציוניסטישן אַקציאָנס קאָמיטעט. די ביטערניש צווישן א באַדייטנדן טייל פון דער אַמעריקאַנער דעלעגאַציע איז דורך דער באַזייטיגונג פון דר. סילווער נאָך מער פאַרשאַרפט געוואָרן. דער ריס אין דער ציוניסטישער אחדות איז נאָך גרעסער געוואָרן.

די צעשפּליטערונג פון דעם ציוניסטישן פראָנט איז געוואָרן נאָך טיפער דורך דער באַזייטיגונג פון די רעוויזיאָניסטן פון דער עקזעקוטיווע פון דער אַלוועלטליכער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע. דאָס מאָל היסט עס איז עס געווען בן גוריון, וואָס איז באַשטאַנען, אַז די רעוויזיאָניסטן מוזן באַזייטיגט ווערן.

שוין ביים אָנהויב פון די קאָנגרעס זיצונגען האָבן פריינטליכע קרייזן גע'עצה'ט די רעוויזיאָניסטן ניט צו דערצאָרענען מפא"י מיט קריטישע רעדעס אויפ'ן קאָנגרעס.

די רעוויזיאָניסטן האָבן עס באַטראַכט אַלס זייער ציוניסטישע פליכט ניט צו אונטערגעבן זיך צום פּאָליטישן דרוק און צו אַרויסברענגען אויף דער קאָנגרעס־טריבונע די אַלע טעות'ן און פעלערן פון דער מפא"י הערשאַפט אין ישראל און ציוניזם. דאָס האָבן געטאָן די פאַרשטייער פון דער פראַקציע. די ישראל פּרעסע, וועלכע האָט פּראָמינענט באַריכטעט די רעוויזיאָניסטישע קריטיק, האָט נביאות געזאָגט, אַז די שאַרפע רעדעס פון שאָפּסטאַק און עפּשטיין וועלן גורם זיין צו דער אויסשליסונג פון די רעוויזיאָניסטן פון דער ציוניסטישער עקזעקוטיווע. און אַזוי איז עס טאַקע געווען.

אין דעם פּערמאַנענץ אויסשוס (נאָמינייטאַנס קאָמיטע) איז דער וכוח וועגן די רעוויזיאָניסטן געווען א לעבהאַפטער. אַלע פראַקציעס אויסער מפא"י זיינען געווען פאַר דער איינשליסונג פון די רעוויזיאָניסטן אין דער עקזעקוטיווע. מפא"י, הגם אירע פירער האָבן געלויבט די מיטאַרבעטערשאַפט פון דעם רעוויזיאָניסטישן פאַרשטייער אין דער לעצטער עקזעקוטיווע, האָבן זיי אָבער קאַטעגאָריש זיך אָפּגעזאָגט צו גיין אין א קאָאַליציע וואו די רעוויזיאָניסטן זיינען פאַרטראָטן. די איבעריגע פראַקציעס זייענדיג אָנגעוויזן אַן מפא"י, האָבן ניט געהאַט גענוג מוט זיך געגנצושטעלן דעם דיקטאַט פון מפא"י.

ווען די רעזולטאַטן זיינען באַקאַנט געוואָרן איז די שטימונג ביי אַלע פראַקציעס געווען א געדריקטע. די דערקלערונג נאָך דער וואַל פון דער עקזעקוטיווע, וואָס דער שרייבער פון די דאָזיגע שורות האָט געמאַכט אין נאָמען פון דער רעוויזיאָניסטישער פראַקציע, איז אויסגעהערט געוואָרן פון א שטיל־שווייגענדן קאָנגרעס אין טיפער ערנסטקייט און איבערגעלאָזן א שטאַרקן רושם. פאַרשטייער פון אַלע פראַקציעס, אויסער מפא"י, האָבן אויסגעדריקט פּריוואַט זייער סאָלידאַריטעט מיט די רעוויזיאָניסטן. אַלע האָבן געטיילט די זאָרג פאַר'ן צוקונפט פון ציוניזם.

די רעוויזיאָניסטישע דעקלאַראַציע האָט אָפן באַשולדיגט מפא"י אין דיקטאַטאָרישע האַנדלונגען, אויסשליסענדיג די רעוויזיאָניסטן פון דער עקזעקוטיווע, די דערקלערונג האָט געלויטעט טיילווייז: „מיר זיינען געווען די איינציגע פּאַרטיי ביים קאָנגרעס, וואָס האָט געהאַט דעם מוט אַרויסצוברענגען אין דער עפנטליכקייט די דיקטאַטאָרישע טענדענצן פון מפא"י. דערפאַר דער קרייץ־צוג פון מפא"י קעגן אונז. מפא"י קען ניט צולאָזן קיין פרייע קריטיק, זי זוכט צו דערשטיקן יעדן פאַרזוך אַרויסצוברענגען אין דער עפנטליכקייט איר מיסווירטשאַפט און אירע אומענדליכע אַפּעטיטן פאַר מאַכט און הערשאַפט".

דער רעוויזיאָניסטישער פאַרשטייער האָט געוואָרנט דעם קאָנגרעס, אַז ענליכע האַנדלונגען אין אַנדערע לענדער האָט געפירט צו א טאָטאַליטאַרן רעזשים. מפא"י שטרעבט צו „גלייכשאַלטונג". היינט באַזייטיגט זי די רעוויזיאָניסטן. מאָרגן וועט זי טאָן דאָס זעלבע מיט מזרחי, די אַלגעמיינע ציוניסטן און מפ"ם. עס איז א טענדענץ, וואָס גראָבט אונטער די אחדות און איז פאַרדערבליך פאַר'ן ציוניזם. די באַזייטיגונג פון ציוניסטישער פירערשאַפט פון אַזאַ דינאַמישן כח, וואָס האָט אַזוי פיל ביינגעטראָגן צום אידישן מלוכה־געדאַנק און צו דער אַנשטייאונג פון מדינת ישראל, ווי רעוויזיאָניזם, מוז זיך אָפּרופן אויף א שעדליכן אופן אויף דער אַנטוויקלונג פון דער גאַנצער ציוניסטישער באַוועגונג. דער רעדנער האָט צום סוף אָנגעמאָלדן אַן ענערגישן קאַמף קעגן דער איצטיגער עקזעקוטיווע מיט דער גאַנצער עקשנות און ברען, פון וועלכע רעוויזיאָניסטן האָבן שוין געגעבן אַזוי פיל ביישפּילן אין דער פאַרגאַנגענהייט. דער ציוניסטישער פראָנט איז געבראָכן און די אחריות פאַר די קאָנסעקווענצן פאַר דעם דאָזיגן ברוך טראָגט מפא"י און די איבעריגע פּאַרטייען, וואָס האָבן זיך אונטערוואָרפן איר דיקטאַט, האָט דער רעוויזיאָניסטישער פאַרשטייער פאַרענדיגט זיין דערקלערונג אין דעם דראַמאַטישסטן מאָמענט אויפ'ן קאָנגרעס, אין די לעצטע מינוטן פאַר'ן שלוס.

Cleve Press 10/12/51
PAGE 34

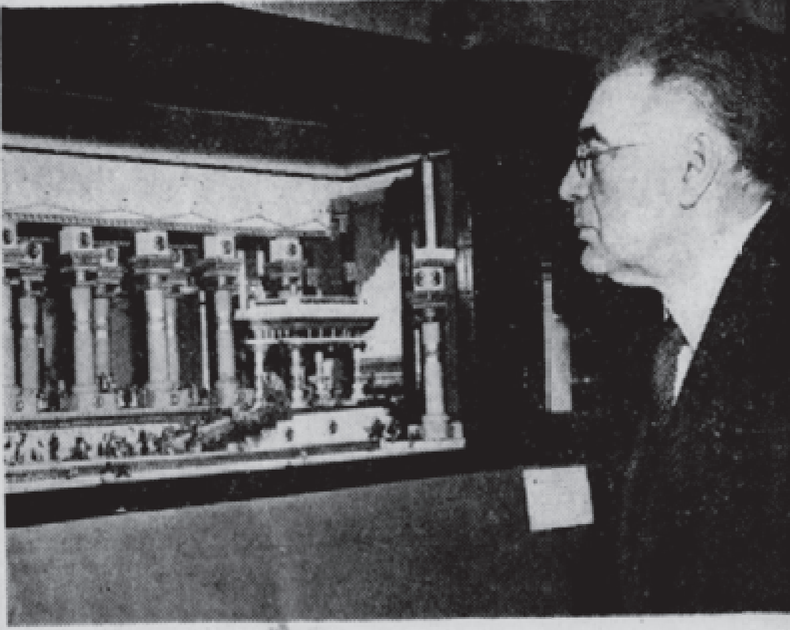

A PAGEANT OF JEWISH HISTORY at The Temple Museum, E. 105th St. and Ansel Rd., will continue through Oct. 31. It features 35 dioramas depicting outstanding events in the history of the Jewish people from ancient times to the establishment of the State of Israel. Here Rabbi Abba Hillel Silver is studying the scene showing King Solomon receiving the Queen of Sheba. The museum is open daily from 2 to 5 p. m.

DR. SILVER SUPPORTS TRUMAN'S NAMING OF AMBASSADOR TO VATICAN

WASHINGTON, Oct. 22. (JTA) -- Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland was reported here today as supporting President Truman's nomination of the first United States Ambassador to the Vatican. Leaders of the Protestant church have criticized the President, declaring that the naming of an American envoy to the Vatican violates the American principle of the separation of church and state.

Dr. Silver was reported here as stating that the Vatican was an independent political state "whatever else it is and however small." He was quoted as declaring that "I see no reason why the United States should not have a diplomatic representative at the Vatican." The naming of General Mark Clark as Ambassador to the Vatican was opposed, among others, by President Truman's own pastor, Rev. Dr. Edward H. Pruden.

JTA News 10/23/51

Truman Pastor Tried to Bar Naming of Envoy to Vatican

Dr Abba Hillel Silver

Protestant Leaders Assail Step—Legality of Army Man in Post Doubted

977921

Protestant leaders throughout the country, including President Truman's own pastor, joined yesterday in denouncing the President's nomination of the first United States Ambassador to the Vatican.

The criticism, voiced from pulpits, in statements and, in some instances, in personal messages to Mr. Truman, centered on the thesis that the President had violated the American principle of the separation of church and state.

OCT 22 1951

In Washington, the White House expressed doubt as to the legality of a recess appointment of Gen. Mark W. Clark to the position. An 1870 law was cited that forbids Army officers to hold civilian posts in the Government.

Some support came during the day for the President's action. Archbishop Richard J. Cushing of Boston, a leading Roman Catholic prelate, called the nomination "a significant advance in the progress of international understanding."

"Everyone who is generally interested in the attainment of world peace will hail this action with enthusiasm," he declared. "As an American I salute the President of the United States in his latest effort to leave no avenue unexplored in the pursuit of a stable order among the nations of the world."

Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, a noted leader of the Jewish faith, said that the Vatican was an independent political state "whatever else it is and however small." He added that "I see no reason why the United States should not have a diplomatic representative there."

OCT 22 1951

A Protestant Praises Action

A Protestant clergyman, the Rev. Charles E. Park, minister emeritus of First Church (Unitarian), Boston, asserted he considered President Truman's action "an important move to make friends throughout the world."

Representative Franklin D. Roosevelt Jr., Democratic Representative from New York's Twentieth District, said on his return here from Europe and Africa that he considered General Clark's nomination would be of "tremendous value in our fight against communistic Russia."

The President's pastor, the Rev. Dr. Edward Hughes Pruden of the First Baptist Church, Washington, told his congregation that he had attempted in vain to dissuade the President from nominating an Ambassador to the Vatican.

The Rev. Dr. Edward H. Pruden, the President's pastor, who opposed naming an envoy to the Vatican. Harris & Ewing

Dr. Pruden declared at the morning service, which the President did not attend, that he had intervened "in an individual capacity" and had done "all that was possible for anyone to do" to keep Mr. Truman from sending General Clark's name to the Senate on Saturday.

"In cooperation with other Protestant officials, I did my utmost to point out the great dangers which seemed to me to lie in such an arrangement," Dr. Pruden continued.

"Between now and the reconvening of Congress in January, every citizen who shares these views must use all honorable means to persuade the members of the Senate to refuse confirmation of this nomination."

Dr. Pruden took direct exception to the White House statement that "direct diplomatic relations (with the Vatican) will assist in coordinating the effort to combat the Communist menace."

He said this seemed to suggest that the Vatican would not otherwise cooperate in the anti-Communist fight.

"Certainly it is to the Vatican's advantage to cooperate with America in all its efforts to combat communism whether we provide an Ambassador or not, and it is hardly to the Vatican's credit that a complete reversal of our historic position on church and state would be required in order to secure this cooperation."

The objectors included two Protestant Episcopal Bishops, the Right Rev. Dr. Norman B. Nash of Massachusetts and the Right Rev. Dr. Granville G. Bennett of Rhode Island. Bishop Nash declared that the Vatican had "no proper claim for an Ambassador" and Bishop Bennett said that while it might have been correct for General Clark to serve as the President's personal representative he "should not have been made a full-time Ambassador."

In this city, the Rev. Dr. John Sutherland Bonnell of the Fifth Avenue Presbyterian Church said:

"It is to be hoped that the Senate will not approve this open flouting of the spirit if not the letter of our American Constitution. It is difficult to understand why the President felt it necessary to give a special concession to the Vatican for its resistance to communism in view of the fact that the countries which are the most vulnerable to communism and where it has made its greatest inroads are the Roman Catholic countries such as Italy."

Sees 'Rising Romanism'

The Rev. Dr. Robert J. McCracken of the Riverside Church described the nomination as "one more indication of the rising dominance of political Romanism in this country."

"The step," he said, "is one which Protestant leaders for a long time have unanimously pleaded with the President not to make. They have done so from a conviction that it involves a breach of the American principle of the separation of church and state, the principle which denies political status to any ecclesiastical body whatever."

Dr. McCracken, who said his statement was being made after consultation with Protestant leaders, added that the President's action "flouts Protestant conviction on a matter of basic principle and leaves Protestants with no choice save that of uncompromising opposition and rejection."

Prof. Henry P. Van Dusen, president of the Union Theological Seminary here, made public a telegram to Mr. Truman in which he said he wished to "add my personal voice to the storm of protest from loyal Americans who are justly outraged, both by your nomination of an American Ambassador to the Vatican and by the timing of its announcement."

The Rev. Dr. Ralph W. Sockman, pastor of Christ Church Methodist, said:

"The appointment of an Ambassador to the Holy See is a dangerous threat to the basic American principle of separation of church and state. We have always stood for the equality of all faiths in the eyes of our Government and any diplomatic or political ties with any one church is a betrayal of the principle for which many came to our shores."

Action Called 'Crude Maneuver'

The Rev. Phillips Packer Elliott of the First Presbyterian Church, Brooklyn, said:

"The Vatican is the center of a great church; only by the strangest distortion can it be termed a state; and the recognition given to this church by the appointment of an Ambassador implies a deference to that church's influence, especially in American life, which will increasingly jeopardize the free and equal treatment of all religious groups.

"If the Vatican has information regarding communism or any other subject which should be known by this country, that information can be transmitted, granted the desire to do so, without any such recognition as is now given. It is not necessary to appoint an Ambassador to the World Council of Churches at Geneva in order to obtain the benefits which that body gives to our American life."

The Rev. Dr. Carl Chwrowsky, pastor of the Flatbush Unitarian Church, Brooklyn, declared that "the most charitable construction that can be put on the President's action is to call it a crude political maneuver."

The Rev. George A. Crapullo, member of the national advisory committee of Protestants and Other Americans United for Separation of Church and State, said the President's action would "start a tidal wave of Protestantism such as this country has not seen in years."

In Philadelphia, the Rev. Dr. Franklin Clark Fry, president of the United Lutheran Church in America, called upon Lutherans throughout the country to voice "unrelenting" opposition to the nomination. He asked members of his church to write letters of protest to their Congressmen.

Would Petition Senate

In Boston, a Baptist minister, the Rev. Sidney W. Powell of the Tremont Temple Church, asked his parishioners to write letters to President Truman, and in Watertown, a suburb of Boston, the Rev. Walter Sillen of the First Baptist Church joined with 200 members of his congregation in signing a petition calling upon the Senate to oppose the nomination.

The Rev. Dr. Norman Vincent Peale of New York's Marble Collegiate Church, who was in Dallas, Tex., for a speech, issued a statement in which he said he believed the President's act was "un-American" and that he thought it would "do a great deal toward driving an unhappy wedge between the Protestants and the Catholics."

"I can't read the mind of the President of the United States," he added, "but I am afraid everyone will construe it as a political maneuver to capture the vote of New York State and other preponderant Catholic centers."

The Rev. Dr. Vere D. Loper, pastor of the First Congregational Church in Berkeley, Calif., and national moderator of Congregational Christian Churches, told his congregation he had telegraphed the President, saying in part: "Any recess appointment in lieu of Senate confirmation will further the destruction of Protestant confidence in your Administration."

In Cleveland, delegates to the Seventh Day Adventists autumn council passed unanimously a resolution expressing "most earnest protest" to the nomination. The church group termed it a "violation of the principle of the separation of Church and State."

A threat to seek "legal remedies to compel" registration of members of the Roman Catholic hierarchy as "foreign agents" if the nomination is confirmed was made in Washington by Dr. Glenn L. Archer, executive secretary of Protestants and Other Americans United for Separation of Church and State.

Noting that representatives of all foreign powers were required by law to register with the Justice Department, Dr. Archer said: "If we are going to recognize the Vatican as a foreign power for the purpose of sending an Ambassador, we should recognize it as a foreign power in all ways. It can't be a church one minute and a state the next."

Dr. Eugene Carson Blake, stated clerk of the General Assembly of the Presbyterian Church in the United States, sent a telegram to Mr. Truman in which he said:

"Such official diplomatic recognition of one church by our Government is deliberately to flout the expressed wishes and deeply held convictions of most Protestants."

Praise by F. D. Roosevelt Jr.

Representative Roosevelt said on his return here yesterday from Europe and Africa that he was "very pleased, because I have long urged the Administration to renew diplomatic relations with the Vatican; as a matter of fact, I recommended this move about a week ago in a short-wave broadcast from Rome to the United States."

Mr. Roosevelt said that in an audience with Pope Pius XII he had been assured that the Vatican would "welcome a renewal of diplomatic relations with the United States."

TRUMAN ACCLAIMS JUDAISM'S CENTER

Message to Dedication Dinner Here Calls for Resistance to 'Atheistic Communism'

President Truman called yesterday for the mustering of moral forces to save freedom of religion and all other freedoms from the aggression of atheistic communism.

In a message read at a dinner at the Statler Hotel, marking the formal dedication of the Union House of Living Judaism as the national headquarters of the Union of American Hebrew Congregations, the President said:

"This will be an inspiring occasion because the fabric will bear witness through the generations to faith in the ever-living God of Israel. This is the time when we need to muster the moral forces of the world to save freedom of religion and all our cherished freedoms from the aggression of atheistic communism.

"Would that the whole world might have a revival of religion! I do not believe that there is a question of foreign or domestic policy that could not be resolved amicably if examined in the spirit of the sentiment uttered by the Prophet Micah so many centuries ago. I offer that sentiment as my message for the dedication: 'And what doth the Lord require of thee, but to do justly, and to love mercy, and to walk humbly with thy God?'"

A thousand leaders of Reform Judaism from this country and Canada attended the dinner celebrating the opening of the new home of the union, the Berg Memorial, at Fifth Avenue and Sixty-fifth Street.

Preserving Faith "Everywhere"

Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland, former president of the Central Conference of American Rabbis was the principal speaker. He declared that the establishment of Israel, although one of the most significant events in Jewish history, would not of itself guarantee the preservation of Judaism anywhere in the world.

"The problem and duty of preserving Judaism, the faith of our fathers and the great tradition of our people, which were molded both inside and outside of Palestine through centuries, will remain the challenge and the opportunity of the Jewish people everywhere—here as well as in Israel and throughout the world," he said.

"A political state cannot be counted on to preserve a spiritual heritage. The Jews of the world will continue to take pride in Israel and to support it. Jews from all parts of the world, who in the days to come will wish to migrate there, or may have to, will find a welcome home there.

"But the majority of the Jewish people will in the forseeable future live outside of Israel, and the majority of these will live in the United States. These Jews will continue in the future, as in the past, to be loyal and patriotic citizens and to participate fully and eagerly in the total life of their country."

Ways to Achieve Security

He said that security for the Jewish people was not to be found in assimilation, in fighting anti-Semitism as such or in proclaiming one's loyalty and patriotism from the housetops.

"It lies with uniting with all the right-minded in fighting poverty, injustice, inequality and, above all, war and the things which lead to war," he went on.

"It lies in the championing of the great ethical and spiritual traditions of Judaism which we have shared with the rest of the world, for our faith was born not for ourselves alone but for the whole world, and it is in our loyal carrying out of its mandates and commitments that our fundamental security lies."

Dr. Nelson Glueck, president of the Hebrew Union College-Jewish Institute of Religion, expressed a hope for the revitalization of religion.

Other speakers included Dr. Samuel S. Hollender, chairman of the Union executive board; Louis Broido, chairman of the dedication committee; Mrs. Louis A. Rosett and Mrs. Edward B. Schulkind, representing the National Federation of Temple Sisterhoods; S. Herbert Kaufman, president of the National Federation of Temple Brotherhoods; Paul Friedberg, president of the National Federation of Temple Youth; Rabbi Philip S. Bernstein, president of the Central Conference of American Rabbis, and Rabbi Leo Baeck, president of the World Union for Progressive Judaism.

Two thousand persons attended the sabbath morning services yesterday at Central Synagogue, Lexington Avenue at Fifty-fifth Street, the oldest Jewish house of worship in the city.

Rabbi Jonah B. Wise, spiritual leader of the synagogue and son of Dr. Isaac Mayer Wise, founder of Reform Judaism in America, said the dedication of the religious center meant the dawn of a new era promising great services to the Jews of the United States and of all the world.

The general public will be welcomed at open house at the Union's new home this afternoon from 3 to 6 o'clock.

NEW YORK HERALD TRIBUNE

Oct 28 1951

Dr. Silver Says Judaism Can't Rest on Israel

Spiritual Heritage, He Tells Dinner Here, Cannot Be Preserved by a State

The establishment of the political state of Israel is no guaranty that Judaism will be preserved "anywhere in the world," the Rev. Dr. Abba Hillel Silver, rabbi of The Temple, Cleveland, asserted last night at a dinner at the Statler Hotel held in conjunction with the dedication of the House of Living Judaism, Fifth Ave. and 65th St.

About 1,000 Reform Jewish leaders attended. The new center is the national headquarters for the Union of American Hebrew Congregation, parent body of Reform Judaism in this country.

Rabbi Silver described the establishment os Israel as "one of the most significant events in Jewish history." But he added:

"A political state cannot be counted on to preserve a spiritual heritage. The Jews of the world will continue to take pride in Israel and to support it.

Gives Plan For Security

"But the majority of the Jewish people will in the foreseeable future live outside of Israel, and the majority of these will live in the United States. These Jews will continue in the future, as in the past, to be loyal and patriotic citizens and to participate fully and eagerly in the total life of their country."

Security for the Jew is not to be found in assimilation, fighting anti-Semitism or in proclaiming one's loyalty from the housetops, Rabbi Silver said. "Our security lies in uniting with all right-minded men, to defend our society against all demagogues and political adventurers and against the conditions which give these enemies of a free society their opportunity.

"Our security lies in fighting poverty, injustice, inequity and above all, war and the things which lead to war."

Dr. Nelson Glueck, president of Hebrew Union College—Jewish Institute of Religion, oldest rabbinical college in the country—expressed hope for revitalization of religion to "build for peace."

Truman Sends Message

In a congratulatory message President Truman praised the dedication of the building. He added: "This is the time when we need to muster the moral forces of the world to save freedom of religion and all our cherished freedoms from the aggression of atheistic communism."

Urging a revival of religion, the President declared that there is not "a question of fo[...]n or domestic policy" whi[...] be settled if exami[...] of the Biblical pr[...] Micah: "And what doth the Lord require of thee, but to do justly, and to love mercy, and to walk humbly with thy God."

Earlier in the day 2,000 worshipers attended dedicatory Sabbath services at Central Synagogue, Lexington Ave. and 55th St.

Sees Start of New Era

At the service the Rev. Dr. Jonah B. Wise, son of the late Rabbi Isaac Mayer Wise, founder of Reform Judaism in America, termed the dedication the start of a new era of service to Jews here and abroad.

The newly dedicated House of Living Judaism should be used by Jews and non-Jews alike as an information center about Jews and Judaism, the Rev. Dr. William F. Rosenblum suggested yesterday in his sermon at Temple Israel, 210 W. 91st St.

There is "so much kinship" between democratic ideals and the goals of Reform or Liberal Judaism, Rabbi Rosenblum said, the new religious edifice should serve a dual purpose in present-day America.

Preach on U. N. Week

Several New York rabbis chose United Nations Week themes for Sabbath sermons. Speaking to his congregation yesterday at Riverside Synagogue, 210 W. 103d St., the Rev. Dr. Joseph Zeitlin expressed hope that the U. N. eventually would outlaw war as an instrument of national policy.

Rabbi Samuel M. Segal, of Mount Neboh Temple, 103 W. 79th St., said in his sermon that the U. N. shows "signs of encouragement that indicate longevity and serious work." While the international organization is still a "voice in the wilderness crying for justice," he asserted, it has "effectively fought the Communist aggressors." Rabbi Segal said he hoped "the U. N., under God, will live and spread the canopy of peace."

Dr. Maurice L. Perlzweig, international representative of the World Jewish Congress at the U. N., told worshipers at Congregation B'nai Jeshurun, 257 W. 88th St., that the maintenance of peace was the most urgent task facing the U. N. The organization "has more than justified its existence," he said.

DR. A. H. SILVER

Silver Begins 35th Year at The Temple

Dr. Abba Hillel Silver will begin his 35th year as spiritual leader of The Temple, E. 105th St. and Ansel Rd., at Sunday morning's service at 10:30.

Recounting his experiences on a recent overseas mission, Dr. Silver will speak on "A Trip to South Africa."

A 15-minute organ recital by A. R. Willard will precede the opening of the service.

J.T.A. … 10/29/5

REFOR… T REVITALIZATION PROGRA

NE… ing Judaism, new national hea
quarter… tions and affiliated bodies of
the Ref… here this week-end in a two-
day con… 140 Reform congregations in
the Unit… housand guests participate in
service… Judaism.

At th… onal leaders were offered a
five-poi… nagogue in the face ot the risi
tide of… activation of present congre-
gational… egration of meaningful cere-
monies… youth activities programs; a
strength… nerican Judaism. It was also
stated t… ns, needs and hopes of its
constitu… reassurance in a world bese
with fea…

At a… ight, Rabbi Abba Hillel Silver
stated t… of the most significant event
in Jewis… servation of Judaism anywher
in the w… preserving the Jewish heritage "will remain the
challeng… of the Jewish people everywhere," he added.

Dr.… audience that "a political state cannot be counted on
to prese… e. The Jews of the world will continue to take pride
in Israe… pointed out, however, that the majority of the Jewish
people w… future continue to live in the United States. "These
Jews wi… e, as in the past, to be loyal and patriotic citizens an
to partic… in the total life of their country," he stressed.

A si… at the dedication exercise by Dr. Maurice N. Eisen-
drath, p… ., when he declared that the House of Judaism "is
tangib… ct that while American Jews have a deep spiritual
kinship… for an enduring life in America for their children
and thei… or generations to come." He added that "our destiny
lies" he…

V.XXV pt.2

REFORM JUDAISM LEADERS DISCUSS FIVE-POINT REVITALIZATION PROGRAM

NEW YORK, Oct. 28. (JTA) -- The House of Living Judaism, new national headquarters of the Union of American Hebrew Congregations and affiliated bodies of the Reform movement in this country, was dedicated here this week-end in a two-day convocation which saw 1,000 representatives of 440 Reform congregations in the United States and Canada together with another thousand guests participate in services, a dedication ceremony and an Institute on Judaism.

At the Institute for Judaism held today, congregational leaders were offered a five-point program for revitalizing the American synagogue in the face ot the rising tide of secularism. The program would provide for: activation of present congregational members; enrollment of the unaffiliated; integration of meaningful ceremonies in the synagogue and home; intensification of youth activities programs; and, strengthening the national religious institutions of American Judaism. It was also stated that the synagogue must be alive to the problems, needs and hopes of its constituents and offer them constructive guidance and reassurance in a world beset with fears and uncertainties.

At a dedicatory banquet at the Statler Hotel last night, Rabbi Abba Hillel Silver stated that "the establishment of Israel, although one of the most significant events in Jewish history, will not of itself guarantee the preservation of Judaism anywhere in the world." The problem of preserving the Jewish heritage "will remain the challenge and the opportunity of the Jewish people everywhere," he added.

Dr. Silver told the dinner audience that "a political state cannot be counted on to preserve a spiritual heritage. The Jews of the world will continue to take pride in Israel and support it." He pointed out, however, that the majority of the Jewish people will in the foreseeable future continue to live in the United States. "These Jews will continue in the future, as in the past, to be loyal and patriotic citizens and to participate fully and eagerly in the total life of their country," he stressed.

A similar note was struck at the dedication exercise by Dr. Maurice N. Eisendrath, president of the U.A.H.C., when he declared that the House of Judaism "is a tangible affirmation of the fact that while American Jews have a deep spiritual kinship with Israel, they build for an enduring life in America for their children and their children's children for generations to come." He added that "our destiny lies" here in America.

Chicago Sentinel 11/8/51

'OUR SECURITY LIES ...'

BY J. I. FISHBEIN

Dr. Abba Hillel Silver, probably the country's best known Jewish figure, last week gave American Jewry some excellent advice deserving the most profound consideration.

Speaking to more than a thousand Reform Jewish leaders from all parts of the country attending a banquet marking the formal dedication of the "Union House of Living Judaism," Dr. Silver asserted: "The establishment of Israel, although one of the most significant events in Jewish history, will not of itself guarantee the preservation of Judaism anywhere in the world.

"The problem and duty of preserving Judaism, the faith of our fathers and the great tradition of our people, which were molded both inside and outside of Palestine through the centuries, will remain the challenge and the opportunity of the Jewish people everywhere—here, as well as in Israel, and throughout the world.

"A political state cannot be counted on to preserve a spiritual heritage. The Jews of the world will continue to take pride in Israel and to support it. Jews from all parts of the world, who in the days to come, will wish to migrate there or may have to, will find a welcome home there. But the majority of the Jewish people will in the foreseeable future live outside of Israel, and the majority of these will live in the United States. These Jews will continue in the future, as in the past, to be loyal and patriotic citizens and to participate fully and eagerly in the total life of their country.

"Our security lies in uniting with all right-minded men, to defend our society against all demagogues and political adventurers and against the conditions which give these enemies of the free society their opportunity. **Our security lies in fighting poverty, injustice, inequality, and above all, war and the things which lead to war.** It is in the championing of the great ethical and spiritual traditions of Judaism which we have shared with the rest of the world—for our faith was born not for ourselves alone but for the whole world—and in our loyal carrying out of its mandates and commitments that our fundamental security lies. . ."

The striking thing about Dr. Silver's credo lies not in the utterance of any new or revolutionary social philosophy. This ethical concept of social justice has been the rock to which the Jewish people have stubbornly clung throughout centuries of persecution and vicissitudes. It was in fact, this very love of truth and human equality which has from time immemorial, aroused the emnity of tyrants against us. Jews who understood their heritage always fought injustice.

Dr. Silver's address does, however, contain some very important departures from the accepted pattern of contemporary Jewish thought. In the first place, he dares point out, quite realistically, that we cannot depend upon Israel as a final solution to all our problems. What Zionist has ever spoken so bluntly before? This is even more significant when one considers his position in the Zionist movement. No one can honestly question his loyalty and devotion to the Zionist cause. No man was more responsible for the establishment of the Jewish State. As leader of the Zionist Organization, he did not hesitate even to defy the State Department in order to help bring Israel into being.

Unlike most Zionist leaders, however, Dr. Silver does not think in terms of Israel alone. This in itself is a rarity. If a Jew from Mars, for example, were to come to Earth for the first time, and pick up a piece of Zionist literature, he would have no more concept of the problems of American Jewry than he had before. All he would find is references to the economic and political difficulties of the State of Israel. He would find no references to the thought control and police state methods sweeping America. He would find no comment on the steadily growing threat to basic civil rights. He would find no mention of the mounting evidences of anti-Semitism following in the wake of the tensions and hysteria stalking the land.

It is of course, equally true that one finds no reference to these very important problems anywhere else in American Jewish life. With rare exception, American Jewish leadership, as well as most organs of Jewish opinion, are living in a dream world of make-believe, far from the realities of today. Smugly secure within this fool's paradise, they refuse to acknowledge the very real dangers facing them. It is of course, fitting and proper that we worry about Israel. But, as Dr. Silver quite correctly points out, the majority of the Jews of the world live outside its borders—mostly in the United States. What about the five and a half million Jews of America? Is their future so secure that it can be taken for granted?

This is a question which is practically "verboten" in every shul, organization, meeting place, forum, and all other centers of Jewish activity. No newspaper or magazine dare mention it. It just doesn't exist! Take the issue of war or peace for instance. In the entire city of Chicago, is there a single Jewish organization which will allow this matter to be freely discussed? If so we haven't heard of it.

Yet, no one can deny the great and obvious truth of Dr. Silver's assertion that **"our security lies in fighting poverty, injustice, inequality, and above all, war and the things that lead to war."** If, God forbid, war should break out tomorrow, how safe would Israel be? If McCarthyism comes into power in America, how secure will American Jewry be? These are not hypothetical questions, so far removed from the realm of reality, that they in no way merit our concern. The fact is that they are rather terrifying possibilities at this very moment. How long can we avoid facing them?

Those of us to whom our faith is a way of life—not merely a dogma or a form of hypocrisy—will accept Dr. Silver's credo as our own. It is an expression of living Judaism which every true son of the Jewish people can enthusiastically follow.

It should help give us the courage necessary to meet the challenge of these critical times. It should especially encourage those who have been afraid to speak out against the hysteria, for fear of being smeared and persecuted by the peanut-minded politicians temporarily in power, to do so. We should be heartened by the knowledge that in fighting these evil forces we are acting as good Jews as well as good Americans.

Everyone of us ought to post Dr. Silver's statement in a convenient place where we can re-read it at least once a day. It is a guide to action in the highest tradition of American democracy and living Judaism.

(This page presents the opinion of the Editor. The news pages and columns are written independently of these views.)

Haaretz 11-12-51

הסתדרות ציוני אמריקה – לאן?

[illegible]

השתלשלות הענינים

[illegible]

PD 11-13-51

RABBI SILVER HITS ANTI-RED HYSTERIA

Pleads for Leaders With Courage to Win Peace

A call for national leadership courageous enough to brave the tide of anti-Communist hysteria and direct the country to an era of peace was made yesterday by Rabbi Abba Hillel Silver in his sermon at the Temple.

Condemning "opinion makers of this country who are shouting us into a catastrophic war," the religious leader asserted the western allies could not rearm to the point needed for full war without sapping the economic vitality of their people.

The rabbi briefly traced the political alliances of World War I, in which he said a defeated Germany was rebuilt only to become an enemy again.

"We are doing the same again today despite history's recent lesson," he asserted.

He said that signs of Nazism were multiplying in Germany, freed of it only six years ago, and saw the movement pushing into other lands, adding that even Hitler's elite S. S. guard was talking of forr[illegible]anization.

Cite[illegible]

Dr. Silver pointed [illegible] America's search for allies it had even turned to Franco and was bolstering his regime as well as Tito's.

Our North Atlantic Treaty Organization will continue only as long as the United States pays the bills, the rabbi predicted, adding that our taxes thus must support not only American military needs but those of the rest of the world.

"For good or evil, China is here and nothing can be done about it," he said. "Many great lands such as England and India have recognized it. Are we to reopen a Chinese civil war with Chiang Kai-shek? That would be madness."

While China is now undoubtedly the ally of Russia, he said, he felt she would eventually turn away and would probably find we could offer her many things.

Job for Statesmanship

Commenting on sessions of the United Nations being held in Paris, the rabbi said Soviet and United States disarmament proposals did not seem so far apart that good statesmanship could not bridge the gap.

The United States should accept Russia's proposal for a meeting of top officials to discuss major issues and a peace pact, he said, adding that America should not balk since it had everything to gain.

"We are not naive enough to let down our guard, but should not be too proud to negotiate," he emphasized.

Asserting that both the east and west wanted the Korean war to end as well as wanting a limit on armaments and a meeting of leaders, he asked if world statesmanship was so bankrupt as not to be able to bring that about.

Slapping at a "hysteria of McCarthyism" so strong as to frighten the nation's leaders, the rabbi concluded that America would bless those brave leaders who could dare the hysteria to bring peace.

ZINS News Bulletin 11-51

Forrestal Diaries Reveal Silver Blocked Anti-Zionist Moves

NEW YORK (ZINS) - Jewish newspapers throughout the world are commenting on the entries in the recently published diaries of James E. Forrestal, former U. S. Secretary of Defense, describing his unsuccessful attempts to influence American policy in an anti-Zionist direction. The quoted passages refer especially to Forrestal's efforts in 1947 and 1948 to unite the Republican and Democratic leadership on a "bi-partisan policy" with reference to Palestine, calculated to "relieve the State Department and President Truman of Zionist pressure." Forrestal reveals that his hopes were dashed by the influence of Dr. Abba Hillel Silver and his powerful connections. If Forrestal's efforts had been crowned with success instead of failure, the historic United Nations Partition Resolution would not have been carried and the Jewish State might not have arisen. American Zionist circles see in these revelations a striking vindication of the policies pursued under Dr. Silver's leadership.

V. XXV p. 1-2

Haaretz 11-12-51

[illegible] גולדבלום

הסתדרות ציוני אמריקה — לאן?

אם אמנם כל המפלגות נפגעו מן המתרחש בקונגרס ומכמה מהחלטותיו — אומרים: אף ההתלהבות היפה ונוגעת ללב של נשי „הדסה", הרי דומה, ש„הסתדרות ציוני אמריקה" עומדת על סף הכליון. בניגוד לקבוצות קטנות, כגון „המזרחי" ו„פועלי־ציון", שאת הראשונים „מצילה" התעסקות בעניני הקודש־ברוך־הוא בכלל ובבעיות החזות הדתית בישראל בפרט, ואת האחרונים „מצילים" החיים בהית הזוהר של המפלגה בשלטון ושרידים הנישאים בלב מהשקפת־עולם מימי נעורים במזרח אירופה, בשעה ש„הדסה" מוחזקת על ידי העבודה המעשית פילאנטרופית במסגרת העצמאית שהצליחה ליצור לעצמה — הרי אלה שצריכים „סתם" לעסוק בציונות כללית במובן הכללי, הם באורח טבעי גם הקרבן העיקרי. היו בז'. או. אי חולשות „אורגניות", נוספו עליהם הסכסוכים „של סילבר—בן־גוריון", ולבסוף — באה עתה „בגידה" של מנהיגות חלשה וסותמת את הגולל.

המפתח למצב החדש, שנוצר ב„הסתדרות ציוני אמריקה" הוא בוועידה האחרונה של המפלגה־התנועה, לפני חדשים מספר, באטלאנטיק־סיטי. סילבר ואנשיו באו לוועידה כדי לנקוט דרך המפלגות האחרות: הזדהות עם מפלגה ישראלית, במקרה זה — עם הציונים הכלליים. הצעה זו נתקבלה ברוב גדול. על סמך רוח חדשה זו, יחד עם הצירים של הציונים הכלליים מישראל בקונגרס הציוני, ויחד עם כוחות ב„הדסה" ובין ה„פרוגראסיבים" ו„המזרחי" ואף מפ"ם, שכולם לא היתה דעתם נוחה מ„קו בן גוריון" בשטח הציוני, קיווה סילבר לא רק להעביר בקונגרס את התביעות הציוניות השרנות, אלא גם לחזור למנהיגות, אף להגיע לכס נשיאות התנועה העולמית. כאלטרנטיבה להצלחה כזו נראה היה לו כמוצדק לקוות, לכל הפחות, להכנסת רוח חדשה במפרשי תנועתו. ש„תדע כעת היכן היא עומדת" — אף במחיר שבר בקונפאדרציה העולמית של הציונים הכלליים, ומתוך תליית הגורל בהצלחת הציונים הכלליים בבחירות בישראל לכל הפחות, במידה שלא תהא בישראל, לכל הפחות, במידה שלא תהא הם.

תכניות סילבר ותקוותיו נחלו מפלה ניצחת. קרו, אמנם, כמה דברים „אוביאקטיביים", כגון כשלון הציונים הכלליים להשיג את מספר הצירים המקווה לכנסת, אבל היתה גם השגיאה הקשה של חרם־הקונגרס מצד הציונים הכלליים בישראל. אף מספר קטן של צירי המפלגה בקונגרס היה, מבחינת גיבושו והשפעתו המוסרית, יכול לשנות את כל מהלך הענינים בקונגרס בכלל — על ידי השפעה על משלחת הצירים של הז'. או. אי. אלא שביסוד הדברים טמונות שגיאות סילבריות טיפוסיות, שבעבורן משלם עתה מנהיג דגול זה מחיר מלא. שגיאה יסודית, הנהלת הסוכנות היהודית ומן המועצה לשעת חרום של ציוני אמריקה כלומר — התכווצות בתוך מסגרת ה„טאמפל" שלו בקליוולאנד. חלק שני של שגיאה איסטרטגית זו הוא — והוא המכריע לגבי הענין שאנו דנים בו — הסתלקות מהנהגת תנועתו־הוא! — הז'. או. אי, תוך רצון לשמור על השלטון בה מרחוק, באמצעות נשיאים חלשים. מינוי פריש המנוח היה התחלה, ושרותו של בראודי — סופו של נסיון מוזר וטרגי זה. שלטון הנשיאים החלשים „הזיק לבריאות" לא רק לתנועה עצמה; סוף סוף קשה לתנועה לפעול מתוך איזו התרוממות רוח, כשאין בה אף איש אחד, שיש לו הערכה מינימאלית לנשיאה ומנהיגה הרשמי של התנועה, כפי שהמצב כיום. ומה גם שכל מנהיג נוטה להקיף את עצמו באנשים כרוחו. דרכו של סילבר, שחזר וסרב להעמיד את עצמו לנשיאות „הסתדרות ציוני אמריקה" — בצדק או שלא בצדק — נתפרש אינסטינקטיבית כיחס־בוז לתנועתו הוא, שכן הוא מוכן לעמוד בראש כל הציונות האמריקאית אך לא בראש תנועתו. איך האמין סילבר עד הרגע האחרון, שהוא יכול להגיע להנהגה כל־אמריקאית ועולמית באיזו מין „קפיצת הדרך" על ידי זה, שהכל יכירו לפתע בהכרח שבו, בלי שהוא עצמו תהיה לו תנועה־מפלגה חזקה מאחוריו — את זאת קשה להבין לגבי אדם שנתנסה כל כך הרבה בשדה המדיניות. אין כל ספק, שאילו הקדיש האיש את כשרונותיו הברוכים להקמת מפלגתו, היה זוכה למרות תנאים לא נוחים, להצלחה רצינית, והיה עושה בזה גם שרות גדול לענין הציוני בכלל. אולם, נוסף למשגה האיסטרטגי של אי בנין מפלגה, היה בקו שנקט ביחס לז'. או. אי. גם משגה טכסיסי חמור. הוא לא ראה מראש, למרות אזהרות ידידים, שהמנהיגים החלשים, שהוא מעמיד בראש התנועה בהכרח, שהם „יבגדו" בו. קודם כל אין מנהיגים חלשים אוהבים לעבור בצל של אישיות גדולה מהם. שנית, היה ברור שיפלו לגמרי להשפעתו של ד"ר גולדמן מצד אחד והפיתוי של קרבה־לשלטון, כלומר לבן־גוריון, מצד אחר. מכריו־מוקיריו של ד"ר סילבר אומרים, שהוא ג'נטלמן, ולא האמין „שיכולים לקרות דברים כאלה". לשוא בקשו ממנו לפני הוועידה האחרונה של המפלגה, שיחזור להנהגתה, או שלפחות יתמוך במועמד חזק ונאמן לנשיאות. הוא טען, שמסורת היא בז'. או. אי, שנשיא משמש שנתיים, ו„לא מן הראוי" ש„יפטרו" את בראודי. תמורת בחירתו־מחדש הסכים בראודי ללכת בקו החלטת ההזדהות עם הציונים הכלליים בישראל, שבלבו לא הסכים לה, לא כל כך מטעמים אידיאולוגיים כמו מפני שהכלל העליון אצלו הוא — „להיות בסדר" עם שני אנשים בעולם: עם הנשיא טרומן באמריקה ועם בן־גוריון בישראל, כלומר כל זמן שבן־גוריון הוא השליט.

מר בראודי הוא כמובן ציוני מסור ויהודי טוב, אבל כמו שאי אפשר היה לצפות ממנו למעשים שאינו מוכשר להם ב„הסתדרות ציוני אמריקה", כן אי אפשר היה לצפות ממנו למשהו בקונגרס הציוני.

השתלשלות הענינים

לכאורה התחילו הדברים כהלכה. אפשר כעת לעשות רקונסטרוקציה מסויימת, שתסביר לציבור הישראלי כמה „הפתעות", שבהם נסתיים הקונגרס, בנוגע לז'. או. אי. ראש הממשלה, מר בן־גוריון, ערך כידוע מסיבת תה, שבה השתתפו הוא עצמו, מר שרת, ד"ר סילבר וד"ר גולדמן. השיחה במסיבה זו היתה הגלויה ביותר שהתנהלה בין שני הצדדים, וד"ר סילבר אמר ברורות, שאינו יודע מדוע צריכים להיות שני צדדים. דובר על ענינים אישיים ועל דברים ענייניים, ומר בן־גוריון אמר, שאינו מתנגד לחזרת סילבר להנהגה, להפך. כתוצאה משיחה זו היה נאומו הגדול של סילבר, שהכל ציפו לו — פשרני בסגנונו. אך מיד אחר כך קמה גולדה מאירסון ופתחה בנאום השמצה גס, שהיה הניגוד הגמור לאותה מסיבת־תה ולנאום סילבר. אפילו רצה בן־גוריון באמת בקואליציה עם סילבר, קרה כאן משהו מקביל למה שקרה לקואליציה הממשלתית. מספר קולות קטן במפלגה לכריע נגד, ויש להניח שבערך הם אותם האנשים שהכריעו בשני המקרים. מכאן ואילך התחילה חזית הז'. או. אי להתפורר. בראודי ואנשיו לא היו נכונים ללכת עם סילבר נגד מפא"י. גם אנשים כגולדשטין, ששלמותה הפורמלית של הפאדראציה העולמית עם הפרוגראסיבים בישראל היתה העיקר בשבילם, לא היו מוכנים לכך. ברגע זה חסרה מציאותם והשפעתם של הציונים הכלליים מישראל. יתר על כן, היה ברור, שאם סילבר וניומן ישארו מחוץ להנהלת הסוכנות, יתפנו המקומות בשביל בראודי וגולדשטין. את צירי המשלחת היה קל לרכוש על ידי הבטחת מקומות וסגני־מקומות בחברות בוועד הפועל הציוני. אף הרעיון שסילבר הסכים לו — שסילבר יועמד בראשות הוועד הפועל — שהוא משרת כבוד בלי סמכות שלטונית, גם זה היה יותר מדי בשביל גברת מאירסון וחבריה, — אם כי חברי פועלי־ציון מאמריקה, כגון חיים גרינברג תמכו בזה ובהחזרת סילבר לפעולה. לפתע פתאום חששו, שאם יתנו לסילבר משרת־כבוד זו, יהפכנה חס ושלום למשרה של ממש. אומרים אף, שגולדמן תמך ברעיון — אך לשוא. אז כבר היו צירי ז'. או. אי עצמם נתונים כל כך לענין תפיסת מקומות, שלא איכפת היה להם, מה יקרה לסילבר. עדיין היו כאלה שיעצו לסילבר להציע את בחירתו להצבעה במליאת הקונגרס. יש דברים, שאפשר ל„סדרם" בחשאי, בוועדות ובמסדרונות, אולם במליאה, קבל־עם, עדיין לא היה אף אחד מצירי הז'. או. אי מעיז לבעוט במנהיג — בסילבר; „המזרחי" צירים רבים מארצות גולה שונות, אולי אף הפרוגראסיבים מישראל ומפ"ם היו מצביעים בעדו. היה נוצר מצב קשה במפא"י; חלק מצירות „הדסה" היה מצביע בעד סילבר. אפילו היה סילבר נכשל — לפחות היה מטיל בגלוי את אשמת הכשלון על מפא"י, אבל היה כה הסיכוי שיבחר, אפילו מפא"י תצביע נגדו, חלק מחבריה לא יצטער על בחירה זו בלבו ואחר כך תמצא הלשון המשופצת. אך כאן שוב פעל ה„ג'נטלמן" בסילבר, אומרים ידידיו. אם אינם רוצים אותי, כלומר — אם לא הכל רוצים ואם מפא"י אינם רוצים — לא צריך, הרי מתחילה התפטר מהנהלת הסוכנות מפני שלא רצה לשאת במשרה נגד הנושאים באחריות במדינת ישראל, ולמה יחזור עתה נגד רצונם? יתר על כן: אותה שעה כבר היה מרוצא מעצמת הבגידה של תנועתו בו; יחבקו אפוא בראודי ואנשיו את השלל ויגילו אנשי מפא"י ב„נצחונם" החדש. — סילבר לא סור לזירה להלחם. הוא לא רק נחל מפלה ללא קרב. זו היתה יותר ממפלה. הוא התהלך בקונגרס בימיו האחרונים בו, כצל; הקונגרס התנהג כאילו לא היה האיש סילבר בתחומו. העובדה, שהקונגרס יכול היה להתנהג כך, היתה זר־הקוצים, שענדה התנועה הציונית לאיש, שנהג בה בשעתה ההיסטורית הגדולה ביותר.

סילבר עזב. היה עוד נסיון עלוב להכניסו כחבר סתם לוועד הפועל הציוני, אולם סילבר סרב. ה„פיקנטריה" היה שחברי משלחת הז'. או. אי. שנבחרו לוועד הפועל הציוני, כשנתבקשו לפנות מקום לסילבר, סרבו כולם. כל אחד אמר: למה לא שכני. כך נסתיים מחזה, שהוריד את ערך הז'. או. אי בעיני הציבור הישראלי בכלל, בעיני אויבים וידידים כאחד. אלא שמלבד הבחינה הפסיכולוגית־ציבורית היה לענין זה גם ערך פוליטי: עמדת הז'. או. אי. והתנהגותה השפילו את ערכה בעיני הציונים הכלליים בישראל, והעמידו את כל ענין השותפות בין שני ארגונים אלה בסימן שאלה.

הסדקים בשותפות הז'. או. אי והציונים הכלליים נתגלו מיד, כבר בויתור משלחת הז'. או. אי במאבק בתוך הקונפאדרציה העולמית. לאחר הויתור הראשון על ייצוג הציונים הכלליים בקונגרס עצמו. אחר כך באה התנהגותם הכללית של השותפים האמריקאים, ויצרה מחסום של קרח בין שני השותפים.

התוצאות הפוליטיות של הקונגרס ביחס לעתיד הז'. או. אי מתבלטות מיום ליום: מאז חזרו הצירים לאמריקה, קורות הקונגרס גרמו לדאמורליזציה נוספת בשורות מנגנון הז'. או. אי. מצבה הכספי של המפלגה על הצד היותר רע. ד"ר סילבר פרש לעשות חשבון נפש בקליוולנד, ודומה כאילו שזוהי פרישה סופית מן הבמה הציונית. ד"ר ניומן נבחר להנהלת הסוכנות — כנציג הציונים הכלליים בישראל ולא כנציג הז'. או. אי. ואולי יעבור בכלל לירושלים, — על כל פנים התערבותו בעניני הז'. או. אי תהא עוד קטנה משהיתה בשנה האחרונה. מר בראודי הוא עתה שליט, ובפעם הראשונה „בלתי תלוי" בקבוצת סילבר! יתר על כן: למר בראודי ברור, שבין כה וכה בוועידה הבאה שוב לא יבחר לנשיאות המפלגה, ולוא רק בגלל הקונסטיטוציה האוסרת על שירות רצוף של אדם אחד למעלה משנתיים. לעומת זה מובטח עתה מקומו בהנהגה העולמית — בהנהלת הסוכנות היהודית למשך שנים — עד הקונגרס הבא. המסקנה מכל זה — יש ללכת יותר מתמיד בתלם. מיד לבואו לכאן הכריז מר בראודי, שהחלטת ועידת המפלגה באטלאנטיק־סיטי על הזדהות עם הציונים הכלליים בישראל היא החלטה מתה. מי נתן לו רשות להכריז הכרזה כזו — לא ברור; נראה, שהוא מסתמך על החלטת הקונפאדרציה העולמית, שהמפלגות בישראל לא יבקשו החלטות הזדהות נוספות מהמפלגות באמריקה. החלטת הקונפאדרציה התחמקה בפשטות מלענות לשאלה: מה גורל החלטות ההזדהות הקיימות. אבל, ההנמקה הלגליסטית אינה חשובה. חשוב לדעת שמר בראודי ינהג כאילו החלטת ההזדהות מתה. הוא כבר נקט צעדים מסויימים לחיסול כל תעמולה בכיוון הקו הציוני־כללי הישראלי־אופוזיציוני, ואף נערכו פיטורין מסויימים במנגנון המפלגה בכיוון זה.

בסוף נובמבר תערך בשיקאגו פגישה מורחבת של מועצת הז'. או. אי. שבה יערך המאבק הסופי על הקו. לשם נצחון התאחד עתה מר בראודי עם קבוצת ה„ניטראליים" בהנהגת מר אלכוב מקאליפורניה, שנלחמה ב„החלטת ההזדהות" כבר בוועידת אטלאנטיק סיטי ויחד עם ה„פרוגראסיבים", הוא מקווה לאישור הקו החדש שלו. לא ברור אם סילבר יערוך קרב או אם חסידיו יערכוהו בהעדרו, בשיקאגו. אלכוב־בראודי הסכימו למינוי ועדה בת 15 חבר שתביא לפגישת שיקאגו את מסקנותיה בארבע נקודות: א) איך להחזיר לשורות הז'. או. אי כוחות רבים וטובים, שמסיבות שונות עזבו את התנועה בשנים האחרונות; ב) הבהרת מטרות הז'. או. אי ותכניתה בזירה היהודית האמריקאית; ג) החלטה על קו המתאים להחלטת הקונפאדרציה, שלא להזדהות עם שום מפלגה פוליטית בישראל; ד) איך להחזיר לז'. או. אי את המקום הנכבד, שהיה לה פעם בתורת הגוף הרפרזנטאטיבי ביותר של יהדות אמריקה בקשר לישראל.

כאן המקום להעיר, שבניגוד למר בראודי וחבריו במנגנון המפלגה, הרי מר אלכוב וחבריו הם כוח חדש ובריא, ש„עלה מן השורות". מלחמתם בוועידת אטלאנטיק־סיטי נגד החלטת ההזדהות ורעיונותיהם לחידוש זהרה של התנועה, עשו רושם ובעקבות הרעשת הקבוצה הזאת התחילה תנועה ב־[illegible] גרעין לשינוי פני התנועה. השאלה היא, אם לא תיהפך קבוצה זו למכשיר בידי מנגנון־בראודי ו„הפרוגראסיבים", שירצו רק לנצלה. הסתלקותם של סילבר וניומן והמתת החלטת ההזדהות עשויה לתת לכוחות חדשים הזדמנות מסויימת. הם יועמדו במבחן. הצרה היא רק זו, שאפילו במקרה הטוב של הצלחתם, הרי כפי שציינתי בתחילת מאמר זה, התנאים הכלליים שנוצרו אחרי הקונגרס, אין בהם כדי לעודד פריחה ציונית בכלל, ותחת ההנהגה הקיימת של בראודי — קשה לראות אפשרות של תחיה ב„הסתדרות ציוני אמריקה".

PD 11-13-51

RABBI SILVER HITS ANTI-RED HYSTERIA

Pleads for Leaders With Courage to Win Peace

A call for national leadership courageous enough to brave the tide of anti-Communist hysteria and direct the country to an era of peace was made yesterday by Rabbi Abba Hillel Silver in his sermon at the Temple.

Condemning "opinion makers of this country who are shouting us into a catastrophic war," the religious leader asserted the western allies could not rearm to the point needed for full war without sapping the economic vitality of their people.

The rabbi briefly traced the political alliances of World War I, in which he said a defeated Germany was rebuilt only to become an enemy again.

"We are doing the same again today despite history's recent lesson," he asserted.

He said that signs of Nazism were multiplying in Germany, freed of it only six years ago, and saw the movement pushing into other lands, adding that even Hitler's elite S. S. guard was talking of forr[illegible]nization.

Cite[illegible]

Dr. Silver pointed [illegible] America's search for allies it had even turned to Franco and was bolstering his regime as well as Tito's.

Our North Atlantic Treaty Organization will continue only as long as the United States pays the bills, the rabbi predicted, adding that our taxes thus must support not only American military needs but those of the rest of the world.

"For good or evil, China is here and nothing can be done about it," he said. "Many great lands such as England and India have recognized it. Are we to reopen a Chinese civil war with Chiang Kai-shek? That would be madness."

While China is now undoubtedly the ally of Russia, he said, he felt she would eventually turn away and would probably find we could offer her many things.

Job for Statesmanship

Commenting on sessions of the United Nations being held in Paris, the rabbi said Soviet and United States disarmament proposals did not seem so far apart that good statesmanship could not bridge the gap.

The United States should accept Russia's proposal for a meeting of top officials to discuss major issues and a peace pact, he said, adding that America should not balk since it had everything to gain.

"We are not naive enough to let down our guard, but should not be too proud to negotiate," he emphasized.

Asserting that both the east and west wanted the Korean war to end as well as wanting a limit on armaments and a meeting of leaders, he asked if world statesmanship was so bankrupt as not to be able to bring that about.

Slapping at a "hysteria of McCarthyism" so strong as to frighten the nation's leaders, the rabbi concluded that America would bless those brave leaders who could dare the hysteria to bring peace.

ZINS News Bulletin 11-51

Forrestal Diaries Reveal Silver Blocked Anti-Zionist Moves

NEW YORK (ZINS) - Jewish newspapers throughout the world are commenting on the entries in the recently published diaries of James E. Forrestal, former U. S. Secretary of Defense, describing his unsuccessful attempts to influence American policy in an anti-Zionist direction. The quoted passages refer especially to Forrestal's efforts in 1947 and 1948 to unite the Republican and Democratic leadership on a "bi-partisan policy" with reference to Palestine, calculated to "relieve the State Department and President Truman of Zionist pressure." Forrestal reveals that his hopes were dashed by the influence of Dr. Abba Hillel Silver and his powerful connections. If Forrestal's efforts had been crowned with success instead of failure, the historic United Nations Partition Resolution would not have been carried and the Jewish State might not have arisen. American Zionist circles see in these revelations a striking vindication of the policies pursued under Dr. Silver's leadership.

V. XXV pt. 2

34

Jews and Christians Join in Thanksgiving

Press 11-17-51

Two unusual Thanksgiving services are scheduled among the many programs announced for next Wednesday night and Thursday morning by the religious groups of Greater Cleveland.

One is a community Thanksgiving program Wednesday night at 8 in Park Synagogue, 3325 Euclid Heights Blvd., Cleveland Heights, sponsored by the Men's Club of Park Synagogue and the Cleveland Roundtable of the National Conference of Christians and Jews. Dr. Robert B. Whyte, minister of Old Stone Church, will give the address.

The other is a union service in the Church of the Master, E. 97th St. and Euclid Ave., at which the Thanksgiving sermon will be preached by Rabbi Abba Hillel Silver of the Temple, E. 105th St. and Ansel Rd.

Choirs to Sing

Participating will be: Euclid Avenue Congregational, Euclid Avenue Christian, Church of the Master, the Temple, Wade Park Methodist, Fidelity Baptist and others. The community program is designed to interest the entire E. 105th St.-Euclid Ave. area.

FAMOUS RABBI CITES ISRAEL VALUE TO U. S.

Jewish State Called Democratic Outpost by Cleveland Leader

Tulsa World

By FREDA GOLD
Of The World Staff 11-26-51

All Americans, whether Jews, Gentiles or unbelievers, have a stake in the survival of the state of Israel, farthest outpost of democracy in the seething cauldron of the resource-wealthy Near East, Cleveland's first citizen said in Tulsa Monday night.

He is Dr. Abba Hillel Silver, 58, rabbi (teacher) of The Temple, Cleveland, generally accepted in 3-year-old Israel as the spokesman of American Jewry and respected among theologians of all faiths for his scholarship and wisdom.

He will address the annual banquet of the Tulsa Jewish Community Council at 6:30 p. m. Tuesday in the Crystal ballroom of the Mayo hotel.

Tulsa Jews expect the rabbi's speech on Israel Tuesday night to have national implication. It will be his first public discussion on Israel, her economy, her politics and her needs, since his late September return to the United States from a summer in South Africa and a month in the Near East.

"The outstanding fact about Israel today is that it's one great workshop," the rabbi said. "You get the feeling that you're in the midst of a great upsurging of enterprise—some private, some co-operative, some national. Israel today is what you might call a mixed economy."

DENIES SOCIALIST TREND

Long an advocate of free enterprise and individual initiative, the rabbi said he considers categorizing the present Israeli coalition government headed by David Ben-Gurion of the Mapai, or labor, party as Socialistic "is premature."

In fact, he thinks the "trend all over the world in the last few years is away from Socialism—in Australia, New Zealand, England and, yes, in Israel."

—World Staff Photo

Greets Jewish Leader

Dr. Abba Hillel Silver, right, was greeted at the Tulsa airport Monday night by approximately 50 representatives of the local Jewish community as he arrived to address the annual banquet of the Tulsa Jewish Community Council Tuesday night at the Mayo hotel. He was photographed as he shook hands with Julius Livingston, left, former vice-president of the Zionist Organization of America.

"My hope was that the labor government would form a coalition (in last July's elections) with the General Zionists," said Rabbi Silver. "It did not take place. My own hope is that, sooner or later, it will work out." The General Zionists are considered the middle class, rather conservative party.

"Israel has six or seven groupings of parties, too many for a little country," he continued. "I think after they have cut their political wisdom teeth they will find their way to some kind of intelligent political equilibrium.

"We must be patient with them. They are going through a melting pot period. They'll make mistakes, but it's amazing how intelligent they have been about many things that they have done," Rabbi Silver said.

NOTES IRRIGATION PROJECT

Those who believe, as he does, in free enterprise might question some of the "Socialistic" policies of Israel, "but upon reflection one must realize that some of those things are inevitable. Israel needs capital. All talk of Socialism in Israel is now premature."

He mentioned the large Negev irrigation project as an instance in which governmental planning and communal participation was necessary, then said, "Israel has passed legislation within the last 2 years to encourage private investments to come into the counry."

Asked if Israel has a Churchill, he replied, "Such personalities are rare. There is Perez Bernstein, the leader of the General Zionists, but even the conservative in Israel isn't an outright Tory. The country is too young as a political entity."

Investments there he considers "as safe as any investments in any pioneer country." He spoke of the great development of natural resources expected in the Near East! of Israel's probable future wealth, and said, "If you take the large perspective, investment in Israel is as safe as anywhere in the world."

'COLLECTIVE SECURITY'

The people are trying to find "collective security and at the same time preserve the maximum individual freedom," Rabbi Silver said. "Maximum governmental control means minimum individual freedom."

He indicated he still is hoping for the General Zionist-Mapai coalition, "perhaps in six months."

Unbalance exists in Israel "today, and that is a severe economic strain on the country. They are trying very hard to bridge the gulf between large imports and very small exports, and the gravity of the problem is intensified by the continuation of large immigration."

Ways must be found, Rabbi Silver said, "of integrating them (the 1[illegible]0,000 to 125,000 immigrants entering Israel annually) into the economic life of the country. The population has more than doubled in the last 3 years, which created this stringency; this very serious stringency which we are trying to relieve.

PRIVATE INVESTMENT

"The first way is by contributions, through the United Jewish Appeal. Another way, the government has now asked for through this bond issue, in which it sells bonds to private individuals and uses the money to build industries.

"The third way is private investment. That has not made as much headway as it should have. The fourth way is whatever aid we can get in the way of grants from this country or loans from this country for Israel. The first was the loan from the Export-Import Bank, and this year there was a nice, $65,000,000 grant-in-aid from that $7,500,000,000 set aside by our government for aid to governments trying to establish and keep the democratic way.

"Our country has given approximately 45 billion in grants. Compared with that figure, the 65 million is a small grant, but it is a very real help and is greatly appreciated in Israel."

America, Rabbi Silver said, "might look on Israel as its democratic outpost in that part of the world; on the grant and other aid as helping to support in the Near East a free, democratic people—really the only ally in the Near East which America can rely upon.

"It is the one element whose form of government is constitutional; which can become the keystone and the arch of democracy and freedom in the Near East if it is helped. I'm inclined to believe that the Western peoples are beginning to understand that," the rabbi said.

A peace settlement must be effected between Israel and her surrounding Arab states, he continued, in the "unsettled, seething cauldron of unrest which is the Near East today. Far-visioned diplomacy ought to work toward that direction. Once the borders are opened, Israel can help stabilize that part of the world, for there is more skill per square foot in that little country than anywhere else in the world."

RABBI DRAWS FUNDS, PRAISE

Tulsa World 11-21-51

Plea Nets Large Gift Here to Jewish Appeal

Dr. Abba Hillel Silver, presented to the 455 at the annual banquet of the Tulsa Jewish Community Council by Julius Livingston as "the rabbi (teacher) of American Jewry", drew on purse as well as heart strings in his address Tuesday night.

No sooner did the rabbi, whose speech had been interrupted three times by spontaneous applause, sit down than every Jew present rose to participate in a 3-minute ovation.

It was still echoing when Samuel H. Minsky, co-chairman with Elliott Davis of the banquet arrangements, called on Rabbi Silver's hearers to "translate into action the great sentiments of humanity that have always characterized our wonderful Jewish community" in Tulsa and donate to the United Jewish Appeal.

The audience, the words of the rabbi's peroration still ringing in its members' ears, responded with the Tulsa Jewish community's customary six-figure generosity.

CITES MASS IMMIGRATION

He had compared Israel's indebtedness, her struggles for economic and political security to the hazards which beset the 13 colonies from the years between 1776 to the latter part of the 19th century, when the United States ceased to be a debtor among the nations of the world.

He had likened the new Israel proclaimed May 14, 1948, to "one vast workshop." For the time being, said the rabbi, the major cause of economic stringency in Israel is the great tide of Jewish immigration from all sections of the world.

The newcomers engulfing the 600,000 Jewish inhabitants of Palestine at the time of the re-establishment of Israel can also "become its wealth, its great strength, when the labor is trained and put to use," the rabbi said.

A second cause of economic strain is the fact "a great part of the funds, of the income which the Israeli would gladly apply to constructive building, to the things of peace, must go to the maintenance of an army."

LEARN FROM U. S.

He spoke in Hebrew, "Full redemption will never come to this people except little by little; step by step.

"We must learn from the United States, from this beloved country of ours, to be patient," the rabbi continued.

He mentioned "grave political as well as great economic problems," and listed the achievement of peace, the opening of the borders, the solution of "the explosive Arab problem," and said "Arabs are waiting for an economic collapse in Israel" which would be abetted by apathy on the part of American Jewry.

"The spirit of Joshua, the spirit of the Maccabees has not died among our people," challenged the rabbi. "The Jews are good fighters. We have shown them that we are excellent pioneers; that we could take a country neglected through the centuries, stripped, disease-ridden—and convert it back into a land that is flowing with milk and honey. . . .

MUST FINISH TASK

"Everything that is being done in Israel, Jews are doing with their own hands," he continued. "If we are to keep our appointment with destiny, we cannot stop mid-way. It is an historic enterprise, the re-establishment of the State of Israel. It takes years to accomplish."

Again he spoke in Hebrew, "Once you begin doing a meritorious deed, you assume great commitments. Then you must finish it."

He had quoted Abraham, Isaac, Moses and Jacob, from the prayer book and from the Talmud. He had sounded the centuries-old, world-wide, identifying clarion call of Jewry, "Smha Yisroel, . . ." (Hear, O Israel, . . .) and he had concluded:

"This thing to which we have put our hand is an enormous historic enterprise which we have asked the world to permit us to do. We are going to see it through, till the day when Israel will stand forth before the world free, democratic and intellectually and spiritually secure and great."

AMERICA AND ISRAEL

Tulsa World 11-21-51

TULSA has the privilege of welcoming a great Jewish leader and great American, Dr. ABBA HILLEL SILVER of Cleveland. He comes here in the interest of the Israeli bond sale, which is intended to put the new nation on its feet as a democratic constitutional country.

Doctor SILVER has a real message for the races and faiths represented in the United States. Israel is a notable experiment, a significant departure in the teeming and partly violent east. The current chieftain of Israel, BEN-GURION, is Socialistically inclined, and it is evident the future of the country depends considerably upon the prevalence of American ways—free enterprise, constitutional practices. The nation has, naturally, many difficulties, but accounts agree that it is making real progress. Industry is a principal way out of the troubles of the present and a main hope for the future.

The rabbi is a powerful advocate and leader and he is doing good service for this country as well as for the new country which a great number of Americans are sponsoring. It is well for us to understand the nature of Israel's troubles and it is necessary that we encourage a strong-hold for our standards in the disturbed and often malignant east.

NEWS ROUNDUP

Canadian Jewish Weekly 11-23-51

Washington Policies Leading To Catastrophe, Silver Warns

DEMANDS ENDING OF KOREAN WAR

(Special to the Vochenblatt)

Cleveland — Beginning his sermon with the statement, "We lack a national leadership courageous and heroic enough to smash the anti-Communist hysteria," Rabbi Abba Hillel Silver told a packed Synagogue audience on Nov. 11. "Armistice Day", that the present leadership and policies of Washington are driving the American people to "a catastrophic war."

America is tragically repeating previous mistakes by rearming and reviving Nazi Germany, which once again is becoming a centre of world fascist activity, said the prominent American Zionist leader, who bitterly attacked the Atlantic Pact, the evil effects of which are symbolized by the new alliances with dictators Franco and Tito.

Dr. Silver, calling for an end to the war in Korea, remarked: "Negotiations have been going on to end this bloodbath for four months. In that period, another 20,000 American lives have been lost, and there is no end in sight. The Communists demanded a settlement on the 38th Parallel. We demanded a further line. The Communists accepted our demand. Why then is there no end to the Korean war?"

Repeating his contention that the capitalist and socialist systems can co-exist peacefully, Dr. Silver said there is no reason why west and east cannot unite on a disarmaments program. He stated that Andrei Vyshinsky's call, on behalf of the Soviet Union, for a world disarmament conference in June 1952, was realistic, and praised French president Vincent Auriol's appeal for a conference of big power heads of the states.

Union Services Are a Big Success

Press 11-23-51

By FRANK STEWART
Religion Editor

Union Thanksgiving services of Christians and Jews were so successful that the plan is certain to be repeated next year, religious leaders reported today.

Large congregations attended meetings last night in Park Synagogue, 3325 Euclid Heights Blvd., and the Baptist Church of the Master, E. 97th St. and Euclid Ave.

Dr. Robert B. Whyte, minister of Old Stone Church, Presbyterian, gave the sermon in the Jewish synagogue. Rabbi Abba Hillel Silver spoke in the pulpit of the Euclid Ave. church.

The service at Park Synagogue was sponsored by the Men's Club and a social hour that followed was presented by the Cleveland Round Table of the National Conference of Christians and Jews.

Rabbis Armond E. Cohen and William Seligman, along with Cantor Simon Bermanis, officiated in the service.

Preserved American Unity

In part Rabbi Silver said:

"We have reason to be thankful to a kind Providence for the spirit of good will and toleration which . . . we have succeeded in preserving among our people, in spite of their diversities of religious belief and in spite of their varied backgrounds and antecedents.

"We have preserved the unity of the American people and we are making progress on the road towards a full consummation of the cardinal ideal of American life—the equality and the fraternity of our people, regardless of race, creed or color.

IN SKULL CAP, Dr. Robert B. Whyte, minister of Old Stone Church, delivered his sermon at Park Synagogue.

"The Pilgrim Fathers gave us the tradition of religious liberty. They also gave us the tradition of political liberty.

"It is interesting to note how religious freedom and political freedom have paralleled each other through history. A people that resists autocracy in religion soon will come to resist autocracy in political life."

Choirs Join In

Choirs from temples, synagogues and churches joined in both services.

At the Church of the Master, the soloist was Anthony Fitch of the Temple. Choirs from the Euclid Avenue Christian, Euclid Avenue Congregational and the host church sang.

At the synagogue the organist was John Howard Tucker of the Euclid Avenue Baptist Church, the choir director was Moshe Grodnitsky. The singers came from many Christian churches as aides of the synagogue choir.

Participants in the social program were Mrs. Ruth Nobel, Mrs. Joseph Koval, pianist, and Edward Durkin, master of ceremonies. Ministers assisting in the Church of the Master service were the Rev. William H. Dudley, the Rev. Robert C. Newell and the Rev. Howard Spangler.

TEN CENTS AT THE NEWS STANDS

THE JEWISH MAIL

America's Independent Jewish Weekly

BERNADOTTE AND ISRAEL
Books & Men
Page 5

Entered as Second Class Matter at the Post Office, Brooklyn, N. Y.

FRIDAY, NOVEMBER 30, 1951 — 1 KISLEV 5712

ISRAEL REPORTS:

BEN-GURION DISPLEASED WITH MONTOR

Bond-Drive Leader In Israel For Second Visit In 30 Days

By AARON SARFATI,
The Mail Correspondent

JERUSALEM, Thursday—Mr. Henry Montor, the director of the Israeli Bond Drive in the United States, is here on his second visit in 30 days. According to well-informed sources, Mr. David Ben-Gurion, the Prime Minister, and Mr. Elieezer Kaplan, Secretary of the Treasury, are both "dissatisfied" with Mr. Montor's services, whatever that means in the diplomatic language here.

(The Bond Drive in the United States, as The Jewish Mail EXCLUSIVELY reported last week, is a complete failure. The MAIL exclusive has been widely publicized here. So far nobody has tried to deny the facts of our report).

It seems that Mr. Ben-Gurion is not only "dissatisfied" with the results of the Bond Drive, but he is also worried because of the tremendous expenses incurred in the United States by Mr. Montor's organization. Rumor has it that fifteen top-officials of the Bond Drive will be asked to "resign" after Mr. Montor's return. It is obvious that Mr. Montor will sacrifice many "heads," to save his own.

Important leaders in Israel are also reported to be very satisfied with Dr. Joseph Schwartz's able leadership of the United Jewish Appeal, and especially with the fact that the non-political management of the APPEAL is bringing back the dynamic leadership of Dr. Abba Hillel Silver to the leadership of the U.J.A., from which Mr. Montor has eliminated Dr. Silver.

V. XXV pt. 2

The Crisis In The Bond Drive

11-30-51

When one publicly discusses such an issue as the Bond Drive for Israel, and dares to point out the shortcomings of the organization of such a drive, one naturally must expect criticism on the part of professional Jews who consider every criticism of their doings an "intrusion" and decry it as an anti-Israeli action. In the case of Mr. Henry Montor who dragged the personality of Dr. Abba Hillel Silver into the press a few years ago in his effort, supported by the Socialist Mapai, to oust Dr. Abba Hillel Silver from Zionist leadership. **The Jewish Mail** does not have to take lessons on Zionist patriotism. Mr. Montor has never claimed to be a Zionist but an expert on fund-raising. And our contention is that the sooner the leadership gets rid of this expert, whose appointment was a political appointment, in payment for services rendered the Socialist Mapai Party in the fight against the dynamic leadership of Dr. Abba Hillel Silver and American Zionism, the better it will be for Israel and the Bond Drive.

The Bond Drive, as all pro-Israel movements in this country, is going through a serious crisis. Only the reestablishment of a vigorous leadership and transferring of reins on the wagon of our organized Jewish life from professional Jews to idealists and respected leaders, will the confidence of our public be reestablished in the cause of Jewish survival and of help to Israel.

As for the Bond Drive, we suggest that in the better interests of Israel, which in this case are in opposition to the interests of a clique of professional Jews headed by Mr. Montor, only a thorough cleaning job higher up will save the Bond Drive from the failure which **The Jewish Mail** exposed last week.

We suggest that the first step in this direction should be a demand for a public accounting of all expenses incurred by the Bond Drive leadership since its inception, including an enumeration of all salaries above $10,000. We think that such a publicized statement would put an end to the rumors of the tremendous overhead and the unnecessarily expanded public-relations budget of the Bond Drive.

Denver Intermountain News 12-6-51

Silver, a Master of Oratory, Speaks Here

TALL and distinguished-looking, with an ambassadorial air and an American manner, Rabbi Abba Hillel Silver, who speaks at the opening YMH Forum Dec. 19, strikes you at first as aristocratic and aloof; but this impression is soon dissolved by his charm and simplicity.

Dr. Silver

The fine head perched high on slightly stooping shoulders meets you at a gracious angle. The eyes breaking into laughter radiate out to the temples, softening the iron-grey hair with their kindly message. Soon the mobile face has broken up into congenial planes, making you feel at home, and putting aside any distance that may have come up between you.

★ ★ ★

RABBI SILVER has a warm, personal regard for the individual as well as an ardent love for his people. He is both the leader and the shepherd. His voice often stern in the council chamber is soft and gentle in private life. You look in vain for the source of that stupendous oratory that can sway peoples and Powers; it seems to be securely hidden—carefully stored away for safe keeping.

On the platform itself the towering presence impresses you even more than the verbal eloquence. The face is full of expression; the gestures plastic and rhythmic, with a discipline that distils emotion into constructive design. The hands shape and mould and build. They conjure up the pattern of a people; they echo the beat of fate, the music of destiny.

★ ★ ★

YOU FEEL in those powerfully controlled movements the subdued strength of a great national effort—an effort bubbling over with energy and enthusiasm yet chained to a definite purpose, harnessed to a historic mission.

The old irresponsible gesticulation of the ghetto has vanished. The shrug of contempt, the wave of dismissal have yielded to the pregnant sign, the creative symbol; the hand guides and directs; it no longer decries and destroys.

Every now and then a cluster of rugged Hebrew consonants rolls over the smooth Anglo-Saxon surface; yet both the sound and the sense of the divergent tongues seem to blend; for this dual stream has nourished the culture of the speaker.

INSPIRING DESCRIPTION

His vivid description of Israel is inspiring; yet it is not a glowing tribute but a graphic picture. Indeed all the superlatives used about Israel are understatements; for the imagination can hardly keep pace with the actual rate of achievement.

The criticism of certain aspects of life in the new State is sound and constructive.

Oratory seems to be a Jewish art. The great Jewish teachers have delivered their message in the spoken word, and it still echoes down the corridors of time.

Hear O Israel! has been the eternal watchword of our seers. Yes, Israel will hear—and also the diaspora; but today the Jewish voice has also won the ear of the world. This is a new turning point in Jewish history; and Jewish speech thus assumes importance.

MONTOR BLAMES BEN-GURION FOR BOND DRIVE FAILURE

Jewish Mail 12-7-51

By Aaron Sarfati

Jerusalem, Thursday—Henry Montor, Director of the Israel Bond Drive in the United States, who is here on a visit, in order to discuss with the Prime Minister the problems resulting from the crisis in the Bond Drive, told Mr. Ben-Gurion that the failure of the bond drive stems from Israeli internal politics.

The Tel-Aviv daily "Haboker" reports that Mr. Montor told Mr. Ben-Gurion and the Mapai leaders that "the weakness of this government which is supported by a neglible majority in the Knesset and the fact that the General Zionists are outside of it, have caused the decline of the bond program in the United States.

ELIEZER KAPLAN
Israel's Finance Minister

Mr. Montor who is being blamed here for the failure of the Bond Drive, is trying to throw the responsibility for the crisis at the door of the Prime Minister.

The fact that the United Jewish Appeal, under the non-political leadership of Dr. Joseph Schwartz, has been successful, while the Bond Drive is not progressing satisfactorily has caused deep concern in the ruling circles of Mapai. Mrs. Gold Meyerson is scheduled to leave for the United States in order to investigate the situation at first hand. Mr. Montor, supported by Dr. Nahum Goldmann, who is also here on a visit because of the bond drive situation, desires the merger of the U. J. A. with the bond drive. Mr. Montor is trying to obtain control of both agencies.

However, the news that Dr. Abba Hillel Silver has been called back to U. J. A. activity by Messers Warburg and Schwartz, is being interpreted here as a symptom for U. J. A.'s determined stand on the issue of safeguarding the non-political character of the U. J. A., which was rescued a year ago from Mr. Montor's political manipulations.

Mr. Ben-Gurion is trying his best in order to save both Mr. Montor and the Bond Drive, which of course will be very difficult. He may have to sacrifice one of the two, as Mr. Montor is definitely considered **persona non grata** in leading Zionist circles in the U. S. A.

After a stormy meeting of the Israeli Cabinet, attended by both Mr. Henry Morgenthau Jr. and Henry Montor, a laconic communique had been issued in which Mr. Ben-Gurion thanked Morgenthau and Montor for their efforts.

DR. ABBA H. SILVER
Coming Back

Mr. Montor, however, did not obtain control of the U.J.A. All he achieved was public, diplomatic praise after severe rebuke behind closed doors. Mr. Ben-Gurion also urged both Mr. Berl Locker and Dr. Nahum Goldman to attend this week-end's U.J.A. conference to out-balance "the presence there of" Dr. Abba Hillel Silver, America's most beloved Zionist leader and number one opponent of Mapai's socialist policies.

LIKE IT HELPS A 'TOITEN BANKES'

Chicago Sentinel 12-6-51

BY J. I. FISHBEIN

No one can question the "loyalty" or "patriotism" of organized American Jewry, and its adherence to the popular philosophy of the times.

Whatever the hysteria makers and the thought controllers have advocated, we have faithfully carried through. There is hardly a Jewish leader who has not grovelled and bent the knee before the McCarrans and the McCarthys, while loudly proclaiming his utter subservience to every betrayal of the Bill of Rights. There is scarcely a Jewish organization that has not resolved, in the most solemn manner possible, to swear allegiance to the witch hunters' distortion of American democracy. There is hardly a Jew in public life—at least we haven't heard of any—who has not entered into the new holy crusade with enthusiasm and gusto, determined to do more than his share to aid the hysteria.

We are even learning to forgive and forget the bloody butcherers of six million of our people. We convene expensive conferences to "kosher up" Adenauer, preparatory to accepting him as our new ally. We allow the fiend who financed Hitler's crematorias and gas chambers, Dr. Hjalmar Schacht, to land in Israel—though we must add, that there was no band as yet to greet him. Jewish actors lend their arts and talent to glorifying the nazi butcher Rommel; Jewish bankers furnish the money for producing the movie; and Jewish theatre owners in Rogers Park and other Jewish neighborhoods welcome the profits that result from the film. In short, there is no desecration of Jewish honor, which the smug and complacent American Jew has refused to perform, in a desperate effort to convince the peanut-minded politicians temporarily in power, that we are willing to follow the Hitler road.

But along comes Senator Wayne Morse, a typical Republican from Oregon, and tells us that it has all been in vain. We have convinced no one. As a matter of fact, "The U.S. Congress is riddled with anti-Semitism," he charged last week.

According to a correspondent of the NJP, Senator Morse, speaking at a meeting opening the 1952 United Jewish Fund Drive in Birmingham, Alabama, asserted that "only the naive can believe that anti-Semitism is on the decline in the U.S."

"I am amazed," Senator Morse declared, "at the number of my colleagues who in private meetings closed to the press and in cloak room sessions which go unreported, fight viciously to refuse aid and haven to millions of displaced human beings, just because they are Jews."

He said that while during World War II he "had heard talk about saving these desperate humans from persecution and gas chambers, now in the halls and cloak rooms of Congress, I hear talk of anti-Semitism and of hatred for the Jews of America and of the world."

"And . . . we must be more vigilant than ever," he warned, because "should the Jewish people ever be driven from the United States, then this free democratic nation of ours will cease to exist."

"During World War II," he said, "We rallied quickly behind the principles of the rights and dignity of the individual."

But then, Senator Morse explained, the moral forces that had led this country to war and victory seemed to weaken and disappear.

"We dropped our guard, and it was then that the forces of hatred and bigotry and selfishness took over and began to destroy the very principles we had sacrificed American lives to uphold."

"And it is these same forces," he continued, "that are driving off our friends and our allies, until one day soon we will be in a war unto death and we will not have a friend in the world."

Senator Morse lashed out at Senator Joe McCarthy who is using "the very technique that had been perfected by Hitler and the Nazis. . .using patriotism to hunt Communists but that very same patriotism is also being used as an excuse for Jew-baiting. For to listen to McCarthyism in the cloak rooms of Congress, Communism and Judaism are one."

Citing the Congressional attempt to block the confirmation of Anna Rosenberg as assistant secretary of defense, he said that behind the attempt "were well organized national groups who used every trick of character assassination to prevent the appointment . . . only because she is a Jew."

In order to avoid needless speculation, it must be pointed out that even a zany like McCarthy would never accuse Senator Morse of being a "Communist," a "Radical," or a "Red."

Nor is he an "alarmist."

Nor can he expect his dire forebodings to win him popular approval with the Jewish organizations who pay heavily to listen to a Gentile Senator tell them the things they like to hear.

Quite obviously, the situation must be much blacker than he paints in order for it to have affected him as it has. In other words, our grovelling and protestations have availed us nothing. Like the old saying goes, it has helped like a "Toiten Bankes."

Why not try the philosophy enunciated by Rabbi Abba Hillel Silver instead? He believes that . . .

> "Our security lies in uniting with all right-minded men, to defend our society against all demagogues and political adventurers and against the conditions which give these enemies of the free society their opportunity. Our security lies in fighting poverty, injustice, inequality, and above all, war and the things which lead to war. It is in the championing of the great ethical and spiritual traditions of Judaism which we have shared with the rest of the world—for our faith was born not for ourselves alone but for the whole world—and in our loyal carrying out of its mandates and commitments that our fundamental security lies. . ."

What have we got to lose by changing policies?

The Day 12-14-51

גרויסער אפיל־צוזאמענפאר פון גאנצען לאנד עפענט זיך היינט

1,500 פירער פון אידישע קהילות פארזאמלען זיך היינט אין אטלאנטיק סיטי. — סופרים קאורט ריכטער דאגלאס, דר. אבא הלל סילווער, בערל לאקער, דר. גאלדמאן וועלען אדרעסירען די קאנפערענץ.

אטלאנטיק סיטי, נ. דזש. — היינט, פרייטאג, 12:30 בייטאג, עפענט זיך דא אין טרע־מאר האטעל פון אטלאנטיק סיטי דער גרויסער צוזאמענפאר פון יונאיטעד דזשואיש אפיל, צו וועלכען עס זיינען אנגעקומען 1,500 דעלעגאטען, פארשטייער פון אידישע קהלות איבער'ן גאנצען לאנד. די היינטיגע זיצונג, אין פארם פון א לאנטשאן, וועט אפגעהאלטען ווערען אונטער'ן פארזיץ פון רודאלף ג. סאננעבארן, איינער פון די נאציאנאלע טשערלייט פון „אפיל" און פירער פון יונאיטעד פאלעסטיין אפיל.

אויף דעם גרויסן צוזאמענפאר וועט אונטערגעצויגען ווערען א סך־הכל פון די דערגרייכונגען אין בר־מצוה יאר פון „אפיל", וועלכעס ענדיגט זיך סוף היינטיגען חודש. א באריכט וועגען די געלט־איינקונפטען אין משך פון 1950 און פון די דרייצען יאר זינט דער פארמירונג פון דעם יונאיטעד דזשו־איש אפיל וועט צוגעשטעלט ווערען צום צוזאמענפאר. די פירער פון דריי איינגעשלאסענע ארגאניזאציעס — יונאיטעד פאלעסטיין אפיל, דזשאינט דיסטריביושאן קאמיטע און יונייטעד סערווים פאר ניו אמעריקענס וועלען צושטעלען רעפארטען פון דער אפגעטוענער ארבעט, ווי פון אויפטואונגען, וואס זיינען ערמעגליכט געווארען א דאנק די ביישטייערונגען פון אמערי־קאנער אידענטום.

אויף דעם דריי־טאגיגען צוזאמענ־פאר וועט אויסגעארבעט ווערען א פלאן פאר דער ווייטערדיגער ארבעט אין 1952 און א בודזשעט פאר דעם קומענדען יאר וועט אנגענומען ווערען.

דער צוזאמענפאר, וועלכער וועט האלטען זיינע זיצונגען אונטער דער לאזונג „פון היימקער צו היים־איינארדענונג" ווערט באטראכט פאר איינעם פון די וויכטיגסטע אידישע צוזאמענקונפטען אין די לעצטע יארען.

אין די שולען און טעמפלען איבער'ן גאנצען לאנד וועלען היינט אווענט, פרייטאג־צו־נאכט און מארגן, שבת, געהאלטען ווערען דרשות וועגען ישראל און וועגען דער גרויסער היסטאריש - נאציאנאלער באדייטונג פון יונייטעד דזשואיש אפיל.

דער ישראל־מיניסטער פון קאמוניקאציע, דוד צבי פנקס, וועלכער איז אהערגעקומען צום צוזאמענפאר, ברענגט א מעסעדזש פון פרעמיער־מיניסטער דוד בן־גוריון און ער וועט אין זיין רעדע זיך אפשטעלען אויף אלע פאזען פון דער אנטוויקלונג אין ישראל, באלייכטען די איצטיגע סיטואציע און די פלענער, ווי די גרויסע בארערפענישען פאר דער צוקונפט.

צווישען די פראמינענטע פערזענליכקייטען, אמעריקאנער פארשטייער און אידישער פירער, וועלכע וועלען אדרעסירען דעם גרויסן צוזאמענפאר, וועלען זיין:

וויליאם א. דאגלאס, סופרים־קאורט ריכטער; דזשאהן גיבסאן, טשערמאן פון דער אמעריקאנער קאמיסיע פאר היימלאזע; בערל לאקער, טשערמאן פון דער אידישער אגענטור אין ירושלים; דר. נחום גאלדמאן, עדווארד מ. מ. ווארבורג, אלגעמיינער טשערמאן פון יונאיטעד דזשואיש אפיל, און דר. אבא הלל סילווער, דער בארימטער ציוניסטישער פירער.

וויליאם ראזענוואלד, איינער פון די נאציאנאלע טשערלייט פון „אפיל" און פארזיצער פון ספעציעלען קאמפיין פאר 35,000,000 דאלער אין מזומן־געלט, וועט באריכטען וועגען דעם דאזיגען דרייוו, וועלכער האט ביז אהער אריינגעבראכט 22,000,000 דאלער קעש און עס ווערט דערווארט, אז דער באלאנס וועט אנאנסירט ווערען אויף דעם צוזאמענפאר.

די אנדערע פירענדע פערזענליכקייטען, וועלכע וועלען באריכטען אויף די זיצונגען פון דעם צוזאמענפאר, וועלען זיין: ראבי יאנא ב. וויז, א נאציאנאלער טשערמאן פון „אפיל"; מאזעס בעקעלמאן, אלגעמיינער דירעקטאר פון דער דזשאינט דיסטריביושאן קאמיטע; רודאלף ג. סאננעבארן, מרס. ס. אלעקסאנדער ברעילאוו, פארזיצערין פון דער נאציאנאלער פרויען־דיוויזיע ביים יונייטעד דזשואיש אפיל.

דר. יוסף י. שווארץ, עקזעקוטיווער וויצע־טשערמאן פון „אפיל", האט ערב דעם צוזאמענפאר אנאנסירט, אז דער גורל פון ארום א מיליאן אידען אין ישראל, אייראפע און אין די מאכמעראנישע לענדער איז אפהענגיג פון דעם קאמפיין אין 1952.

באריכטען זענען אנגעקומען פון ישראל און פון אידישע קהלות אין אייראפע, אז גרויסע האפענונגען ווערען דארט געלייגט אויף דעם צוזאמענפאר פון יונייטעד דזשואיש אפיל, וועלכער עפענט זיך היינט אין אטלאנטיק סיטי. דאס גאנצע אידענטום, ווערט געזאגט, וועט נאכפאלגען די פארהאנדלונגען אויף די זיצונגען פון צוזאמענפאר.

אין א גרויסער צאל אידישע קהלות איבער'ן לאנד זענען שוין אלע פארבארייטונגען געמאכט געווארען אנצוהייבען די 1952־קאמפעינס. אין א געוויסער צאל קהלות זענען שוין די נייע קאמפעינס אין פולען גאנג. די באריכטען, וואס זיינען דערהאלטען געווארען פון אידישע געמיינדעס, גרויסע און קליינע, פון אטלאנטיק ביז'ן פאסיפיק, זענען דערמוטיגענדע: אין די באריכטען ווערט דערצעהלט וועגען דער אנטשלאסענקייט פון דער אידישער באפעלקערונג אומעטום פארצוזעצען מיט דער גרעסטער אנשטרענגונג די ארבעט פון איבערבוי, איבערוואנדערונג און איינארדענונג, ביז דאס גרויסע נאציאנאלע ווערק, וואס מיר האבען אנגעהויבען, וועט פארענדיגט, פארפעסטיגט און פארזיכערט ווערען.

DOUGLAS CHARGES WASTAGE ABROAD

Feudal Regimes Should Not Get Our Aid, Justice Declares at Jewish Appeal Session

By IRVING SPIEGEL
Special to The New York Times.

ATLANTIC CITY, Dec. 15—Justice William O. Douglas of the United States Supreme Court criticized the Government tonight for loans and grants to "corrupt and reactionary regimes," giving "feudal systems strength and vitality to perpetuate the causes that breed communism."

"Unless loans and grants are discriminating, tied to democratic leaders who will work in their own countries to abolish feudalism or ameliorate its vices, we waste our money," he declared.

He was the principal speaker before 1,000 Jewish communal leaders at the second-day sessions of the fourteenth annual convention of the United Jewish Appeal.

Although voicing concern over "our mass spending of money abroad," Mr. Douglas said "our purpose has been fine; the aim worthy."

But our thought that dollars could stop the spread of communism he termed "the most egregious and the most expensive error we have made in our history."

Feudal Source of Communism

Attributing the growth of communism to "the existence of feudal systems in large areas of the world," he continued:

"A feudal system begat communism in Russia, and a feudal system in any country will beget communism unless the feudal system itself is supplanted by an honorable one, a democratic one.

"There are exceptions. If, in a particular feudal country, a man is in power as honest and liberal and progressive as [Premier Mohammed] Mossadegh in Persia [Iran], we can afford to support him. More than that, we can ill afford not to support him, for he can be—indeed will be—the instrument for abolishing the feudal system on which communism feeds."

In pleading for strong support of Israel because of its adherence to democratic ideals and principles, Justice Douglas asserted that "if a tiny fraction of the money we have wasted around the world in supporting corrupt, reactionary, vicious regimes had been spent in Israel, Israel today would have no problems."

Plea to Convince Arabs

Rabbi Abba Hillel Silver, American Zionist leader, appealed to the United States Government "not to repeat the tragic blunder of Great Britain" in appeasing the Arab States at the expense of Israel. He said peace between the Arab States and Israel could be achieved only if the Arab countries were "convinced by the affirmative attitude and cooperation of the great powers that the State of Israel is there to stay."

David Zvi Pinkas, Israel's Minister of Communications, said that because of the arrival of 700,000 newcomers in Israel in the last three and a half years "Israel's main emphasis can no longer be on immigration but must be on immigrant absorption and economic development."

Dr. Joseph J. Schwartz, executive vice chairman of the United Jewish Appeal, reported that this year it had raised $85,000,000 for support of immigration, settlement and rehabilitation in Israel and other parts of the world, and that since its establishment in 1939 it had raised $805,000,000 to meet the needs of Jews over the world.

Meanwhile, Berl Locker, cochairman of the Jewish Agency for Palestine, in a statement, made reference to Prime Minister David Ben-Gurion's recent address in the Israeli Knesset (parliament) asserting that mass immigration sources were drying up.

Noting the large numbers of Jews still to go to Israel, Mr. Locker said that the Prime Minister's comments "have been subject to unfortunate misunderstanding and that he could not have said or meant to imply there was no longer any need to worry about the financing of mass immigration to Israel.

BEN-GURION WORDS STIR ISRAEL STORM

Attack on 'Bankruptcy' of U.S. Zionists Held Reflection of Conflict at World Session

By DANA ADAMS SCHMIDT
Special to The New York Times.

TEL AVIV, Israel, Dec. 14—Prime Minister David Ben-Gurion's remarks in the Knesset (Parliament) on Wednesday about the "bankruptcy" of Zionist leadership in the United States have started a storm of heated discussion here in which the delicate relations between United States Jews and Israel are much mixed with political rivalries.

There were no denials of Mr. Ben-Gurion's statements about the scarcity of United States immigrants. Indeed, oldtimers found it difficult to compose a list of even five top-flight Zionist leaders from the United States who have emigrated to Israel in the last three and a half years.

Some commentators, however, saw the Prime Minister's remark as a reflection of the conflict that developed between him and American Zionists at last August's World Zionist Congress, when he opposed special status for the World Zionist Organization. Although a compromise was worked out, it was thought that Mr. Ben-Gurion still felt that some American Zionists who had no intention of settling here wanted to interfere in Israeli affairs.

Haboker, organ of the General Zionist party, which criticized Mr. Ben-Gurion and supported Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland at the Zionist congress, wrote today that the Prime Minister's words had "caused much distress and were insulting not only to American Zionist leaders, but to the Israeli public."

Americans Looked for Investments

If the Prime Minister would give guarantees of safety to private enterprise, the newspaper held, "Jews of the Diaspora [dispersion] would have considered the question of settlement in Israel and there would have been no excuse for such unrestrained rebuke of the American Zionist leaders."

In some circles it was recalled that during the first year of Israel's existence a good many Jews from the United States came here looking for investment opportunities. But all except a hardy few departed, appalled not only by the material difficulties of life in Israel, but by difficulties presented by the country's inexperienced bureaucracy.

There are now about 2,500 American Jews in Israel who maintain their claims to United States citizenship and 3,000 who consider themselves Israeli citizens. In the former group young and idealistic persons who spend a few years in the Kibbutzim (cooperatives) and then return to the United States predominate. The latter are mostly immigrants who came here long before the state was established.

A number of Jews in the United States who have considered moving here recently have been deterred by the high cost of living.

Government Seeks Dollars

The Government has made some arrangements to attract the possessors of dollars. Tourists can buy letters of credit in dollars that entitle them to special meals and a 25 per cent reduction in price.

New scrip shops also make available rationed and imported foods of every kind to whomever disposes of dollars. But these arrangements create a class distinction that is embarrassing to those privileged, and resented by the mass of the underprivileged.

Some Zionists took Mr. Ben-Gurion's words as support for the argument that prosperous Jewry in the United States was living in a "fool's paradise" and that the day would come when American Jews too would be happy to come to Israel. Along this line, the newspaper Hatzefeh, commenting on bombs recently thrown at Jewish community buildings in Miami, Fla., observed that "American Jewry will probably minimize these happenings as 'not very serious,' just as their counterparts once did in Europe." It discerned among American Jews "little courage to admit the anti-Semitic nature of the outburst."

סילווער'ס רעדע רופט ארויס גרויס באגייסטערונג ביי אפיל קאנפערענץ

ספעציעלער באריכט פון אשר וואלק

Dec. 1951 JTA

אטלאנטיק סיטי, זונטאג. — די רעדע, וואס דר. אבא הלל סילווער, בארימטער אמעריקאנער ציון פירער, האט געהאלטען שבת אווענט, אויף דעם "בר־מצוה" צוזאמענפאר פון יונייטעד דזשואיש אפיל, האט ארויסגערופען אן אויסערגעוויינליכע באגייסטערונג. דאס איז געווען דר. סילווערס ערשטער עפענטליכער אויפטריט זינט זיין צוריקקער פון דעם ציוניסטישען וועלט קאנגרעס אין ירושלים.

זיין רעדע האט זיך אויסגעצייכענט מיט ריפקייט, מיט אידישען פאטאס און דיפלאמאטישער ווייזע. אפילו זיינע פאליטישע געגנער האבען פיל מאל אינטעריסען פון זיין רעדע איהם אונטערבראכען און איהם באגריסט מיט דונערנדע אפלאדיסמענטען. זיינע אנהענגער, וועלכע האבען שוין יאהרען לאנג געהערט זיינע רעדעס, האבען מיר געזאגט, אז דאס איז געווען זיין שטארקסטע, איינדרוקספולסטע רעדע אין זיין קאריער פון אידישער פירערשאפט. צוויי מאל זיינען די איבער טויזענט דעלעגאטען און געסט אויפגעשטאנען פון זייערע ערטער און איהם אפלאדירט. דאס ערשטע מאל ווען ער האט אנגעהויבען זיין רעדע און דאס צווייטע מאל — ווען ער האט זי געענדיגט.

דר. סילווער האט אין זיין גייסטרייכער רעדע געענטפערט אויף פיר הויפט קשיות: 1) צוליב וואס זיינען מיר זיך צוזאמענגעקומען? 2) פארוואס זאמלען מיר געלט פאר ישראל? 3) ווי לאנג נאך וועלען מיר אנגעהן מיט געלט־זאמלונגען פאר ישראל? און 4) וואס וועלען מיר דערמיט דערגרייכען?

באטש דירעקט האט דער גרויסער ציון־פירער ניט געגעבען קיין ענטפער אויף בן גוריון'ס לעצטען סטייטמענט אין כנסת, איז אבער אן אומדירעקטער ענטפער דאך אריינגעוועבט געווארען אין דער רעדע. "מען טאר זיך ניט צוריקהאלטען פון הערליכער קריטיק, אפילו ווען טייל פירער — אין ישראל — געפעלט עס נישט. מיר וועלען ווייטער פארזעצען אונזער הילף צו ישראל. מיר זיינען געווען א פאלק איידער די מדינה איז געשאפען געווארען; און מיר וועלען פארבלייבען א פאלק אויך ווייטער.

די קאנפערענץ פון יונייטעד דזשואיש אפיל געהט אן אין א גוטער אטמאספערע און מיט דער האפענונג אז דער 1952 קאמפעין יאהר וועט נאך זיין א סך דערפאלגרייכער ווי 1951. עס וועט מאביליזירט ווערען גרויסער מענשען מאטעריאל פאר דעם קומענדיגען קאמפעין פון יונאיטעד דזשואיש אפיל.

סילווער פאָדערט אַז אמעריקע זאָל נישט "אַפּיזן" די אראבער; ריכטער דאָוגלאס מאָנט הילף פאַר ישראל

Jewish Journal Dec 16 1951

(ספּעציעלער באריכט פון מ. ריבלין)

אטלאנטיק סיטי, שבת אווענט. — די קאנפערענץ פון יונייטעד דזשואיש אפּיעל וואס האט זיך דא נעכטען געענדיגט אין האטעל טרעימאר, האט אויסגעהערט מיט אויסערגעוועהנליכען אינטערעס און מיט צופרידענקייט די ידיעה, אז דער "אפּיעל" האט הייטיגס יאהר געזאמעלט 85 מיליאן דאלאר. העכער זיבעציג פּראצענט פון דער סומע, האט דר. יוסף שווארץ, עקזעקוטיוו־דירעקטאר פונ'ם "אפּיעל", געזאגט די דעלעגאטען, איז געגאנגען פאר ישראל־ארבייט.

אויך דערגיים זיך, אז איבער דעם ריזיגען דערפאלג פונ'ם יונייטעד דזשואיש אפּיעל האט די סטירינג קאמיטע פון דער קאנווענשאן באשלאסען צו רעקאמענדירען אז דער בודזשעט פונ'ם "אפּיעל" אויף 1952 זאל זיין הונדערט איין און פופציג מיליאן.

דר. אבא הלל סילווער, באליבטער ציוניסטן־פירער, וועלכער האט געהאלטען זיין ערשטע רעדע ביי א גרויסער נאציאנאלער אידישער קאנפערענץ זינט ער האט זיך צוריקגעצויגען פון פירערשאפט, איז אויפגענומען געווארען מיט שטורמישער באגייסטערונג, ווען ער האט אנגעהויבען רעדען, היינט אווענט, ביי דער דינער־סעסיע פון דער קאנפערענץ.

דר. סילווער האט גערופען אמעריקע אז זי זאל אויסמיידען דעם טעות וואס ענגלאנד האט געמאכט אין אפּיזען די אראבער, און ארויסצייגען אמת'ע שטאטסמאנשאפט אין באצוג צו ישראל.

ביי דער זעלבער זיצונג האט געהאלטען א גרויסע רעדע סופרים קאורט ריכטער וויליאם דאגלעס, וועלכער האט ערקלערט, אז אויב א קליינער טייל פון די פאנדען וואס אמעריקע האט אויסגעגעבען אויף געוועהר(?) אין אלע טיילען פון דער וועלט וואלט געגאנגען פאר ישראל, וואלט ישראל היינט ניט געהאט קיינע פּראבלעמען.

ישראל'ס קאמוניקאציע־מיניסטער און מזרחי־פירער דוד צבי פינקס, וועלכער איז א גאסט ביי דער קאנפערענץ, האט געלייקענט די "ידיעות" אז די ישראל־רעגירונג ציהט פאר דעם באנד־דראיוו לגבי דעם יו־דזשעי. ביידע זיינען גלייך וויכטיג, האט פינקס געזאגט.

א שטורמישע דעבאטע איז פארגעקומען ביי דער זיצונג פון דער סטירינג־קאמיטע אונטער'ן פארזיץ פון מילטאן קאהן פון באסטאן. דער וויכוח איז אנגעגאנגען וועגען דעם חלק וואס די וועלפער פאנדען דארפען קריגען פון יו־דזשעי. א צאל דעלעגאטען האט אנגעוויזען אז דער טייל פון די וועלפער־פאנדען איז צו גרויס.

דער אידישער נאציאנאל־פאנד, איז באשלאסען געווארען, וועט ווייטער קריגען זיין חלק פון די אפּיעלס, פונקט ווי פאריאהרען.

עס איז אויך איינשטימיג באשלאסען געווארען צו דערמאנען עדווארד ווארבורג'ן אלס טשערמאן פאר'ן יאהר 1952.

ריכטער וויליאם א. דאגלעס פון אמעריקאנער העכסטען געריכט, האט אין א רעדע אויף דער קאנפערענץ באצייכנט מדינת־ישראל אלס "דעמאקראטישער סימבאל פון האפנונג און קראפט" אין דעם פעאדאל־דורכגעפרעסטען נאהענטען מזרח.

ריכטער דאגלעס האט געפאדערט פולע אמעריקאנער רעגירונגס־שטיצע צו העלפען דער אידישער מדינה באווייזען וואס "דעמאקראטישע פרינציפּען קאנען אויפטאן אויף א קאנטינענט, וואס איז דורכגעפרעסטען פון פעאדאליזם."

[illegible] הארציג די ארבייט פון יו־דזשעי, האט ריכטער דאגלעס ערקלערט: "ישראל איז א שטארקער צוזאג צו דעם וואקסענדיגען כח פון פעלקער, וועלכע באמיהען זיך אנצוהאלטען און פארטיידיגען די הייליגקייט פון דעם יחיד און זיין פריוואט. ישראל איז א וויכטיגער רינג אין דער פרייער פארבינדונג פון פרייהייט־ליבענדע פעלקער. ווען מיר העלפען ישראל, מאכען מיר די גאנצע(?) פארבינדונג שטארקער און שטיצען(?) א שטארקערע פאראייניגונג פון דער פרייער וועלט".

דר. אבא הלל סילווער האט אין א רעדע אויף דער קאנפערענץ אויפגעפאדערט די אמעריקאנער רעגירונג ניט צו "אפּיזען" די אראבישע מדינות אויפ'ן חשבון פון ישראל. ער האט גערופען צו "שטאטסמאנשאפט מיט ווייטער וויזיע" ביים געבען די מאקסימום שטיצע צו ישראל און צו אירע אראבישע שכנים.

דר. סילווער האט באטאנט, אז די אראבישע וועלט קען מאכען שלום מיט ישראל נאר אין פאל זי וועט זיין איבערצייגט דורך דער פאזיטיווער שטעלונג און קאאפעראציע פון די גרויסמאכטען, אז מדינת־ישראל איז געקומען צו פארבלייבען. דר. סילווער האט פארלאנגט שטארקע שטיצע פאר דעם יו־דזשעי אין דעם קומענדיגען יאהר.

דוד צבי פינקס, מיניסטער פון קאמוניקאציע אין ישראל, האט אין א רעדע אויף דער קאנפערענץ באשטעטיגט, אז די ישראל־רעגירונג פארלאזט זיך זעהר פיל אויף דעם יו־דזשעי. עס איז ניט אמת, האט ער געזאגט, אז די ישראל־רעגירונג האט קאנצענטרירט איהר גאנצען אינטערעס אויף דעם דרייוו פון ישראל־באנדס.

די ישראל־רעגירונג האלט, אז דער יו־דזשעי און דער באנד־דרייוו זיינען גלייך וויכטיג, יעדער אויף זיין ספּעציעלען געביט צו העלפען ישראל, האט מיניסטער פינקס געזאגט.

רופענדיג די אמעריקאנער אידען אויסצובייטערען זייער שטיצע פאר דעם יו־דזשעי, האט מיניסטער פינקס באטאנט, אז ישראל איז כסדר גרייט אויפצונעמען אידען פון אלע לענדער, וואו אידיש לעבען און פארמעגען זיינען אין געפאר. דערביי האט ער אנגעוויזען, אז "א געוויסער גראד אויסקלייב פון אימיגראנטען איז איינגעפירט געווארען בנוגע לענדער, אין וועלכע אידען זיינען ניט אין געפאר, און אז דאס איז געטאן געווארען צו פארלייכטערען דעם עקאנאמישען יאך אין ישראל.

בערל לאקער, פּרעזידענט פון דער אידישער אגענטור אין ירושלים, האט אין א רעדע אויף דער קאנפערענץ ערקלערט, אז פּרעמיער דוד בן־גוריון'ס סטייטמענט אין דער כנסת לעצטען מיטוואך איז מיספארשטאנען געווארען. בן־גוריון האט ניט געקאנט זאגען און אויך ניט אנדייטען, אז מען דארף זיך מעהר ניט זארגען וועגען פינאנסירען מאסען־אימיגראציע קיין ישראל, האט לאקער ערקלערט.

"וואס בן־גוריון האט יא געזאגט, און דאס איז דער אמת, — האט לאקער ערקלערט, — איז אז אין דער נאהענטער צוקונפט וועט אויסגעשעפּט ווערען דער קוואל פון דער קאטאסטראפישער אימיגראציע". לאקער האט אויך ערקלערט, אז בן־גוריון האט ניט געזאגט, אז "עס וועלען אויפהערען אידען, וואס קאנען און זיינען ווילינג צו פארען קיין ישראל", נאר אז "עס וועט זיין א מאנגעל אין לענדער, וואס זיינען ווילינג זיי ארויסצולאזען".

Rabbi Silver Warns U. S. Not to Trust to Dollars Alone

PD 12-31-51

Nineteen fifty-one will be remembered as a stage in the unfoldment of certain historic processes rather than as a year of important events, Rabbi Abba Hillel Silver said yesterday in his annual year-end review.

Speaking at the Temple, Rabbi Silver emphasized that communism could not be stopped by armies alone and added that America "should not rest on the power of the dollar to win friends around the world."

Touching on the military actions of the last year, the rabbi asserted the Korean affair was not popular or victorious and was now ending in a bleak stalemate that had not enhanced America's prestige anywhere in the world.

"Asia did not acclaim our crusade for democracy or freedom," he said.

Raps "Precipitous Action"

Rapping what he termed the administration's precipitous action in Korea, in which neither the United States Congress nor the United Nations was consulted, he asserted we had to write Korea off as a costly blunder and laid the blame on "diplomatic ineptness, overconfidence and yielding to domestic pressures."

Warning that we must not make commitments on which we cannot make good, he urged America not to spurn opportunities to confer with Soviet powers, no matter how hopeless it may seem.

The rabbi asserted that he felt war was not inevitable, but called on the nation to remain armed and strong and not be misled by slogans or shrewd propaganda "which does not always eminate from the left."

United Nations sessions were criticized for having been "converted into sounding boards for the invectives of leaders of nations." Russia was blamed for originating that attitude, and other nations were rapped for following her.

In Europe, he said, the people are interested in improving their economic life rather than tightening their belts to fight a war they do not want and are not persuaded Russia wants.

Sharply criticized was the move to rearm west Germany.

"Such a reconstituted army in my judgment will prove a greater menace to the world than any of Russia, especially when the east and west are united," Dr. Silver stressed.

"We are building a nation that twice brought the horror of war to the world," he said, asserting that Hitler reached power on a similar foundation.

Turning to the Middle Eastern scene, the rabbi saw there the growth of a great ground swell of "liberating, emancipating movement that is breaking shackles and seeking a better way of life."

Sees Asian Determination

He pointed to the loss of Iranian oil fields by Britain, the pressure by Egypt to force out British military bases at the Suez Canal, and France's battle in Indochina as signs that Asians are determined to run their own countries.

America can get behind the movement and guide it into constructive channels, he said, or try to impede it and make enemies of half of mankind that could give Russia allies that would make her undisputably the greatest land in the world.

"Not by equipping armies to fight communism in Asia can we win them," he said. "We must back movements that help them."

The last year was made disturbing by disclosures of crime and corruption in government and sports, indicating a serious moral slump that showed room for soul searching, he pointed out.

All other great republics that collapsed were eaten away from within, he observed, and added: "Need for a spiritual revival to tidy up our moral life is indicated."

A warning that we have much to do to set our house in order was seen by Rabbi Silver in attacks on Jewish, Catholic and Negro institutions in Florida.

Sharply rapping the "bigotry and intollerances" that caused such actions, he asserted they were blots on the fair name of the country and were putting weapons into the hands of enemies of the nation.

הארץ Dec. 19-51

סילבר אינו חוזר

מאת א. גלבלום,
שליח "הארץ" בארצות הברית

ניו־יורק, 18 (מיוחד ל"הארץ"). ד"ר אבא הלל סילבר אינו חוזר לפעילות ארגונית ציונית באיזו צורה שהיא, והופעתו בועידת המגבית היהודית המאוחדת אינה מעידה על כוון כזה. הצהירו ידידיו של סילבר אחרי נסיונות להשפיע עליו שיחזור. הם אמרו, שהוא עדיין "אוגר מרירות רבה", אך נראה, שהוא יחדש את פעילותו הציבורית בענינים כלליים ויפתח בסיור בשביל המגבית היהודית המאוחדת. כן הסכים ד"ר סילבר להופיע בתור נואם־אורח בכינוס הגדול של ההסתדרות העברית, במטרה לעודד את הפעולות באה"ב למען הלשון העברית.

Silver Urges U.S. Support of Asia Liberation

News 12-31-51

An urgent demand that the United States support and guide the liberation of Asia was left today with The Temple congregation by Rabbi Abba Hillel Silver.

Rabbi Silver made the demand in his annual year-end analysis of the state of the world and survey of things to come.

"The Asians are determined to run their own continent," Rabbi Silver declared. "It is the irresistible ground-swell of a great liberating movement. The oppressed and miserable mass of Asia are rising to demand a better way of life for themselves and their children.

"Our country can either get behind that revolution or it can try to stop it by seeing it as the work of Stalin, the cunning machina- of Satan, the cunning machinafree world. It would be disastrous for mankind if we adopt the latter course."

Korea 'Costly Blunder'

The Korean War, he said, must be written off as a "costly blunder, the result of bad diplomacy, overconfidence, and indefensible yielding to domestic political pressures.

"A reconstituted German army would be a greater menace to the peace of Europe and of the world than the Soviet armies," Rabbi Silver said.

"Because of our fear of Russia we are rebuilding the military might of Germany. That is how Hitler succeeded in hoodwinking the Allies and in paving the way for Germany's second murderous assault on Europe."

Of the United Nations, Dr. Silver said "the world has never witnessed such a shocking spectacle, such a degradation of tone, temper and civility in any assembly of statesmen and representatives of nations.

Cites Change in UN

"The UN has been converted into a loud, noisy sounding board for most unbridled recriminations, mutual abuse and invectives on the part of spokesmen and leaders of nations. Russia began those unworthy tactics in the UN."

Disarmament proposals in 1951, Dr. Silver said, form "an impressive prologue to futility."

Discovery of widespread collusion between crime and government and other corruption in the United States, he continued, carries the warning that "all the great republics of the past which perished were first corrupted from within."

The bombing of Catholic and Jewish houses of worship and the murder of a Negro leader in Florida, Dr. Silver concluded, is a "blot on the escutcheon of America and puts weapons in the hands of our enemies abroad."

v. XXV pt. 2

YIDDISHER KEMFER

אידישער קעמפער

וואָכנבלאַט פון דער פועלי צ״ [illegible]גאַניזאַציע פון אַמעריקע

Vol. XXXII, No. 934. New York, Dec. 21, 1951.

נומער 934. פרייטיק, 21טן דעצ., 1951 — כ״ב כסלו, תשי״ב

אינהאַלט

די קאָנפערענץ פון „יונייטעד דזשואיש אַפּיל״
נ. קאַנטאָראָוויטש: סלאַנסקי און די טשעכאָסלאָוואַקישע אידן
ברוך צוקערמאַן: גלות און ישראל אין דער איצטיקער תקופה
חיים גרינבערג: דער דייטשער „לא חטאתי״
קאַדיע מאָלאָדאָווסקי: גאָט׳ס קינדער (ליד)
ר׳ בנימין: אין ליכט פון אמת
יעקב גלאַטשטיין: אין תוך גענומען (אונטערגאַנג אָדער אויפגאַנג מיט י. ל. פּרץ)
אין דער באַוועגונג

די קאָנפערענץ פון „יונייטעד דזשואיש אַפּיל״

די אַקאָרשט אָפּגעהאַלטענע יו־דזשיי־איי קאָנפערענץ אין אַטלאַנטיק סיטי האָט אונטערגעשטראָכן דריי זאַכן:

א. די אַמעריקאַנער אידן נעמען אויף זיך באַוואוסטזיניק אַ לאַנג־טערמיניקע לאַסט צו באַזאָרגן די פינאַנציעלע נויטן פון דריי קערפּערשאַפטן, וועלכע פירן דורך גרויסע אויפגאַבן, כאָטש ניט אַלע פון זיי זיינען פון דערזעלביקער היסטאָרישער באַדייטונג. זיי וועלן דורך דעם „דזשאָינט״ פינאַנסירן די נויטן פון דער שארית הפליטה וואָס געפינט זיך נאָך אין אייראָפּע, אַזיע און אַפריקע; זיי וועלן דורך דער „יוסנא״ פינאַנסירן די נויטן פון יענער שארית הפליטה וואָס האָט זיך געראַטעוועט אַהער, אין די פאַראייניקטע שטאַטן, און זיי וועלן פינאַנסירן הויפּטזעכלעך דורך דעם יונייטעד איזראַעל אַפּיל און טיילווייז אויך דורך „דזשאָינט״ אַלע אַרבעטן וואָס דאַרפן העלפן באַפעסטיקן מדינת ישראל.

די ציילן ווען די לאָזונג „דאָס איז דער לעצטער גרויסער קאַמפּיין״, האָט אפשר געהאָלפן ביי איניקע יחידים אַרויסקריגן גרעסערע ביישטייערונגען זיינען פאַרביי. די אָנשטרייגונגען פון אַמעריקאַנער אידנטום וועלן מוזן זיין לאַנג־דויערנדיקע. עס ווערן, אמת, קלענער די נויטן פון דער שארית הפליטה פון אייראָפּאַ, אַזיע און אַפריקע דורך עליה קיין ישראל; עס ווערן אויך קלענער די נויטן פון יענער שארית הפליטה וואָס האָט זיך געראַטעוועט צו אונז, דורך דעם וואָס זיי אָרדענען זיך איין אין דער אַמעריקאַנער ווירטשאַפט. עס ווערן אָבער דורך עליה כסדר גרעסער די פינאַנסיעלע נויטן פון מדינת ישראל. די דאָזיקע נויטן ווערן געוויינלעך גערעכנט לויט דער צאָל נייע עולים וואָס ווערן דערוואַרט אין דעם קומענדיקן יאָר. דאָס איז אָבער אַ טעות. דער פּראָצעס פון צופּאַסן זיך ווירטשאַפטלעך אין ישראל געדויערט פיל מער ווי איין יאָר. די פריערדיקע יאָרן לאָזן איבער גענוג ניט פאַרענדיקטע לאַסטן. יעדער נייער יאָר האָט דעריבער, אין צוגאָב צו דער לאַסט פון די נייע עולים וואָס קומט ערשט אין לאַנד, אויך די ירושה־לאַסט פון פריערדיקע יאָרן.

די דאָזיקע לאַגע וועט אָנהאַלטן אַזוי לאַנג ביז צוויי זאַכן וועלן פּאַסירן: ערשטנס, די קאַטאַסטראָפע־עליה וועט זיך אויסגעשעפּט; צווייטנס, די עקאָנאָמיע פון ישראל וועט זיין אַזוי באַפעסטיקט, אַז זי אַליין וועט קענען אַבסאָרבירן דעם שטראָם פון עולים. וואָס וועט זיך ציען קיין ישראל אונטער מער נאָרמאַלע באַדינגונגען. ווייסן די אַמעריקאַנער אידן אַז דאָס קען פּלוצים ניט געשען; אַז עס מוזן נאָך אַריבערגיין יאָרן פון אומגעהויער שווערע אַרבעטן אין ישראל ביז די דאָזיקע לאַגע וועט דערגרייכט ווערן; אַז ביז דאַן מוז דאָס אַמעריקאַנער אידנטום אויף זיינע פּלייצעס טראָגן די לאַסט פון פינאַנסיעלער הילף פאַר דער נייער מדינה. און די קאָנפערענץ פון יו־דזשיי־איי האָט מיט טיפן ערנסט און מיט גרייטקייט אויף נייע אָנשטרייגונגען ווידעראַמאָל גענומען אויף זיך די אחריות צו טאָן אַלץ, וואָס דאָס אַמעריקאַנער אידנטום איז נאָר בכח, צו העלפן דערפירן די מדינה צו יענעם צושטאַנד, ווען די מדינה וועט מער קיין פינאַנציעלע הילף ניט באַדאַרפן.

ב. די קאָנפערענץ האָט דעמאָנסטרירט רייפקייט אין ניט לאָזן זיך אַראָפּשלאָגן פון וועג דורך אומגליקלעכע פּרעסע־ידיעות וואָס זענען איר אונטערגעטראָגן געוואָרן ערב איר צונויפקומען. ניט אַריינגייענדיק אין אַן אָפּשאַצונג ווער עס איז פאַראַנטוואָרטלעך פאַר די דאָזיקע פּרעסע־ידיעות, האָבן זיי געהאַט אַן עלעמענט וואָס האָט געקענט שטאַרק צעטרייסלען די קאָנפערענץ. דאָס וואָס די ידיעות זיינען געבראַכט געוואָרן אין נאָמען פון פּרעמיער בן־גוריון אַליין, האָט נאָך די געפאַר פאַרגרעסערט. צי בן־גוריון האָט טאַקע געזאָגט, אַז די מאַסן־עליה האָט זיך שוין אָפּגעשטעלט, אָדער אַז די מאַסן־עליה וועט זיך ערשט אָפּשטעלן אין עטלעכע יאָר אַרום, איז אַוודאי זייער וויכטיק פעסטצושטעלן. אָבער די פּרעסע האָט דאָך געבראַכט אין זיין נאָמען די ידיעה, אַז די מאַסן־עליה האָט זיך שוין פאַרענדיקט. דורכדעם האָט דאָך געקענט געשטעלט ווערן אין פראַגע די ווייטערדיקע נויטיקייט פון יו־דזשיי־איי. פונדעסטוועגן האָט די קאָנפערענץ אויף אַ מינוט ניט געצווייפלט אין דער היסטאָרישער וויכטיקייט פון איר אַרבעט. ניט וויסנדיק זיכער וואָס בן־גוריון האָט וועגן דעם געזאָגט, האָט אָבער די קאָנפערענץ יאָ געוואוסט זיכער, אַז נאָך יאָרן לאַנג וועט איר אַרבעט האָבן אַ גרויסע היסטאָרישע באַדייטונג. זי האָט געוואוסט אַז עס געפינען זיך נאָך עטלעכע הונדערט־טויזנט אידן אין לענדער פון וואַנען זיי וועלן אין די קומענדיקע דריי־פיר יאָר זיכער געבראַכט ווערן קיין ישראל. זי האָט אויך זיך ניט געוואָלט אָפּזאָגן פון דער האָפנונג, אַז די טויערן פון איניקע לענדער הינטערן אייזערנעם פאָרהאַנג וועלן זיך אויך סוף־סוף עפענען, דעריבער האָט זי געטראַכט וועגן איר פליכט אין טערמינען פון העלפן אַריינברענגען ווייניקסטנס נאָך אַ מיליאָן אידן דורך מאַסן עליה אין די קומענדיקע עטלעכע יאָר און צו אַזאַ פאָרנעם האָט זי צוגעשניטן איר ווייטערדיקע אַרבעט און זיך גרייט געמאַכט צו אירע ווייטערדיקע פליכטן.

זאָל דאָ פאַרצייכנט ווערן אַז אַלע רעדנער וואָס זיינען דערשינען אין אַטלאַנטיק סיטי האָבן אָט דעם פונקט קלאָר אַרויסגעבראַכט. דער הויפּט־קרעדיט פאַר דעם קומט צו אונזער אייגענעם חבר בערל לאָקער, צו נחום גאָלדמאַן, צו אבא אבן און אחרון אחרון — רבי אבא הלל סילווער. אַלע האָבן געגעבן ריכטיקע אויפקלערונגען וועגן דער לאַגע. זעלבסט־

(over)

Thursday, Dec. 20, 1951, Denver, Colo. —ROCKY MOUNTAIN NEWS—12

Zionist Leader Sees Jew Doing Much for U. S.

Rabbi Abba Hillel Silver
—*Rocky Mountain News Photo.*

Rabbi Abba Hillel Silver, former president of the Zionist Organization of America and one of the top spokesmen for American Judaism, predicted a bright future last night for the American Jewish community.

"The majority of the world's Jews will always live outside of Israel," he said in an interview before appearing as the first speaker in the winter forum series of Beth Ha Medrosh Hagodol synagogue, E. 16th ave. and Gaylord st.

He predicted that the American Jewish community for many years will have much more to contribute both spiritually and culturally to Jewish life than Israel will have to give.

SEES GOLDEN AGE

He also forecast a golden age of Jewish contributions to the American community in terms of letters, science and the arts.

"The Jewish community in America is just beginning to produce. It takes time to sink roots and you have to wait for the blossoms and the fruit," he said.

There have been Jews in America since pre-Revolutionary days, but the vast migration of Jews from Europe occurred between 1900 and the beginning of World War I.

LARGEST AND FREEST

He described the Jewish community in the United States as the largest and freest the world has ever seen. The Jewish religion, he said, is the only thing that will keep Judaism from disappearing. He added, there is no basis in Judaism for development as a separate secular cultural group.

Rabbi Silver joked about the weather and accused himself of bringing it. He was snowed in at Atlantic City and Philadelphia last weekend. Snows made him four hours late reaching Denver for a talk in Pueblo on Tuesday, and last night it appeared he might not be able to return to Cleveland because of the snow. He is spiritual leader of the Temple in Cleveland.

Silver's address highlights United Jewish Appeal Conference

Dec 1951

ATLANTIC CITY (ZINS) - "The most important event of the annual Conference of the United Jewish Appeal was the appearance of Dr. Abba Hillel Silver", according to a report by Arieh Gelblum, American correspondent of "Haaretz", cabled to his newspapers in Tel Aviv.

"Dr. Silver," continues Gelblum, "was received with a stormy ovation at the beginning and at the end of his address, with all present rising in his honor. This expression of tribute came as a surprise, if one takes into consideration that the majority of those present were not Zionists. It proves the exceptional position which Silver occupies in spite of his 'political defeats' in the World Zionist Movement. Silver's address was full of dignity and he aroused the enthusiasm of the conference."

"Thus the Conference turned out to be a victory celebration for the 'defeated leader' in the presence of Dr. Nahum Goldmann, Mrs. Halprin and Berl Locker, who helped to defeat Silver at the Congress. Nobody else received a similar reception.."

UJA Adopts Goal of $151,500,000

Warburg Remains Chairman; $85,000,000 Raised in 1951

ATLANTIC CITY (AJP) — Buckling down to the year-long needs of world Jewry in explosive, uncertain times, 1,000 Jewish community leaders here unanimously adopted a $151,500,000 goal for the United Jewish Appeal's nationwide campaign for 1952.

Adoption of the figure followed disclosure that American Jewry had contributed $85,000,000 with the presentation of $7,000,000 in checks by delegates to William Rosenwald, a UJA national chairman.

A draft movement calling upon Edward M. M. Warburg to remain at the helm of the huge fund-raising apparatus took hold at early sessions of the National Conference of the United Jewish Appeal and resulted in Warburg's unanimous election for the second consecutive year as general chairman of the UJA.

Delegates, in setting the 1952 quota, pointed out that it was the minimum sum that American Jewry must raise in order to meet a world-wide rescue and settlement program estimated at $175,400,500.

The setting of a specific goal marked the first time since 1949 that an exact figure was cited as a UJA campaign objective.

Warburg, in accepting a second term, declared that "our help in 1952 must take a new turn; our principal objective must be to aid Israel and consolidate the great gains she has made to date."

Dr. Joseph J. Schwartz, re-elected executive vice-chairman of the Appeal, praised American Jewry for its efforts in raising $85,000,000 in last year's UJA drive.

To the tremedous applause of an audience hailing the return of one of American Jewry's foremost leaders, Rabbi Abba Hillel Silver delivered a two-fisted blast on any attempts to appease the Arab states at the expense of Israel.

Delivering his first major address before a United Jewish Appeal body since his split with Henry Montor more than three years ago, the Cleveland rabbi told delegates that "the United States must not repeat the tragic blunder of Great Britain by appeasing the Arabs at Israel's expense.

Hailed as one of Silver's finest oratorical presentations, the address before a packed audience was of the no-punches-pulled vintage which thrilled throngs in the pre-Israel era.

Jewish Agency Chairman Nahum Goldmann hailed the conference as a sign of growing maturity in Jewish circles toward the long range program of aiding Israel. In place of emotionalism, Goldmann observed, there was a soberness of the continuing efforts which must be exerted to assist Israel.

Any existing disputes between two great and necessary efforts for Israel—the UJA and the Israel bond drive—failed to stir open controversy here.

Instead delegates approved a resolution urging a greater degree of coordination both on the national and local level to bring about more effective support for Israel.

Bond sparkplug Henry Montor sat in on all important UJA committee meetings over the week-end — a first step in smoother, more effective planning between the two groups, observers felt.

A heavy round of applause greeted Supreme Court Justice William Douglas, a principal speaker at the National Conference of the UJA.

A highlight of Douglas' address was this:

If a fraction of the money wasted on corrupt governments had been spent in Israel by the United States, the State of Israel today would have no problems."

* * *

Greater Coordination Asked by Conference

ATLANTIC CITY, (JTA)—The three-day annual national conference of the United Jewish Appeal adopted a resolution calling for a greater degree of national and local co-ordination in planning the drive of the United Jewish Appeal and the Israel bond issue. The resolution recommends that local committees establish coordinating committees where none now exist and that all local co-ordinating committes meet immediately to develop the necessary plans for 1952.

Israel Ambassador Abba S. Eban, in an address to the delegates, described the United Jewish Appeal as the "first in the field as an instrument of massive financial effort for Jewish rehabilitation." He expressed the hope that the $151,500,000 goal for 1952 will be effectively attained and that "a successful United Jewish Appeal will radiate its victorious example to all other branches of our common effort."

The Israel Ambassador emphasized that the preservation of the Jewish state depends upon the success of several efforts "for economic consolidation." He listed these as aid received from the UJA, the sale of Israeli bonds and the intergovernmental aid from the United States. He revealed that "our efforts in Washington to enlist governmental aid have prospered and are still going forward in an atmosphere of co-operation between the Department of State and the Embassy of Israel."

John W. Gibson, chairman of the U.S. Displaced Persons Commission, told the conference that the United States and Israel are "freedom's part of call for refugees." He pointed out that "the U.S. and Israel have played leading roles in seeking the solution of the refugee problem inherited from World War II." He lauded the Jewish state for doing "one of the most magnificent jobs of resettling displaced persons and refugees in the world."

Berl Locker, chairman of the Jewish Agency who came from Jerusalem to address the session, made reference to Premier David Ben-Gurion's statement of last Wednesday in the Israel Parliament. He declared that Mr. Ben Gurion's comments "have been subject to unfortunate misunderstanding." He stressed that "Mr. Ben-Gurion could not have said nor meant to imply that there is no longer any need to worry about the financing of mass immigration to Israel."

"What Mr. Ben-Gurion did say and what is true," Mr. Locker asserted, "is that within the forseeable future the sources of catastrophic immigration now available to us will be exhausted." Mr. Locker emphasized that Mr. Ben-Gurion did not say that there will be a lack of Jews able and willing to go to Israel but that there will be a lack of countries willing to let them go.

David Zvi Pinkas, Israeli Minister of Communications, re-affirmed the reliance of the Israel government on the UJA, declaring that there was "not an atom of truth" in the contention that "the government of Israel has concentrated all its interest in the Bond Drive to the exclusion of the United Jewish Appeal." He emphasized that 'far from standing in mutual contradiction the UJA, and the Bond Drive are, in view of the Israel government, complimentary operations each engaged in its special sphere of aid to Israel.

Rudolf G. Sonneborn, national chairman of the United Palestine Appeal, who presided at the opening session, told the conference that the chief task facing UPA agencies in 1952 is "to speed the process of making immigrants a productive force within the social and economic framework of Israel. Ellis A. Radinsky, director of the UPA, said its agencies in Israel would require $147,825,000 in 1952 for transportation, absorption and agricultural programs.

Moses Beckelman, European director general of the Joint Distribution Committee, said that in 1952, the JDC will require a minimum of $23,507,300 for relief and welfare programs in Europe and the Moslem countries and for hard-core cases in Israel. Walter Beiringer, president of the United Service for New Americans, said that the USNA and the New York Association for New Americans will require $4,068,200 in 1952.

—American Jewish Press Photo.

Rabbi ABBA HILLEL SILVER exchanges handshakes with Supreme Court Justice William O. Douglas at last weekend's important National Conference of United Jewish Appeal in Atlantic City. Looking on are BERL LOCKER (extreme left), Jerusalem head of the Jewish Agency, and UJA general chairman EDWARD M. M. WARBURG. Dr. JONAH WISE, a national UJA chairman, is pictured at the extreme right.